LIVIU IOAN STOICIU

Undeva, la Sud-Est
(Întrunu-s doi)

Coperta:

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
STOICIU LIVIU IOAN
Undeva, la Sud-Est / Liviu Ioan Stoiciu
Iaşi, Cronica, 2001
258 p; 21 cm
ISBN: 973-

821.135.1.09

LIVIU IOAN STOICIU

Undeva, la Sud-Est
(Întrunu-s doi)

roman

EDITURA CRONICA
Iaşi • 2001

AVERTISMENT

Gheorghe Ispas, Ghe, zis şi Petru Sandu, a făcut nişte consemnări în 1988, în luna august, când şi-a amintit, câteva zile la rând, intens, de o iubire la prima vedere, pe care o uitase. Aşa, tam-nesam. Era amărât, abia aflase că un fost coleg al lui de facultate, profesor şi poet, Ioan, s-a sinucis, la nici 40 de ani, la Focşani, din dragoste… "Dacă omul n-ar iubi pe nimeni, ar fi invulnerabil" – a spus-o un celebru chinez, cum îl chema? A căutat în carneţel şi şi-a notat literă cu literă: Zhuang-zi? Zhuang-zi. O fi scris corect? S-a cretinizat, asta-i mai lipsea. Să scape de amintire, s-a apucat să scrie. A observat că uită ceea ce-l obsedează, la un moment dat, dacă scrie, eliberându-se de ceea ce-l frământă. Acestea, redate de mai jos, sunt consemnările lui, scrise dintr-o răsuflare, la birou, cărora le-a pus şi titlu: "Nunta". Le reciteşte acum, după 12 ani, le pune deoparte, stă cu ochii în gol. Le-a arătat unui prieten de pahar, scriitor profesionist, şi a fost invitat să le publice. Se simte pur şi simplu ca un agent secret care a fost brusc reactivat! Are un extraordinar imbold de a scrie şi de a definitiva un roman. Că a stat atâta amar de vreme "în adormire", "ca scriitor", de pe când era student şi scria, scria… O dată, cândva, undeva, în Sud-Est, dacă o să mai aibă chef de preamărire în faţa propriilor ochi, o să-şi adune într-o carte aceste consemnări spontane, cu cap şi coadă, şi-o să le publice, că demult îl roagă un editor-prieten: a fost trecut doi ani la rând şi în lista de subvenţionare a Ministerului Culturii şi Cultelor… Dacă vrea Dumnezeu, poate-o publică anul ăsta,

să o lase drept moştenire. Moştenire? Cui? Habar n-are, nu-l interesează. Va fi singurul lui avut, care nu va folosi nimănui, e drept, nici ca moştenire. "Va fi o carte-mormânt", zice.

În tinereţe, Ghe (autorul consemnărilor) era plin de sensibilitate, nu ca azi, la aproape 50 de ani, când se simte uzat de tot. Cât avea pe atunci? Până în 25 de ani… A schimbat o grămadă de locuri de muncă (şi de meserii), între timp, s-a bucurat că a fost iubit şi că a avut parte de farmecele multor femei (îi e ruşine să le numere, deşi nu sunt cine ştie ce, să impresioneze cu adevărat pe cineva) – probabil că locurile lui de muncă sunt la egalitate, ca număr, cu femeile cu care s-a culcat? Numai atâtea femei? Nici chiar aşa. Pe cine păcăleşte? Că pentru el aceste două "aspecte banale" au avut semnificaţii dominante, care l-au marcat: locul de muncă şi femeile, zi de zi lovindu-se de ele, e drept. Plus "restul", consemnările lăsate în scris: că din când în când îl apuca dorul de scris, în mod inexplicabil. Are perfecta senzaţie că mai ales "restul" are importanţă "în absolut"… Acest rest făcându-l exterior lui însuşi.

Nunta

După ora 1 mireasa merge şi se face nevastă... După ce se face nevastă, începe jocul miresei: fiecare din cei ce o dansează pune bani într-o farfurie pe masă...

Am coborât din autobuzul aglomerat cu un fel de încărcătură electrică inversă în mine, cu acea ameţeală de rău augur, îi cunoşteam efectele de durată... am un fel de rău de autobuz la drum lung, cum au alţii rău de avion sau de vapor, naiba ştie de ce se declanşează, nu mi se întâmplă permanent... e adevărat, când citesc mi se întâmplă întotdeauna, sau când stau pe scaun în spatele autobuzului... dar acum venisem în picioare şi nu citisem, chiar nu mă gândisem la nimic! Ciudat, de la urcarea în autobuz mă încerca senzaţia unui îngheţ interior, nemaisesizând nimic împrejur, din afară: presimţeam un necaz? Totuşi, exista şi acum o explicaţie: făcusem greşeala să mănânc înainte să mă sui în autobuz, ceva fără gust... cum să nu mănânc, însă, dacă de acolo, de la Corbiţa, nu ştii niciodată când te mai întorci? Singurul autobuz, de la ora 15, nu se ştie niciodată dacă vine azi... să fi luat pachet cu mâncare? Nu sunt omul să car pachet după mine, mai degrabă fac foame... Îmi era greaţă de nu mai puteam, şi cu siguranţă se citea pe faţa mea răul, că mă simţeam privit din autobuz cu milă... Coborâserăm mai mulţi, mă şi miram că suntem aşa mulţi, dar nu era decât o coborâre în grup a celor ce blocau uşa autobuzului, care au urcat la loc după ce am coborât eu, o bătrână şi... de necrezut, o tânără cu ochelari, drăguţă foc,

îmbrăcată după vreo ultimă revistă de modă, cine-o fi rătăcit-o pe aici... Tremuram uşor, am făcut paşi, abţinându-mă pe cât puteam să nu mă dau de gol, sărac şi eu cu duhul, cunoşteam drumul, am plecat fără să mă sinchisesc de bătrână, întorcându-mă doar pentru o clipă să văd dacă nu cumva domnişoara aceea avea şi tocuri la pantofi, nu, nu avea; nu aveam chef de nimic: o vişinată mi-ar fi trebuit, poate... Nu vă supăraţi, spre Corbiţa pe unde... Tânăra cu ochelari: privea, neputincioasă, în jur. Nu vă supăraţi. Nu cunoştea, deci, drumul... Bătrâna o luase în legea ei, în direcţia şoselei naţionale, o fi fiind din Rădăcineşti, de aici, unde coborâsem... Am privit la mână ceasul: 12 fără cinci minute, am întârziat, nu glumă. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, îi spun tinerei cu ochelari pe un ton neutru, fără să o privesc în ochi, mergem împreună... Da? Ce bine îmi pare, nu ştiu ce m-aş fi făcut singură... ar fi trebuit să-mi dau seama, am sosit mai repede decât... în sfârşit, asta e situaţia... Îşi vorbea sieşi? Cum se poate, ziua în amiaza mare, să nu fie ţipenie de om pe aici? Lumea e la prăşit, domnişoară, e zi bună de muncă: avem de mers vreo trei kilometri. Câââţi? Trei kilometri? Se oprise în drum tânăra, ştergându-se sub rama ochelarilor cu o batistă: a, păi dacă ştiam... am venit special să văd locurile, numai aşa... am primit repartiţie la Corbiţa, am terminat franceză... am crezut că...

– E casa mea şi te dau afară din ea! N-ai decât să stai pe râpă... Un glas de bărbat: nu vedeam cine urla în halul ăsta, era dincolo de un gard viu şi o vie bine înfoiată; eram, evident, amândoi intimidaţi. O femeie şi doi sau trei copii plângeau, speriaţi: afară! Târfă...

Am grăbit, instinctiv, paşii, nu ne uitam în urmă: jugul legii poate arăta şi aşa. Mai ales atunci când creşte buba rea... De la un moment dat nu am mai auzit nimic, or fi intrat cu toţii în casă: dacă nu cumva, Doamne fereşte, le-o

fi dat ăla cu un par în cap... Îmi muşc limba. Uneori, ura aproapelui e şi o formă de bunăvoinţă...

E drumul lung, dacă vreţi vă duc eu geanta: tânăra cu ochelari dădu din cap că nu, nu e nevoie, nu e grea; sunt prea amabil. Mentalitate a omului singur: îi iau din mână geanta, nu e deloc aşa uşoară cum spunea, mi-ar fi ajuns propria geantă plină cu hârţoage... dar de ce să nu rămân eu în toată slava? Ha...

Ieşim din comuna Rădăcineşti: aveam un drum pietruit în faţă, care ocolea pe după dealuri joase. Pe acolo fuseseră inundaţii, nu glumă: apa e retrasă, dar ce a lăsat în urmă... de la un pârlit de pârâu... De unde sunteţi de loc, o întreb pe noua profesoară de franceză, care mergea în dreapta mea. Din judeţul Hunedoara. De undeee? Ce căutaţi dumneavoastră pe aici... Păi, tocmai, ce caut: nu vă supăraţi, vă grăbiţi? Am asudat deja toată... Surâd, asudat şi eu: din păcate acesta e mersul meu normal. Mergeţi repede... Merg repede, învăţat din copilărie: făceam drumuri de kilometri pe jos să ajung la şcoală, locuiam la un canton CFR, dacă aveţi idee ce e ăla, departe şi de oraş şi de sat... iarna, mai ales, mai mult fugeam, mai ales că vedeam din cinci în cinci metri câte un lup după fiecare... Dar nu aveam nici un chef să povestesc... şi aş fi avut atâtea de povestit: starea generală trupească proastă îmi era accentuată de umplerea alarmantă a vezicii urinare... unde să mă fi dus să mă uşurez, cu tânăra asta atât de drăguţă lângă mine? Împrejur era grâul jos, orz, porumb, şi tocmai pe pantele dealurilor, o livadă, cum să mă urc eu până acolo? Trebuia să strâng din dinţi, până ce voi fi fost atins de acel germene al disoluţiei... Îi priveam fetei de lângă mine, pe furiş, buclele părului ei nefiresc de blond, o fi vopsită?

Un copil cu o vacă trecu dinspre Corbiţa pe lângă noi şi ne dădu bună ziua, uitându-se îndelung, cu gâtul sucit după

noi: eu, ca eu, arătam, nu e vorbă, a orăşean, dar ea... Aoleu, ia să fi trecut atuncea câţiva golănaşi pe lângă noi, ar fi tăvălit-o pe fata asta imediat prin grâul ăsta crud... atuncea să fi văzut complicaţie, ce m-aş fi făcut? Că eu ar fi trebuit să o apăr, nu? Şi cum eu habar nu am să mă bat, era clar... Papă-lapte: e drept, nu mi-ar fi displăcut nici mie să o... dar, mde!, cum să spun eu ca să fiu înţeles exact, ar fi trebuit să sară ea pe mine, că eu... Mare măgar mai sunt! Tânăr univers încă, mde... Eu? Mai degrabă o insulă galactică sunt! Nu mă pricep la fete: dar parcă numai la fete... Să fiu sincer, îmi părea rău de ea, tânăra cu ochelari, era tăcută, oi fi intimidând-o eu, că ăsta e păcatul meu, stau mereu încruntat... nu mă pot schimba, ce să fac... bântuit mereu de îndoieli cum sunt... Am îndrăznit tot eu să deschid vorba: e frumos pe la dumneavoastră? O, ce frumos... Parcă atât aştepta domnişoara din dreapta mea, să deschid eu vorba: nicăieri nu e mai frumos... Chiar aşa? Chiar! Chiar dacă asta nu slujeşte la nimic, am continuat eu în gând discuţia... Tânăra cu ochelari nemaivăzuţi, aduşi din cine ştie ce ţară, ochelari care îi înmuia colţurile bărbiei, tânăra însoţitoare se entuziasmase deodată: îmi mergea cu un pas înainte şi se întorcea spre mine, eliberată, cu o anumită intimitate. Am fost la nunta unei verişoare, la noi în comună, înainte să vin aici, că am venit aici să nu mor până la toamnă de curiozitate... ştiţi ce frumos a fost? Nicăieri nu poate să fie la nuntă aşa... Daţi să mai duc eu geanta, aţi obosit... Nu, lăsaţi, o duc eu... Ştiţi cum se strigă la noi?

La un scaun de odihnă

La un pahar de beutură... Nu vă supăraţi că o să vă cânt? Mă privise în ochi: şi din acea clipă am ştiut că o să mă îndrăgostesc. Cum o să mă supăr? Vă rog, chiar...

La un pahar de beutură

La mai multă dragoste şi voie bună... Grozav!

Mă iertaţi, nu am cântat cum trebuie, nu am respectat melodia, dar versurile acestea sunt. Ştiţi, la noi mirii... Mirii, când sunt săraci şi nu pot să-şi cumpere verighete de aur, în biserică ei schimbă câte o monedă veche de argint! Monezi care se păstrează din părinţi... fir-ar să fie, ia te uită... acum îmi dau seama, am visat astă noapte că eram mireasă... sau eram domnişoară de onoare? Nu, eram mireasă cu siguranţă... Aţi visat în tren? Da, da, râse tânăra cu ochelari: adormisem peste un băiat care a simţit nevoia să-mi facă mai apoi curte, când am coborât la Bucureşti mă şi ceruse în căsătorie... simpatic... ha-ha, dar a uitat să-mi ia adresa de la Corbiţa... se pregătea să se ducă în armată, terminase abia liceul... ha-ha, doar n-o să mă mărit cu un băiat... dar era drăguţ, aşa, unul solid, cu nişte muşchi că te impresiona, înalt... Aha: dădui din cap, trist. Eu sunt cam pirpiriu şi... nu mi se prea văd muşchii, cât despre drăguţ... Eu, în curgerea aceasta bâzâitoare a vremii...

Fetişcana asta, absolventă de facultate, amuţise iar: poate visa la adolescentul acela plecat la armată, sau poate la altul visa cu ochii deschişi acuma... Foarte bine, să tăcem împreună: drumul făcea o nouă curbă, se vedea deja fântâna la care aş fi vrut neapărat să mă opresc, să beau o gură de apă, să văd dacă nu-mi mai vin în fire: naiba să mă ia, aveam cu mine un trup de care cu mare plăcere m-aş fi lepădat! Trup al meu, într-o expansiune permanentă: o curbură a spaţiului... Vedeţi, acolo, o fântână... o fi având ciubăr? mă întrebă, timidă, tânăra cu ochelari: făcusem ochii mari. Ciubăr are oare, se văzu ea obligată să repete. A, dacă avem cu ce scoate apă din fântână... păi, anul trecut, când am mai fost pe aici, avea, eu ştiu acum? Vom vedea... Ştiţi, la noi... la noi mirii, întorşi de la biserică, după ce preotul le dă prescură cu miere de albine, se întorc însetaţi rău acasă. Acasă la mireasă...

– Bună ziua!, salută ea, tânăra cu ochelari de lângă mine, două femei cu sapa în mână ce veneau din sens invers, salută înainte ca ele să fi ajuns în dreptul nostru: eu dădui din cap. Femeile, trecând de noi, se întoarseră şi priviră, fără să se mai sature, la viitoarea profesoară, fără să ştie, bineînţeles, cine este, la pălăria ei îndeosebi, care atrăgea atenţia de departe... Pălărie ce, în autobuz, ea o ţinuse pe braţe, iar de la coborâre şi până la întâlnirea cu copilul acela cu vaca o ţinuse în mână... amuzată de privirile insistente ale copilului, atunci, deodată, făcând abstracţie de prezenţa mea, îşi deschisese poşeta cu oglinda pusă pe o ridicătură a drumului, pe margine, şi îşi puse pe cap pălăria, o pălărie care te lăsa cu gura căscată... nu e reuşită? E o pălărie adusă de la Paris, cumpărată de la o studentă străină de mine... Hm, studentă, bâiguii eu, fără să vreau, enervat un pic de surâsul ei superior... de la un student străin, poate, dăruită după... făcui a lehamite: în definitiv, de ce nu? Îi stătea bine, era răpitoare: pălăria o prinsese cu vreun ac de păr care se încăpăţâna să se închidă, sub privirile copilului acela oprit şi a vacii lui... Era o femeie frumoasă, pe placul meu: cu siguranţă că am visat-o în noaptea ce avea să vină, nu-mi mai amintesc... merita din toate punctele de vedere să o visez, să o... Viclenie a gândului. Până una, alta, eram deja îndrăgostit de ea până peste cap, asta îmi mai lipsea...

Însetaţi, mirii găsesc la intrare, acasă, pe masă, un ciubăr plin cu apă abia scoasă din fântână... Ei bine, continuă cu încântare tânăra cu ochelari, mireasa pune stăpânire pe ciubăr: ia un pămătuf de flori şi stropeşte cu apă mâinile la toţi oaspeţii, dar la toţi... şi oaspeţii pun un ban în ciubăr şi urează cu glas mare: “Noroc să dea Dumnezeu la tineri”, iar mireasa ce credeţi că răspunde? “Noroc să deie”... Noroc... Tânăra cu ochelari se oprise brusc în faţa mea gesticulând, privindu-mă iar în ochi, intimidându-mă de nu mai ştiam ce e cu mine: După care ce credeţi că fac mirii

cu apa din ciubăr? Ridic din umeri şi sprâncene, amuzat la rândul meu de joc, cucerit de expansivitatea ei, că de felul meu sunt ursuz. N-o să ghiciţi... Mirele şi mireasa varsă apa din ciubăr la un pom roditor, după ce ocolesc pomul de trei ori şi în timp ce toată lumea chiuie, ca la nuntă... Chiuie... Se apropiase domnişoara asta într-atâta de mine, încât aş fi putut să o sărut, poate că asta şi aştepta, furată şi ea de vreun sentiment încă tulbure... ar fi trebuit să o sărut: dar aş fi stricat tot farmecul întâlnirii noastre întâmplătoare, poate ea nu vedea pur şi simplu de la distanţă şi de aceea s-a apropiat nefiresc de buzele mele, îşi scosese ochelarii pe moment. Că nu aveam cum să fiu eu mirele... aha, venirea mirelui cu candela aprinsă în mâini... O speranţă absurdă.

Ajunşi la fântână, o să ne aşezăm un pic?, mă întrebă ea, frumoasa necunoscută, cu un ton alintat, înfiorându-mă. Cum doriţi, nu am nimic împotrivă, din contră... La fântână, unde ţin, de obicei, fariseii sfat: glumesc. Dar ce urmează la noi la nuntă ştiţi cumva? Tot nu ştiţi: acolo, în jurul pomului roditor... Acolo? Acolo, la... ştiţi? Nuuu... Acolo, la rădăcină, mirii fac trei găuri mici şi pun în ele câte un ban! Ban? Îmi mărisem iar fizionomia feţei, caraghios: tânăra cu ochelari, privindu-mă lung, izbucni în râs. Nu inventez nimic, pe cuvânt de onoare! Se atârnase de mâna mea dreaptă şi râdea: mirii dau de trei ori cu piciorul în fiecare ban, până ce-i acoperă... Păcat că nu pot să vă cânt ce se cântă acuma... nu, nu pot... Totuşi: îmi doream să aud ceva excitant, ceva... Nu, nu pot... Acuma, dacă tot... ce mai contează? Nu, de altfel nici nu e un text autentic, probabil că e folclor nou, de mahala, ceva cu brânza de oi... mulsă pe dinapoi...

Că de-ar fi de vaci

Ar fi mulsă printre craci... Ha-ha, pufnii eu acuma în râs, un râs de cretin, dar nu mă puteam abţine: râdeam de figura jenată, înroşită până în vârful urechilor, ce o luase

tânăra cu ochelari când rostise, înghiţind în sec, adăugând imediat că mirii ocolesc masa de trei ori, masa de la intrare, pe care era ciubărul cu apă, ţinând în mâini un blid de grâu şi doi colaci... atât de repede adăugase toate astea, că se înecase şi tuşea. Tusea ei provocând hohotul meu de râs nestăpânit: dădea din amândouă mâinile, gata de zbor. *Ar fi mulsă printre craci...* ha-ha, ha-ha: îmi stăruia în minte... Ha-ha: până la urmă având să mă apuce şi pe mine tusea! Şi aşa ne trezirăm râzând de nu mai puteam, împreună...

În dreptul fântânii, la vreo douăzeci de metri distanţă de drum, asudaţi, ne oprirăm: camarazi cunoscuţi de când lumea... dar nu ne tutuiam. Fără nici o discuţie, eram îndrăgostit de ea şi cred că nici eu nu-i eram indiferent, deşi, eu ştiu? Poate ea era aşa prietenoasă cu toţi bărbaţii... Avea în ea un bun simţ verbal şi o conduită... Stăteam treaz, totuşi: vorba ceea, femeia vine de la Dumnezeu ca un bici!

Nu eram departe de Corbiţa de aici... Fântâna era părăginită, fără ghizd, periculoasă, orice animal însetat ar fi putut să cadă în ea... era adâncă, nu se vedea dacă apa era limpede. Lângă fântână era un uluc de lemn, putrezit, cu muşchi şi bălegar pe el, cu viermi: în el se turna apă să bea vitele, oile... Acum nu era nimeni pe aici, dar nu cu mult timp în urmă fuseseră animale la adăpat, era noroi împrejur, atâta noroi că trebuia să calci pe bolovani şi să fii atent să nu aluneci, Doamne fereşte, şi să cazi în gol, nu ai fi avut în ce să te sprijini... poate era vreun izvor la suprafaţă, nu mi-am bătut capul să studiez terenul... Găleata de tablă, boţită, ruptă la gură, atârna deasupra capului, pe cumpănă, legată de braţul cumpenei cu un lemn întărit cu fier... la capătul celălalt al cumpenei fiind legat un ciot ciudat, cu figură de drac... drac, da, nu glumesc! De altfel, înainte să poposim noi aici, la fântână, o grămadă de ciori beau apă, sau mâncau viermi, nu ştiu, se certau, era o gălăgie... o fi o caracteristică

a locului, erau atâtea ciori pretutindeni... Ea, tânăra necunoscută ce mă însoţea îmi deschisese ochii: Corbiţa, numele comunei, trebuie că vine de la "corbi", ciori... Ciori multe... Dar unde nu sunt ciori: la câţi ani trăiesc ele...

Am tras găleata cumpenei, agăţând-o cu greutate, că mă depăşea ca înălţime cu mult, mă folosisem de un harag, harag întrebuinţat în acelaşi scop şi de alţii, era tocit şi am scos apă, scuipându-mi în sân să nu cad în fântână, să nu alunec, aş fi fost în stare...

Într-o parte, pe iarbă, lângă o tufă de măceş, la vreo zece paşi de fântână, domnişoara cea frumoasă se aşezase, mulţumită, scosese din geanta ei un fel de cearşaf înflorat şi începuse să descopere ba una, ba alta, de-ale gurii, pui prăjit, castraveţi muraţi, caş... N-o să mă refuzaţi, strigase ea la mine: se strică dacă le mai păstrez... Lăsaţi, o să vă trebuiască la Corbiţa, ce o să mâncaţi... Doar n-o să vă închipuiţi că rămân în noaptea asta aici! Am venit numai să văd despre ce e vorba, deşi... nu prea par prietenoşi oamenii pe aici... vorbisem la telefon cu Primăria, să vie careva la Rădăcineşti, să nu mă rătăcesc, să mă ia cu o şaretă, ceva, că n-o muri nimeni fără şaretă pe acolo jumătate de oră cât dura transportul meu, mi se promisese... e drept că la 13,30 mi-au răspuns prin telefon că mă aşteaptă la Rădăcineşti şi eu am sosit la 12... oi fi greşit autobuzul... ce mai contează, azi plec înapoi... Vorbea cu gura plină, cu ochii sclipitori, aş fi dat orice să o sărut, să o sărut pe gură, pe ochi... O să vă trebuiască mâncare pe tren... Nu vă faceţi griji, eu mă satur şi cu un pachet de biscuiţi, mama mi-a pus bunătăţile astea... şi, apoi, am de gând să mă opresc la Bucureşti la o rudă, sora lui tata, cu care o să plec la mare...

Era atâta linişte şi pace... Am mâncat câte un pic din fiecare bunătate, am băut şi câteva guri de ţuică tare, avea şi

aşa ceva cu ea... şi ce ţuică! Numai că eu eram cu vezica urinară umflată la maximum, indispoziţia luând proporţii catastrofale deja, abia mai puteam să mă mişc: în plus, mâncarea a accentuat greaţa răului de autobuz şi ameţeala crescuse... Mă iertaţi o clipă, revin imediat: m-am ridicat ţinându-mă cu mâna de pântec şi am arătat înspre deal. Că mă duc, să văd cum e pe acolo: surâdeam destul de neajutorat. Înţelesese, fireşte... Mergeam încet, aplecat uşor în faţă: eram salvat... încet, încet, mă îndepărtasem binişor, să fiu sigur că nu mă vede. Mă rog, ea n-o fi având nevoie? Ea, furişată pe o portiţă a grădinii...

Cât de cât îmi revenisem, eram uşurat, mai aveam nişte crampe... Întors la fântână, am speriat ciorile, care se aşezaseră iar să se certe, nemulţumite. Minune: fata cu ochelari nu stătea doar culcată pe o parte, ci chiar dormea! Dormea... Doamne, ce frumuseţe de fată... Eram încurcat, nu mai ştiam ce am de făcut: m-am aşezat lângă ea, acolo unde stătusem când am servit una, alta, şi am privit-o... am privit-o, am privit-o... Dormea liniştită, poate se visa iar la vreo nuntă, e şi ea la vremea măritişului de acuma, vorba cântecului ei spus cât am mâncat, că am avut şi mere şi de aici a venit vorba:

Las-o maică n-o mai bate
C-aşa-i rândul fetelor
ca şi rândul merelor
Până-s mere mititele
Stau frumos pe crengirele...
Merele dacă mai cresc
pică jos şi putrezesc
Nimănui nu trebuiesc... Era obosită de drum, venea, totuşi, de pe lângă Hunedoara... am uitat ce localitate, până în Moldova, peste Siret. O priveam cum dormea... Aş fi putut să o sărut, ce rău îmi pare că n-am sărutat-o, sunt sigur că nu

s-ar fi trezit: of!... Ce frumoasă mai era: îşi acoperise, pudică, picioarele cu un alt cearşaf înflorat, ce o fi cu cearşafurile astea... or fi fost de plajă? Îi vedeam sânii pe jumătate, se ridicau şi coborau o dată cu inspiraţia şi expiraţia, dacă mi-aş fi schimbat poziţia i-aş fi văzut sânii întregi... ce femeie... Am oftat atunci iar: nu era de nasul meu... Ea era o femeie fericită, puteam să pun pariu. Ea era o valoare crescândă a universului... A universului...

Auzeam trap de cal: nu mă înşelam, după cotul dealului a apărut o şaretă... Am sărit în picioare şi am făcut cu mâna: era chiar şareta care se ducea la Rădăcineşti să o aştepte pe ea la autobuz... Era chiar directorul şcolii cu şareta Primăriei din Corbiţa, un om aproape de pensionare: fireşte, i-am adus eu la cunoştinţă despre ce e vorba... era atât de nedumerit... îşi închipuia, cu siguranţă, că eu mă culcasem cu ea, cu viitoarea profesoară de franceză. Că fata mai dormea încă... Oricum, eu trebuie să ajung până la Rădăcineşti, mi se adresă directorul şcolii din şaretă: puteţi sta cu ea până mă întorc, apoi o să mergem împreună... Îmi pare rău, nu se poate: am intrat în criză de timp... ştiţi doar, am şi eu treburile mele, nu am venit să mă plimb... Ştiu, vă cunosc doar de atâţia ani...

Eram cu geanta mea în mână: eu plec... Dacă vă mai lasă inima, lăsaţi fata aceea să mai doarmă, vine de prea departe. Mă aşteaptă contabilul şef şi vreau să prind autobuzul de ora 15, dacă o veni, mai am şi alte obligaţii... Parcă un drac mă împingea de la spate să plec. Să plec neapărat: cine ştie, dacă aş fi rămas, alt drac, drac-drac m-ar fi împins să o violez pe tânăra asta atât de ispititoare... Nu, mai bine să nu mai fi rămas singur cu ea: mai bine că am plecat... poate chiar ea ar fi vrut să facem dragoste şi eu... eu... Eram nespălat de patru zile, îmi miroseau ciorapii şi gura, subsuorile... munca de teren mă omora, plus lenjeria... Nu! La revedere... şi să o salutaţi şi din partea mea când s-o

trezi, a fost o companie distinsă... dacă o să rămână la dumneavoastră la şcoală în post, o să vin mai des pe la dumneavoastră... Mă pornisem deja la drum: la cotul dealului am mai privit o dată locul unde dormea domnişoara necunoscută... nu mai aveam decât vreo jumătate de kilometru până în comună. Ah, starea de slăbiciune în care mă aflam... Îl lăsasem în urmă pe bătrânul director de şcoală, care respira atât de greoi: nu se îndura să o trezească pe domnişoara profesoară... era un om cumsecade...

Astfel! Să nu căutăm să descifrăm vremurile...

Luat cu treburile, presat de timp, am uitat cu desăvârşire de tânăra cu ochelari, frumoasa blondă cu pălărie galbenă, pur şi simplu mi se ştersese din minte: e ceva ce constat mereu, aşezat în faţa cifrelor mă tembelizez, nu mai trăiesc decât abstract... Pe fondul “mişcării eterne”...

Am fugit, efectiv, la autobuzul de ora 15, nemaiavând nici un minut la dispoziţie să trec pe la şcoală, să-i sărut mâna necunoscutei şi să mă prezint... am mers atâta drum împreună şi nu ne-am prezentat... se mai întâmplă: era în staţie autobuzul, mă aştepta, îi făcusem disperat şoferului cu mâna, la C.A.P. în deal, pe alt drum decât acela pe care venisem pe jos, trebuia neapărat să fiu la Adjud în seara aceea, să ajung mai departe la Focşani cu trenul, acasă, unde aveam oaspeţi... o dată suit în autobuz dorind din tot sufletul să pun capăt căinţei mele... să pun capăt... Sincer să fiu, de fapt speram prosteşte să o întâlnesc pe frumoasa necunoscută în chiar acest autobuz, singurul pe ziua de azi cu care putea să se întoarcă la Adjud şi de acolo cu trenul, treaba ei... Aveam un leşin interior, gândul că o voi revedea... Dar nu: am studiat persoană cu persoană în autobuz... Poate se va urca la Rădăcineşti, o fi dus-o înapoi cu şareta la vreo ocazie, autobuzul în care eram eu suit acuma neştiindu-se sigur dacă va veni... Mi se mai atenuase

răul de drum lung, accidentat, probabil că mirosul de carburant ars mă dă pe mine peste cap... îmi cam bâzâiau urechile şi aveam, totuşi, o ameţeală neplăcută, poate din cauza concentrării în faţa cifrelor... Recunoşteam: mă îndrăgostisem copilăreşte de tânăra cu ochelari, în rochiţă galbenă, fără sutien... îmi revenise cu totul în minte, o vedeam peste câmpuri prin fereastră... câmpuri electromagnetice... o dezbrăcam deja... sânii ei...

La Rădăcineşti au urcat trei femei cu copii... Ce rău îmi părea: "rămâne, frumoasă domnişoară în galben, să ne revedem altădată. Altădată"...

– A căzut, bre, în fântână...

Devenisem atent: fără să vreau... femeile care urcaseră vorbeau despre o fată care căzuse în fântână? Una din ele, cu un batic plin de flori violent colorate, îşi făcea cruce... Nu înţelegeam: eram în picioare, în faţă, acolo, lângă ele, dar parcă eram la câteva zeci de metri şi mă străduiam să înţeleg. Auzeam tot ce spuneau perfect, dar nu înţelegeam: vorbeau pe româneşte, degeaba... Îmi bătea inima înnebunitor şi mă reapucase tremurul acela la genunchi: subconştientul înţelesese, reacţiona, dar conştientul... Până ce am înţeles: lumină, tu, a unei stele ce s-a stins demult şi a ajuns la mine, îndrăgostită... tu, frumoasă necunoscută... Nu puteam să cred: "o profesoară nouă, de franceză, azi sosită"...

Ea, tânăra cu ochelari, drăguţa blondă cu păr lung căzuse în fântână! Bătrânul director al şcolii din Corbiţa povestise totul la Rădăcineşti, unde o adusese pe nefericita domnişoară... cu adevărat, o lăsasem să doarmă până să se trezească singură, trecuseră trei sferturi de oră, o oră, el lăsase calul să pască, necoborând din şaretă... între timp, venise la fântână cu vacile şi Ion al lui Strânsură: el o trezise, când trântise găleata să scoată apă... Ah, întrebări care încep să te sfâşie... Coborând din şaretă, după ce se

prezentase, directorul în vârstă îi explicase viitoarei lui colege de cancelarie ce se mai întâmplase de când dormea... speriată, domnişoara profesoară îşi strângea catrafusele... îşi pusese şi pălăria, fără oglindă şi... venise la fântână dând din cap, că da, da, înţelegea, dar o doare capul şi îi este sete, o bătuse atâta timp soarele... şi ori că a mugit o vacă şi s-a ferit, vaca era la uluc, ori că a alunecat şi i-a căzut pălăria de pe cap în fântână şi ea a vrut s-o prindă, ori că era ameţită de insolaţie... a căzut, pur şi simplu, în fântână! Cu capul în jos a căzut... Bat în lemn: ce m-aş fi făcut dacă fata asta ar fi căzut în fântână de faţă cu mine? Ce e viaţa: aş fi putut, de exemplu, să fiu acuzat că am violat-o şi am aruncat-o în fântână... Îmi muşcam buza de jos până la sânge: sunt un idiot... Ce a urmat atunci? Prostiţi cu totul, directorul şi Ion, ăsta, au luat-o la fugă spre Corbiţa, strigând după ajutor, luat unul după altul: până ce bătrânul l-a oprit pe Ion al lui Strânsură, gata să sară la bătaie, "unde fugim noi, bă? Fata aia se îneacă!" Doamne, Dumnezeule... S-au întors tot în fugă la fântână, fata plutea cu capul afară... Când e vorba de nenorocire... s-a băgat Ion în fântână, după ce l-a pus pe bătrânul director să ţină de cumpănă cât mai jos, să se suie călare pe ea să nu se lovească, e cumpănă rea... a legat fata cu cureaua lui scoasă de la pantaloni, de găleată, fata avea sânge la cap... apa în fântână era adâncă până la gâtul lui Ion, peste cap, deci, fetei... până sus Ion ieşind pe picioare, scobind cu degetele în pietrele de pe margine... pe urmă au tras-o pe fată amândoi, bătrânul şi Ion... au pus-o în şaretă şi a adus-o directorul şcolii într-un galop la Rădăcineşti, la şoseaua naţională, după ce au scos din ea apă şi noroi, parcă mai trăia... la ei, la dispensar la Corbiţa nefiind de două săptămâni nimeni, le plecase definitiv doctoriţa... la şoseaua naţională rugând prima maşină, un ARO de întreprindere, prima maşină oprită, să o ducă pe biata viitoare profesoară la un spital, poate se mai face ceva... Aşa se întâmplase,

prima maşină oprită să meargă spre Podu Turcului, exact invers faţă de direcţia în care mergeam eu cu autobuzul! Ultima mea melancolie... Bineînţeles, o dată cu ghinionista fată fiind trimise în direcţie necunoscută şi poşeta şi geanta şi pălăria ei pariziană cu acel ARO de întreprindere... pe drumul cunoaşterii de sine...

Să fie clar: prin pierderea acestei frumoase domnişoare, de care m-am îndrăgostit ca un nebun, am devenit conştient de faptul... să nu mi se ia în nume de rău, am devenit conştient de faptul că privirea noastră în Cosmos este o privire înapoi în timp, spre epoci anterioare formării omului, formării Pământului chiar. O privire a iubirii, înapoi... Ah, scumpa mea necunoscută, numai visul acela al tău cu nunta te-a pierdut, visul acela în care erai mireasă sau domnişoară de onoare... Dintotdeauna am ştiut că nunta înseamnă nenorocire când o visezi... Parcă te aud: la noi în Hunedoara mireasa, împreună cu un copil, taie un colac peste poale, îl taie în bucăţi mici, o poală plină, şi iese în curte, aruncă o bucată de colac, la noi colacul e maaare, o aruncă peste casă şi dă câte o bucată celor patru boi cu care a venit ea cu mirele de la biserică... şi pe celelalte bucăţele de colac le împarte oaspeţilor... un fel de pomană... după care tot alaiul pleacă la mire acasă...

Am citit undeva, sau nu ştiu de unde o am în minte, următoarea aserţiune, că: tot ceea ce cunoaştem în afara vieţii noastre de zi cu zi, vine de la visele pe care le avem, dar nu cunoaştem ce sunt visele... Vai, mie: în anul acela nu am mai putut să revin la Corbiţa, eram şi superstiţios... am revenit, emoţionat ca un puşti, plin de speranţe, în anul următor: frumoasa blondă necunoscută nu era între cadrele didactice de aici! L-am căutat pe directorul şcolii, să aflu amănunte: bătrânul nu apucase să se pensioneze, murise de inimă între timp... Nimeni din comună nu ştia nimic despre fata aceea

cu ochelari şi eu, de atunci, i-am pierdut orice urmă: steluţa mea, pe ce lume o mai fi fiind? Ce o mai fi făcând? M-o mai fi ţinând minte? Că eu, unul, nu mai pot nicicum s-o uit... "Tu, frumoasă necunoscută, slabă lucire verzuie, care te desfăşori şi te contracţi parcă în mod ritmic"...

CAPITOLUL I

(Roman Zero)

Te-a lovit buba neagră la suflet, i-a spus. Şi el chiar de aşa ceva se simte lovit. Deşi nu ştie ce înseamnă. Au trecut atâţia ani de la Revoluţia din Decembrie 1989 şi nu numai că nu-şi găseşte liniştea sufletească şi un rost, dar se simte din ce în ce mai rău pe această lume. Sunt bolnav grav – "ai buba neagră", i-a repetat Gabriela, "n-ai la cine să te cauţi, bolile sufletului le repară numai Dumnezeu". Adică, moartea? Ce, pentru tine Dumnezeu e egal cu moartea? Păi, dacă e la mijloc vindecarea sufletului… Sunt pe moarte, nu? Toţi suntem pe moarte, asta e sigur, depinde de cât timp îi acordă fiecăruia destinul. Vai, ce deşteaptă sunt, nu? Numai cuiul de pe Crucea lui Iisus te mai poate salva. Ce naiba e cu buba asta neagră a sufletului? I-a rămas în minte ce i-a citit ea dintr-un caiet: "Când venea aia urâtă, buba neagră, se băteau clopotele şi la porţile muribunzilor se atârnau nişte cârpe îmbibate în oţet, ca să nu te spurci. Muribunzii erau izolaţi, nimeni nu avea voie să se apropie de locul nesănătos, arnăuţii trăgeau cu puşcoacele. Cadavrele se ardeau. Nu se salvau decât câte unul care furase vreun cui de pe crucea lui Hristos". Doamne fereşte, de unde atâtea cuie de pe Crucea lui Iisus? Ce bazaconie.

I se plânge Gabrielei că “nu sunt eu însumi”, orice ar face. Ce sfat îmi dai? Sari de fund în sus, i-a răspuns ea. Normal, ţie îţi convine, Ga (prescurtare de la Gabriela), eşti mai tânără cu zece ani ca mine, ai alt temperament, te ajută şi zodia în care te-ai născut, pe când la mine… La el s-au accentuat resentimentele, ranchiuna, frica de ziua de mâine, invidia, ura. El ia, de la o vreme, excitante (aruncă în oglinda în care se priveşte cu o cutie de medicamente), uite, la ce-mi folosesc? Amfetamine, cardiazol, stricnină, plus cafeină, cât încape, degeaba. Heroină, nu? A fost un adevărat ritual de iniţiere să ia medicamentele astea şi acum nu mai scapă, a devenit dependent de ele – de la o vreme? Da, de când are o fixaţie: că a sosit momentul să ucidă. E împins de la spate să ucidă. Asta, fiindcă detestă atât de profund o Persoană, un adevărat pericol public, pe care o consideră “un trimis al Răului-de-nesuportat”. Trimis să-l chinuiască pe el, în primul rând. E în stare să răstignească Persoana asta, “ca pe Iisus, pe cruce”, chiar dacă e femeie – dar nu se dă de gol, e secretul lui, deocamdată se abţine, însă nu e sigur că nu-i va da cu parul în cap “diavolului întruchipat”, la prima întâlnire…

/Vineri, 2 aprilie 1999/

Înghite cu ceai rece, dintr-o cană pusă pe noptieră, o nouă pastilă. Închide ochii. Îi vin în minte contractele de îndopare a gâştelor şi raţelor, încheiate cu întovărăşirea agricolă şi azi cu ferma de stat… Sare în picioare. E imposibil, el n-a apucat contractele astea de îndopare. Le-a văzut într-un dosar de arhivă, aruncat la gunoi. Îi joacă feste subconştientul, a pus kilograme în plus pe el, nu s-a mai cântărit demult, dar se vede cu ochiul liber că a luat proporţii, pastilele excitante îl îngraşă. Nici o grijă, corpul lui se autoreglează, va veni ea şi ziua când o să slăbească. Dacă nu cumva ura acumulată împotriva Persoanei nu-l va

transforma într-un monstru şi hrana suplimentară (că are o poftă de mâncare nebună) nu-i va fi eliminată de organism, ci prelucrată şi depozitată sub forma grăsimilor de rezervă – pentru eventualitatea reobţinerii din ele, în caz de nevoie, a energiei chimice. "Sunt un monstru obsedat de crimă".

E duminică, îi place să zacă în apartament, să nu fie deranjat nici de telefon.

Trăiesc de pomană, declară teatral Gheorghe Ispas (strigat Ghe), întors în faţa oglinzii, cu degetul arătător al mâinii drepte lipit de "ochiul din frunte" (fixat între sprâncene). Vorbeşte tot mai des singur, se priveşte în proprii ochi de mai multe ori pe zi, "sunt un om mort, de fapt, dar nu vreau să recunosc". Nu mai aşteaptă decât eclipsa totală de Soare din 11 august 1999 să-i confirme că e mort, atunci se va putea face deosebire între cine e mort, cine e viu şi cine e ca el, nici mort, nici viu. La eclipsa totală de Soare, toţi oamenii vor fi galbeni ca morţii, cică, şi fiecare va crede cu groază că trăieşte ceasul din urmă – doar cei vii cu adevărat îşi vor mai continua însă aventura. Oricum, materia există sub două forme fundamentale: ca substanţă şi sub formă de câmp (repartizată uniform în spaţiul dintre particule – tip hologramă?). El se simte în afara oricăror reguli. El, care se credea un sfânt, că în viaţa lui n-a omorât decât furnici şi ţânţari sau gândaci de bucătărie în apartament, dar n-a tăiat nici o găină sau un porumbel (când îi dădea mama lui să-i taie), i se face rău numai când vede sânge, acum e gata să ucidă. Păcătos fără iertare, obsedat de crimă, a hotărât să doneze Bisericii de care aparţine o instalaţie electrică sofisticată, în numele victoriei Luminii asupra Întunericului, cu 80 de becuri-lumânări şi cu motor-dinam, de rezervă, care să intre imediat în funcţiune dacă se taie curentul. O donează pentru ca Dumnezeu să-l aibă în pază. Ar da orice să nu comită crima, dar deja simte că nu-şi mai aparţine, că i-a fost preluat discernământul de un altul, dublură lui…

/Sâmbătă, 3 aprilie 1999/

Auzi, Ghe, mi-am băut dopurile de ceară scoase la policlinică, alaltăieri, din urechi, erau ca nişte perle. Am făcut precum Cleopatra, am topit perlele astea scoase din urechi într-o sticluţă de oţet concentrat şi le-am băut. Gheorghe face ochii mari: tu vorbeşti serios, Ga? Pe cuvânt de onoare. Băi, dar tu eşti mult mai nebună ca mine, ce ţi-a trebuit să le înghiţi? Păi, mi s-a spus că fac bine la rinichi. A, asta e alt-ceva. Dacă e o aşa de bună idee, poate o să fac şi eu operaţia asta, că tot n-aud bine cu o ureche, nu-ş' ce dracu… E vorba de urechea dreaptă, cu ea Gheorghe Ispas aude, de la o vreme, voci când e singur, care-i vin din burtă, nu ştie sigur de unde vin. În schimb, n-o mai aude bine cu urechea asta pe Ga, de exemplu, care vorbeşte lângă el, trebuie să se concentreze la maximum, întoarce automat cealaltă ureche. Speră să aibă un dop de ceară în urechea dreaptă, care-l dereglează – o să-l scoată.

Mi-e dor să ieşim în parcul Carol, Ghe. Ţi-o fi, dar eu n-am chef. Du-te singură. Nu fi catâr, de câte ori te scot eu duminica din casă? Vreau să iau pământ de flori din parcul Carol, acum, în Săptămâna Patimilor. Nu mă pasionează. În plus, nu e bun pământul de acolo, unde cresc tot felul de copaci vătămători, pe lângă ferigă, păr sălbatic, mărăcini. Pământul cu care se hrănesc pomii se află sub oblăduirea zeilor din Infern. Iar începi cu tâmpeniile tale? Ce Infern, ce pământ vătămător? Acolo, în parcul Carol sunt şi copaci cu însuşiri tămăduitoare: stejarul, fagul, alunul, sorbul, cornul. Bine, du-te şi ia pământ de sub aceşti copaci – am vrut să conştientizezi pericolul, fă ce ştii. Acum lasă-mă, că am o convorbire cu… Dă din mâini a lehamite şi pleacă din sufragerie la baie, unde se încuie. Sper că n-ai de gând să rămâi încuiat acolo până diseară. Gata, m-am răzgândit, nu mai vreau să merg în parcul Carol, unde sub pământ e

Infernul tău. O plictiseşte cu prostiile lui. Ce Infern? Probabil că o intrare în Infern, acolo, în parc, îi mai strigă ea, e pe la Monumentul Comuniştilor, de acolo, din deal (duce mâna la bibliotecă, ia din raft o carte prăfuită, o deschide, întârzie, găseşte ce căuta) – mai exact, pe la "Monumentul eroilor luptei pentru libertatea poporului şi a patriei, pentru socialism", conform ghidului turistic "Bucureşti", făcut de Dan Berindei (azi academician) în 1978.

Ghe, aşezat în faţa oglinzii, trânteşte uşa de la baie: ştii ce mi-a zis vocea? Ce voce, întreabă din fotoliu, absentă, Ga, din sufragerie. Habar n-am, o voce pe care o aud din când în când, de la o vreme, în urechea dreaptă. Urechea cu care nu mai auzi bine? Aia, dar nu mă mai întrerupe. Ştii ce mi-a zis acum vocea? Că de mai bine de nouă ani colectivismul comunist a fost înlocuit cu individualismul democratic – "eşti mulţumit acum"? I-am răspuns că eu n-am motive să fiu mulţumit, din contră. De ce, mi-a mai zis, fiindcă nu mai stai sub protecţia colectivităţii şi a statului? Nu de asta. Dar parcă susţineai până la Revoluţie că de vină pentru tot răul comunist a fost colectivismul şi dominaţia statului, care n-au acordat nici o valoare spiritului, ci doar "alimentaţiei" trupeşti. Aici vocea s-a întrerupt. Să-i fie de cap alimentaţia trupească – îţi ţine lecţii ideologice vocea asta cretină? Ga râde – te ţii de bancuri slabe. Ga, tu crezi că eu glumesc? Deschide televizorul ăla – azi nu sunt în Iugoslavia bombardamente NATO? Chiar vorbeşti cu vocea? Cât e ceasul? Nenorociţii, nu ţin cont nici de Sfintele Paşti.

/Duminică, 4 aprilie 1999/

Ghe e şomer. Dar nu "disponibilizat", cum e la modă, ci şomer "pur şi simplu" de trei luni. Şomer "de formaţie filolog", se prezintă. Un filolog ratat? În învăţământ ("profesor de română") nu se mai întoarce, că a fost exclus disciplinar,

prins că a trăit cu o elevă minoră: mai bine o lua de nevastă, dar n-a fost să fie, aia s-a încurcat cu altul, era o mică târfuliţă. N-a făcut puşcărie, fiindcă pur şi simplu tatăl fetei a dezvirginat-o, dar asta a aflat-o abia după ce a izbucnit scandalul şi a fost cercetat penal. Fiindcă nu are nici o şansă să găsească alt loc de muncă "potrivit pregătirii", de funcţionar "cu studii filologice" la primărie (de unde a fost trimis în şomaj), în zilele lucrătoare face pe zilierul, cu braţele, încarcă şi descarcă, recepţionând marfa, are noroc de un patron arab contrabandist, la un depozit en-gros, care-l plăteşte în valută. (Mai traduce din limba spaniolă sau engleză, are o colaborare şi la un notariat central, dar în ultima vreme n-a mai călcat pe acolo, îl antipatizează pe notar.) Nu-şi bate capul cu legislaţia românească, dacă patronul va fi prins de poliţie, el nu va recunoaşte că a ştiut de contrabandă. Adună dolari pentru zile negre. În plus, face rost de ţigări bune şi de sandvişuri pe gratis de la arab. De nevastă-sa a divorţat demult. De doi ani trăieşte cu Gabriela, mai mică decât el cu zece ani. Divorţată şi ea, n-au copii. Stau la el, apartamentul Gabrielei e închiriat unei firme. Gabriela e economistă, ea ţine şi cheltuielile casei lui. Ajutorul de şomaj nu-i ajunge nici pe departe pentru plata întreţinerii apartamentului, sau a curentului electric şi telefonului. Dar nu se plânge. De fapt, el nici nu înţelege de ce mai trăieşte, în general. Va împlini 50 de ani, născut cum e în 1950 – se duce până seara la muncă, vine băut acasă, stă la ştiri la televizor şi se culcă, a doua zi la fel. E nefericit. Chiar dacă nu se consideră un ratat, n-are motive să se bucure că mai e în viaţă. Când e singur şi n-are ce face, vine la birou şi scrie. În studenţie era considerat cap de serie la o nouă generaţie de prozatori, dar l-a furat boema. După ce a intrat în învăţământ, a lăsat-o baltă cu scrisul, într-o zi a dat foc manuscriselor lui adunate… Dar în a doua parte a anului 1994 i-a trimis la poşta redacţiei, sub un pseudonim, un text

criticului Alex Ştefănescu, la revista “Flacăra”. Un text nou, al obsesiei lui dintotdeauna, că Diavolul are sens, recunoscut în “modul său de manifestare, în felul meu de a fi”… S-a lăudat mai apoi că vrea să scoată o carte cu subiect neproblematic, de “proze scurte” pe înţelesul tuturor, nu “în numele postmodernismului, care nu mai crede în soluţii”, bune la toate şi la nimic, ale ambiguităţii. Dar nu găseşte timp pentru definitivarea acelei… cărţi-jos-pălăria, cum îi spune! A unui “Roman Zero”, sec, “exact”, fără înflorituri, direct, “discursiv”. A pus răspunsul lui Alex Ştefănescu drept motto la textul trimis prin poştă sub un pseudonim. De curiozitate, iată-l:

File din jurnal cu doi ochi fosforescenţi

Motto: *"Ioana Sandu, Bucureşti.* Am citit cu plăcere *File din jurnal cu doi ochi fosforescenţi.* Aveţi vervă şi ştiţi să-l captivaţi pe cititor, povestind pe un ton vesel întâmplări desprinse parcă dintr-un coşmar. Totuşi, volubilitatea dumneavoastră (specific feminină?) merge uneori prea departe şi se transformă – iertaţi-mă – într-o pălăvrăgeală.

Trebuie să rescrieţi textul, să-l faceţi mai «strâns» şi implicit mai enigmatic. Vă sugerez să luaţi ca model (ceea ce nu înseamnă să imitaţi) nuvela lui I.L. Caragiale, *La hanul lui Mânjoală*, care are un subiect asemănător". (Alex Ştefănescu, "Texte sub lupă", *Flacăra* 48/1994).

Mă trezisem din mijlocul unei gloate zdrenţăroase şi zgomotoase în care eu vindeam peşte fript şi ascultam bâzâitul armatei muştelor, bâzâit întrerupt din când în când de apăsarea degetelor mele pe urechi, era un joc? Asudat, mă simţeam îmbibat de mirosul prăjelii peştelui – tocmai eu,

ce nu suport să mănânc peşte, neavând răbdare să-i pun deoparte oasele! Plus vânzarea peştelui ăsta de mine în târg, “o adevărată absurditate”, dar era interesantă festa jucată de subconştient iar. Naiba ştie cum, efectiv duhneam a peşte fript acum, bluza leoarcă de pe mine mă scârbea: oprit în uşa camerei, mi-am scos bluza şi am aruncat-o în antreul casei părinteşti, la întâmplare, bâjbâind pe întuneric, trebuia să ies la aer curat de urgenţă, vezica urinară luase proporţii (*iar o poveste cu vezica asta urinară plină? Eşti neajutorat, altceva nu mai ştii? – Nota autorului*), îmi teroriza întregul abdomen... Cu fiecare pas pe care-l făceam îmi aminteam: acolo, în mijlocul unei gloate zdrenţuroase şi zgomotoase, stăteam travestit lângă ţarul Petru, în alt secol, de ce eram travestit? Ţarul Petru îmi tot spunea ceva şi eu nu-l ascultam, eu eram atent la bâzâitul armatei muştelor, mare tâmpit mai eram, dar ceva, ceva tot am reţinut, ar trebui să-mi tălmăcesc visul, îmi astupam urechile cu palmele, îmi plăceau secundele de izolare, ţarul Petru striga deja la mine că: “Dispreţuind războiul, vom pieri cu toţii, aşa cum avem pildă vădită în prăbuşirea monarhiei greceşti – oare n-a pierit această monarhie deoarece n-a vrut să ridice armele, părăsindu-le în numele tratativelor, şi nu a fost învinsă numai din cauza dragostei ei de pace? Voind să trăiască în linişte şi pace, monarhia grecească a făcut întotdeauna pe voia duşmanului, care avea să strămute liniştea într-o robie fără de sfârşit la tirani!” Ce chestie: n-am uitat, dar de unde până unde veni vorba de ţar şi de monarhie grecească în subconştient? Îl întâlnisem ieri, după trei ani, în oraşul adolescenţei mele, pe preotul care a reuşit să-şi înalţe propria biserică ortodoxă cu hramul Cuvioasa Parascheva, am schimbat câteva cuvinte despre ecumenism, dar nu văd conexiunea, sau ortodoxia grecească şi aceea rusească...

Mă oprisem să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul de afară, în uşa antreului, înfrigurat deodată: eram numai în

chiloţi, o fi cerul înnourat? Bezna, impresionantă, mă lăsă rece – ehe, unde sunt frisoanele legate de nălucile nocturne de altădată, apărute în drumul meu spre closet? O teamă sălbatică de întuneric – au rămas în urmă toate frisoanele diavoleşti ce mi-au străpuns inima până pe la 20 de ani. Acum, la 45 de ani nu mă mai pasionează nici această frică de infern, am devenit de-a dreptul un nesimţit. Poate că ar trebui să le regret absenţa – năluci cu măşti ale priveghiului, cu maldăre de morţi în spate, măşti groteşti menite să alunge duhurile rele, din lemn sculptat sau din blană de oaie, cu coarne, cu ochi şi limbă de tinichea, cu părul de lână şi mustăţi de coadă de cal. Frica paralizantă de întuneric, după ce îmi ieşea ziua în cale un mort, de exemplu, ajunsese să mă oblige să port, la un moment dat, o asemenea mască, să sperii duhurile răului! Pe când acum... Probabil că însuşi “figura chipului meu” acum, la 45 de ani, e o mască lipită “pe faţă”, grotescă, din lemn sau din blană de oaie... Surâd, de ce sunt trist? Bat în lemnul gardului curţii, unde sunt închise păsările – e prea departe closetul şi pe întunericul ăsta am toate şansele să-mi rup gâtul până la el: că de când îl rog pe tata să pună, naibii, un bec, să văd noapte pe unde calc! Nu zău, că de ce mă plâng? Eu vin pe la el o dată pe an şi atunci stau o noapte, maximum, ce, n-am decât să mă uşurez pe pereţii casei, că se usucă imediat. Bine, dar îmi e ruşine şi-mi e nu ştiu cum să fac pe pereţii casei părinteşti... Degeaba – până la closet (mutat de trei ori până acum, până să fie cimentat) trebuie să traversezi curtea interioară pe o cărare pietruită, înălţată, strâmtă, în zig-zag, pe care e imposibil să o determini orbeşte, e o aventură, mai bine te lipseşti.

Brusc, aici, mi s-a tăiat răsuflarea: oricât mi se învăţaseră ochii cu întunericul, două pupile mărite fosforescente ieşite în evidenţă, în curtea interioară a casei

părinteşti, la nivelul pieptului meu era prea mult, nu puteau fi adevărate – cu siguranţă, nu mă trezisem cu totul din somn, visam pe picioare! Am întors înfiorat capul spre zidul casei, în partea ei sudică şi mi-am dat drumul, era o plăcere să mă eliberez de povara vezicii urinare, nu mai puteam – cu tot riscul... Mintea mea bătea câmpii, îmi stătea tot la fraiera aia de monarhie grecească iubitoare de pace şi la aroganţa războinică rusă, în cadrul aceleiaşi ortodoxii: doar însuşi Matei, în Evanghelia sa, a lăsat scris că “să nu credeţi că am venit să aduc pacea pe pământ, nu; n-am venit să aduc pacea, ci sabia”... Nu? În acest moment am fost atins de blana unui animal, ceva cu peri aspri – şi mi-a stat inima! Speriat de moarte, am făcut o mişcare violentă să mă feresc, de apărare, din instinct, necontrolată, am auzit un urlet nepământean şi am simţit până în creier o durere atroce, că dracul mă pusese să ies în papuci, *mă muşcase*? Am văzut încă o dată, cu încetinitorul, ochii fosforescenţi (de foc sau înroşiţi?) în întuneric, la nivelul genunchilor mei acum – o fi una din pisicile sălbatice de care mama îmi spunea aseară că a apărut de trei zile în curte, cum n-a mai apărut niciodată până anul ăsta secetos, canicular, pisici ce nu fug când vii spre ele, dar care nu te lasă să le mângâi, în schimb mănâncă tot ce le dai sau ce le iese în cale... Ia te uită, una din pisicile astea sălbatice mă mirosise de departe? Că nu degeaba mă trezisem cu un miros persistent de peşte – şi cum pisicile sunt moarte după peşte... Ce bazaconie o mai fi şi asta: de unde să apară fie şi numai o pisică sălbatică în plin cartier al oraşului?

Muiat, căzut de pe picioare, sprijinit de gard, am apucat să ating locul dureros şi să simt pe degete un lichid lipicios – cu siguranţă că sângeram: eram la un pas de leşin, dar, de departe am revăzut cei doi ochi fosforescenţi, două beculeţe aprinse vopsite în roşu, şi am auzit un fel de miorlăitură care

mi-a ridicat părul pe cap! Efectiv... Am deschis cum am putut poarta şi m-am târât dincolo de gardul curţii interioare – ce mi se întâmplă? Totul era atât de ireal... Am verificat zăvorul la poartă... Deja aveam, în plus, o durere frontală puternică şi o ameţeală neobişnuită, ce Dumnezeu? Primeam un mesaj important, un “mesaj telepatic”? Era culmea, mai aveam chef încă de glumă – ce mesaj telepatic, era o bâiguială, dar îmi venise în minte o asemenea idee, citisem chiar cu o zi înainte un documentar despre telepatie şi hipnotism şi-mi crescuse imaginaţia! Deşi... De fapt, să fiu sincer până la capăt iar, mă enervează teribil că nimeni nu vrea să ia cu mine o legătură de aceasta conştientă telepatică – de când visez eu să ia contact cu subconştientul meu o fiinţă extraterestră, acolo, de exemplu, de pe un O.Z.N. sau un suflet de pe cealaltă lume, paralelă acestei lumi, să intru pe lungimea lor de undă...

Prostii, de astea îmi ardea mie acolo – până una, alta, de citit am citit eu şi că fosforescentă devine până şi carnea stricată, noaptea, o fi adevărat? Asta să fi văzut eu acum, carne stricată? Doi ochi stricaţi oare? Doi ochi ai unui mort, “ochi roşii de strigoi-demon”... Iar mi se făcuse inima cât un purice – nu înţelegeam chiar nimic din ce mi se întâmpla, frica îmi umpluse iar vezica urinară sau eu nu reuşisem să o golesc până la capăt când am fost muşcat... Dumnezeule mare, ce mi se întâmplă? Era adevărat? Mă sprijineam de peretele lateral al casei bătrâneşti, sângeram, nu-mi mai ardea nici de urinat, nici de nimic – totuşi, m-am uşurat iar, cum am putut, pe perete, asta era situaţia... Apoi, ajuns în uşa antreului, sfârşit, n-am ştiut dacă să-i trezesc pe mama şi pe tata (tata n-ar fi făcut decât să înjure întâmplarea mea) sau să-mi leg singur rana! Că venin de şarpe nu putea fi... Nu-mi doream decât să-mi vin în fire, să-mi iau capul între palme şi să mă gândesc la ce mi se întâmplase şi la ce aveam, pe termen scurt, de făcut: drept pentru care am venit,

inconştient, în camera mea şi m-am trântit în pat, gemând – măcar dacă aş fi băut zdravăn aseară, dar de unde! Am lăsat uşile deschise, subconştientul îmi spunea că nu era deloc exclus ca arătarea aceea fosforescentă să vină după mine – pisică sălbatică sau tigru scăpat de la circ, strigoi, şarpe de casă sau diavol, Doamne fereşte! Dădusem în mintea copiilor de teamă, "teamă de necunoscut"... Nu mai puteam însă să mă mişc nicicum – încercam să mă concentrez şi pur şi simplu nu făceam decât să repet de trei ori un fel de mesaj străin, pe care nu-l puteam nicicum conştientiza, simţeam o răceală în tot trupul şi o aceeaşi durere acută la cap, eram la un pas să-mi vând sufletul? Mă detaşasem parcă de trup şi pluteam, efectiv pluteam, pluteam la câţiva metri deasupra patului – până ce mi se comunică limpede, reţinând cuvânt cu cuvânt: "Te urmărim de trei zile... Nu mai încerca să ne tulburi"...

În camera casei părinteşti era deja un persistent miros de sulf, atâta am mai apucat să sesizez. Mai departe nu mai ştiu de nimic – mi s-a şters memoria, mi-am pierdut cunoştinţa, am adormit la loc?

Dimineaţa, la ora 11 m-am trezit din morţi, "asta era senzaţia, o senzaţie catifelată": mă durea în continuare capul şi laba piciorului drept, era o durere în profunzime, mama mă bandajase, după ce-mi curăţase peste noapte rana adâncă, "rană la os", speriată la rândul ei de gemetele mele, veghindu-mi la căpătâi. "Ce mi s-a întâmplat?", am întrebat-o acum pe mama, prostit. Păi, probabil că ai ieşit la closet, te-ai împiedicat şi ai călcat într-un cui, a găsit taică-tu scândura aia, străpunsă de două cuie cât degetul, cu sânge pe ea, ai lăsat dâre de sânge, de unde-o fi apărând scândura asta nu ştie nici taică-tu, că l-am certat, o fi căzut de pe acoperiş. Acuma, important este să nu ţi se infecteze rana, am dat eu cu apă oxigenată şi cu spirt, ai înghiţit tetraciclină, am pus

sulfamidă, tinctură de iod cu pojarniţă, dar cred că ar trebui să faci o injecţie cu penicilină, cu ceva, că ţi s-a umflat laba piciorului rău... “A, nu, în nici un caz nu fac nici un fel de injecţie, că ăştia ar fi în stare să-mi facă injecţii în burtă pentru turbare dacă le spun... nu, mersi, mă simt bine” – sar în fund, în pat, gemând: “chiar dacă o fi să şchiopătez”... Ţi-e foame? “Nu”. Atunci mai stai întins în pat, îţi aduc aici o cafea cu lapte, că toată noaptea şi dimineaţa ai avut coşmaruri, ai vorbit de biserică, de diavoli, ducă-se pe pustii, ar trebui să mai aprinzi şi tu o lumânare pentru sufletul tău, ai asudat, ai avut febră, temperatură, o fi ieşit răul cărnii din tine... “Răul cărnii din mine? Ce ciudat”...

Degeaba: în minte, ca de pe o placă uzată de patefon, îmi vibra “te urmărim de trei zile... trei zile... nu mai încerca să ne tulburi... tulburi”... De trei zile – cum adică? În definitiv, ce am făcut eu acum trei zile? Ce am făcut? Pe cine am deranjat în asemenea hal de a ajuns să mă urmărească şi să mă schilodească? Am întins mâna la noptieră şi am bătut în lemn de trei ori: sunt dărâmat psihic, te pomeneşti că am luat-o razna, că nu de pomană m-a bătut în aceste din urmă trei zile soarele torid în cap, că am avut chef să bat coclaurii de dimineaţă până seară, fără să mă aşez la umbră – spitalul de nebuni mă mănâncă. Am bătut iar de trei ori în lemn... Acum trei zile? Acum trei zile am fost la Mănăstirea Dălhăuţi – da, şi ce dacă am fost? Mă rog? Ce rău am făcut eu acolo intenţionat? Nici un rău n-am făcut: că am refuzat măicuţele să stau cu ele la masă, ruşinos cum sunt? Asta să fie rău? Sau... datorită faptului că... ia stai... a fost o neînţelegere acolo, în biserică... În biserica de lemn m-am închinat la Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, am aprins lumânări, am pus bani în cutia milelor... Că, e adevărat, la un moment dat o măicuţă a strigat la mine din strană să stau pe loc, trăgându-mă înapoi

din drum – tocmai începusem să sărut pe rând celelalte două icoane mari, ferecate în argint, la catapeteasmă, închinându-mă! Staţi aşa, că e semn rău dacă treceţi peste covorul unde slujeşte preotul – drept pentru care măicuţa, blândă, m-a tras de mână să ocolesc tot covorul... Habar nu aveam de această interdicţie, bineînţeles: oare deja apucasem să traversez covorul preotului, care iese din altar? De aici să mi se tragă răul? Care rău? E deja caraghios să fi ajuns în subconştient atât de superstiţios – dă-o-ncolo de treabă, să ajung chiar atât de superstiţios...

Notă de subsol: O fi, oare, o asemenea putere iraţională care să mă pedepsească pentru o nevinovată rătăcire în Schitul Dălhăuţi? Înţeleg bine că subconştientul îmi joacă iar o festă, dar până într-atât, zău... Neştiind ce mi se întâmplă, iată, m-am hotărât să las scris ceea ce citiţi acum "dragii mei" – că mi se va întâmpla o nenorocire? Las scris aici să limpezească lucrurile ce mi se întâmplă altcineva mai priceput decât mine – până acum n-am murit, dar mâine? Ciudat, în continuare, părându-mi-se că am putut să devin atât de prăpăstios, ca niciodată: ceva nu e în regulă cu mine, o fi vreo dereglare trecătoare legată, să zicem, de cometa Shoemaker-Levy, care s-a prăbuşit pe Jupiter, făcând prăpăd apocaliptic în urmă cu o lună de zile şi abia acum au ajuns pe pământ "efectele sale secundare?" Vă rog să surâdeţi cu îngăduinţă – e o stupizenie, că n-oi fi eu mai sensibil decât toţi oamenii de pe pământ să o păţesc! De ce m-oi fi complicând eu atât cu supoziţiile pentru o simplă sperietură şi o rană noctambulă, dacă pot să zic aşa... Oricum, susţin că trebuie chemat un preot aici, în casa părintească, să sfinţească locul, să dea cu agheasmă şi să alunge necuratul – mă iertaţi, iar am început... Indiscutabil, ceva e în neregulă cu mine, bine măcar că sunt conştient de asta, că prea bat câmpii…

În definitiv, repet, ce mare brânză am făcut eu acum trei zile (am intrat deja într-a patra zi) la Mănăstirea şi Schitul Dălhăuţi? Obosit mort de atâta mers pe jos pe caniculă, pe 8 august, m-am învârtit ce m-am învârtit prin jurul Schitului până ce m-am hotărât să mă stabilesc lângă una din cele două biserici ale sălaşului monahal dărâmate de cutremur – doar cea de lemn, a treia biserică, rămânând întreagă! Să mă aşez, pe iarbă, lângă o biserică izolată, pe un dâmb la capătul livezii de pruni (livadă care asigură materia primă, alături de peri, pentru cazanul uriaş de ţuică, singurul ce aduce un venit sigur anual pentru susţinerea cheltuielilor curente ale mănăstirii, plus fânul) – o biserică în ruine de 17 ani, complet părăginită, lăsată uitării, părăsită de Dumnezeu, năpădită de arbuşti cu ghimpi şi urzici înalte cât omul, cu turla majestuoasă, ce a căzut spre răsărit, rămasă întreagă, în vârf cu cruce de fier forjat ruginită, turlă ce a prăbuşit acoperişul bisericii peste altar: îmi părea rău că n-aveam la mine un aparat de fotografiat, poziţia turlei strivite fiind extrem de expresivă... Era atâta linişte şi pace aici şi nici picior de om: natural, nu m-am putut abţine şi am intrat în biserica de cărămidă şi paiantă distrusă de cutremurul din 1977, cu uşile întregi, deşi scria “Nu intraţi, pericol de accident”. Bun... De reţinut, după deschiderea uşilor de la intrare, uşi dislocate din balamale, dincolo de pragul bisericii porneau scări interioare spre o pivniţă-osuar, care se întindea sub pământ pe toată suprafaţa edificiului – din cauza acestui beci exagerat, m-am gândit, cutremurul a făcut prăpăd! Am coborât. Îmi era groază de şobolani şi de şerpi ce ar fi putut să apară la picioarele mele, dar am înaintat cât am putut – la un moment dat... ce chestie, uitasem... la un moment dat, în întunericul acelui beci... e adevărat, ar fi trebuit să mă pună pe gânduri... în întunericul compact al acelui beci, în fundal, am descoperit doi ochi fosforescenţi

care mă priveau în tăcere, dar n-am băgat de seamă cine ştie ce această întâmplare, deoarece, am neglijat să consemnez, între ruinele bisericii am văzut, înainte să intru, la suprafaţă, o pisică, pisică oarecare venită probabil de la chiliile măicuţelor, o pisică “de-a casei”, nu era nici o ciudăţenie pentru mine să văd între ruinele bisericii o pisică, deşi... acum, când scriu aceste fapte, eu ştiu? Bat iar în lemn: la o adică, diavolul poate lua înfăţişarea unei pisici obişnuite, nu? Ce diavol? Nu credeţi în asemenea poveşti? Mă rog, nici eu nu prea cred. Totuşi, să vedeţi: ieşit dintre ruinele bisericii, m-a apucat aşa, o toropeală şi un somn de moarte atunci, cam cum păţesc eu acum – pur şi simplu cădeam de pe picioare! Drept pentru care m-am întins pe iarbă, lângă biserică, la umbra unor pruni, exact în dreptul crucii de pe turla prăbuşită, superstiţios cum sunt, dorind să n-am surprize – că subconştientul meu lucra intens... Reuşind, până să adorm buştean, să-mi fac o cruce şi… am apucat să mă uit la ceas, era trecut de ora 13... Aţi înţeles: am adormit neîntors două ore, în care am visat urât, dar nu-mi amintesc nimic exact despre ce, în nici un caz nu eram obsedat de cei doi ochi fosforescenţi văzuţi în subsolul bisericii ruinate. În fine... Pus pe picioare speriat, singura mea întrebare pe care mi-o puneam mie însumi insistent era dacă n-am fost muşcat de vreun şarpe sau de vreun şobolan, sau n-am înghiţit în somn vreun şarpe sau... Nu mă durea nimic, am bătut din picioare, mi-am pipăit burta, mi-am controlat membrele superioare atent – era ceva în lăuntrul meu, ceva nelămurit, un fel de rană deschisă, “rană a sufletului”, vorba aceea, o înţepătură surdă, dar până seara avea să-mi treacă şi această temere...

Încă un amănunt: biserica dărâmată de pe cuprinsul Mănăstirii Dălhăuţi, lângă care eu am adormit toropit, nu avea picturi pe pereţii interiori...

Altceva: la plecare am întâlnit, trecând pe lângă Schit, o măicuţă tânără, drăguţă – care atunci când a aflat de la mine că vin de la biserica dărâmată de la capătul livezii cu pruni, şi-a făcut cruce şi a luat-o la fugă, de parcă ar fi văzut un strigoi sau pe diavolul locului în persoană! Efectiv a luat-o la fugă şi a intrat în biserica de lemn, fără să se mai uite înapoi... Desigur, am dat pe seama timidităţii ei vina acestui gest nepoliticos – eu având chef să mă destăinui ei, cu gândurile curate, şi să o întreb dacă am făcut rău că am intrat în biserică, între ruine! Fiind superstiţios... Abia aseară, în autobuzul de întoarcere, luat dintr-o comună îndepărtată de mănăstire, foarte îndepărtată, aveam să aflu că e o biserică blestemată aceea lângă care eu am adormit instantaneu, ocolită de oameni, şi că diavolul locului de acolo se trage – dacă vreţi să mă credeţi! Oricum, luaţi întâmplarea mea ca pe o curiozitate, deşi...

Asta e povestea mea adevărată, "dragii mei" – judeca-ţi-o singuri.

Mâine mă voi interna în spital.

Acum, când scriu aceste rânduri, mă simt prost, din ce în ce mai prost şi pic de somn, abia reuşesc să mă ţin din când în când treaz. Dorm în prostie – ce am? Oare mă voi mai trezi după ce voi adormi din nou? Sunt un prăpăstios, fără doar şi poate, cu multă imaginaţie, ştiu, imaginaţie nesănătoasă, dar vă rog să mă credeţi că ochii aceia fosforescenţi au reapărut... au reapărut acum în întunericul camerei, în întunericul... în întunericul minţii mele... pic de somn... Scriu cum pot, din clipă în clipă o să adorm... *Voi semna în travesti (să derutez duhurile rele)...*

Mai în glumă, mai în serios, vă rog să anunţaţi că mă pun la dispoziţia doritorilor care vor să transmită mesaje pe lumea cealaltă, că după deces... Ha-ha!

Ha-ha... Vă amintiţi de bancul ăla cu aia care zice: sunt foarte îngrijorată, soţul meu s-a dus la râu să înece pisoiul... – Ei, şi de ce eşti atât de îngrijorată?(!) – Păi, pisoiul s-a întors acasă de o oră... Ha-ha-ha, vi-l amintiţi...

Ioana Sandu

CAPITOLUL II

De fapt, lucrurile sunt oleacă mai complicate. Dacă tot veni vorba de consemnările lui Gheorghe Ispas cu tentă literară. În 1994 a scris întâi o poveste intitulată “Micul Monstru”, pe care a abandonat-o “la prima mână”. Trei ani mai târziu, în 1997, a rescris această poveste, cu o introducere explicativă, “pentru sufletul lui”. A adus adăugiri poveştii în sine şi a redefinitivat-o: excedat, cică, de “conştiinţa morală creştină şi realitatea imorală” şi a abandonat-o iar în sertar. Că în rău e un bine, poate i-o veni odată şi ei vremea, să o publice: totul e să ai răbdare şi tutun fin.

Micul Monstru

Pe 18 ianuarie 1994, între orele 15.30-16.30, într-o zi de marţi, am început un soi de "proză", simţind stringent nevoia să-mi exhib "altfel" spontaneitatea, cumva, prin scris. Să-mi exhib, spun, "spontaneitatea concretă a vieţii". A vieţii mele interioare. *Viaţă legată cu aţă. Să scriu călcând în gropi, eliberat de dualismul morală-viaţă, doar creştinismul (după modelul iudeu) făcând din el o normă a naibii de constrângătoare "la nivel de conştiinţă". Morala creştină tiranizând cu adevărat orice model creator la unul ca mine. Cu atât mai mult simţeam nevoia stringentă să mă eliberez, cu cât, lăuntric, descoperisem în mine (după o nouă noapte de insomnie) că şi Diavolul vrea să se exprime. Pur şi simplu. Un Diavol al trăirii intuitive "prin proză scrisă", care să-mi mai dezmorţească şi anchilozata mea de conştiinţă morală, raţională, reprezentativă acestui sfârşit de mileniu II. Sfârşit de mileniu când tema de scris pentru acasă, temă dată de-a gata, tema Apocalipsei, contemplativă, te poate reduce, dacă nu eşti atent, la o făptură care suferă fără sens. Nu neapărat, scrisul în sine, tămăduitor, e de ajuns oricum... Dar scrisul* prozei *la unul ca mine era "altceva", el dădea alt sens inclusiv agoniei mentalităţilor artistice ale civilizaţiilor adunate în subconştientul colectiv, până la mine. Bla-bla. Sau exista această posibilitate, de a sări peste umbra mea scriind proză. Că închipuit cum sunt, nu văd de ce nu mi-aş permite în continuare să fac pe nebunul şi să mă arăt pe mine ca pe un tartor al simţirii realităţii în tot ce are ea mai* iraţional *şi*

mai nespecific, mai neconstructiv şi ininteligibil, mai prozaic...

Joacă table la lumina unui felinar afumat, în grajd. Instalaţia electrică se stricase azi, a rămas să fie reparată mâine. În grajd, doi tineri, care aşteaptă să fete vaca, o păzesc să nu-şi mănânce "casa", placenta, cum i se zice la oraş, pe aici. E a cincea noapte pierdută. Băi, Vasile, de ce-om fi noi aşa de proşti să stăm de coada vacii, ce-ar fi să nu doarmă toţi în sat la noi, să-şi pândească în grajd animalele borţoase... Tu vorbeşti, după ce că eşti plătit regeşte să stai de veghe... Au o sticlă de ţuică lângă ei, golită pe jumătate.

Doi flăcăi de pază, "fără cine ştie ce şcoală, dar cu capul pe umeri", după cum le plăcea să se prezinte celor pe care îi întrebau dacă n-au nevoie să le facă vreun serviciu, ceva, să câştige şi ei un ban cinstit, "sezonieri" cum sunt. Făceau asta anual, după ce se terminau *treburile agricole*, nevrând să lenevească ţărăneşte, o iarnă întreagă – "că suntem doi aventurieri serioşi, plecăm de nebuni de acasă la oraş, la venirea iernii, şi ne mai întoarcem primăvara la ai noştri, la ţară, să o luăm de la capăt cu munca la câmp". Chiar aşa? Chiar. Anul ăsta au luat-o mai din timp cu aventura lor, că iarna a început din octombrie, ningând cu găleata – chiar dacă după o lună a început să plouă! După ploaie şi cald în noiembrie, a sosit iar zăpada şi frigul! Vreme de câine, bine că au apucat să culeagă tot de pe câmp. Că în general ei nu contează pe vreme bună începând cu luna octombrie, în fiecare an, aşa că se grăbesc şi culeg tot, chiar şi crud.

Acum, în decembrie, plouă mărunt, topind zăpada căzută în urmă cu o săptămână. Sunt la o margine de oraş, "la vila Profesorului", zgribuliţi. Habar nu au amândoi cum îl cheamă pe Profesor, pe proprietarul care i-a angajat, el le-a luat buletinele de identitate, el le dă de mâncare şi băutură

şi-i culcă în podul grajdului, într–un fel de mansardă modernă, în fân, unde sunt şi paturi, au pături curate, dorm pe rând când le e somn, unul ziua, altul noaptea, depinde. Într-o noapte, Vasile a visat că l-a luat Sfântul Arhanghel zburând cu el pe sus, pe deasupra Primăriei oraşului, până a ieşit la câmp, afară din oraş, departe, spre răsărit.

E vineri noaptea azi, noaptea de făcut vrăji, unul din flăcăi, Gheorghiţă, mai sensibil, e neliniştit, simte cum i se urcă tot sângele la cap – el e cel cu sprâncene negre, dese, umflate, are nasul teşit, de la nas trăgându-i-se răul interior? Inima lui producea prea mult sânge, care se strica – din când în când simţea nevoia să-i dea drumul, se rănea la nas... Avea nasul teşit din copilărie, când l-a lovit o capră cu copita, era la păscut, avea şase ani, a leşinat, a curs tot sângele din el, dar a scăpat cu viaţă că l-a lins nu se ştie ce dihonie; maică-sa crede că s-a strecurat în el Diavolul în persoană, după ce s-a săturat cu sângele lui. Dar nu se potriveşte, ce – diavolii se hrănesc azi cu sânge? Numai vampirii... Prostii. Îi e ruşine să spună cuiva că l-a lovit cu copita o capră în nas, altceva ar fi fost dacă l-ar fi lovit un cal, nu? Avea şase ani când a fost zdrobit la nas, dar s-a răzbunat ca un om mare! Mai degrabă s-a răzbunat ca un om posedat, dar se teme să recunoască... Era o capră neagră, el ştie că ea, capra asta neagră, care l-a izbit în nas, şi nu altă lighioană, i-a lins sângele curs atunci, drept pentru care s-a răzbunat nemilos pe ea, după ce şi-a revenit, legând-o de amândouă picioarele şi tăind-o la gât, *pe arteră*, cu o lamă veche de a tatălui lui, adunând sângele într-o conservă mare, goală; şi bându-i sângele. A băut sânge crud de capră până n-a mai curs – abia după aceea a adus-o acasă leşinată, târând-o, ajutat de un vecin, care i-a urcat-o în căruţă. Plângea, prefăcut, de ţi se rupea inima. Natural, tatăl lui a tăiat imediat capra, fericit că nu se răcise. Speriat, n-a mai spus la nimeni de grozăvenia făcută. Cu atât mai mult cu cât din acea zi a îmbătării cu

sângele crud de capră, băut să-şi răzbune durerea nasului strivit, Gheorghiţă avea să dea de gustul magiei negre "pe bază de sânge". Când îl apucă, o dată pe săptămână, "criza", când trebuie neapărat să bea un deget de sânge şi n-are de unde, se răneşte la nas şi-şi bea propriul sânge, că are în exces. Nu degeaba atâta lume se duce şi-şi donează la spital kilograme de sânge pe nimic, toţi aceşti donatori au exces de sânge... De câte ori n-a furat el sânge de la spital, gata colectat! Nu-i trebuie mult, e ca un drog. Vai de capul lui, nu va spune nimănui niciodată ce face el în secret, nici prietenului lui, cu care e încurcat. N-a omorât pe nimeni până acum, se satură cu sânge de la animalele domestice, le crestează pe câmp cu o lamă, rareori trece pe la abator, nu vrea să atragă atenţia, preferă sângele de vacă, are chiar slăbiciune pentru sângele de vacă. Regretă că nu s-a putut abţine şi a crestat-o un pic, pentru un degetar de sânge crud, şi pe vaca pe care e pus să o păzească de câteva zile, gestantă... Că iarna are probleme la oraş, nu e chiar atât de simplu să intri într-un grajd străin sau în spital sau la abator; se strecoară şi el cum poate noaptea, sângele crud consumat i-a transformat ochii, vede ca pisicile noaptea, dar nici asta n-a dat nimănui de gol, să nu cumva să devină obiect de studiu. Altfel, da, dacă mai interesează pe cineva asta – are mustrări de conştiinţă şi chiar e convins că el e omul Necuratului, dar n-are nici o putere. Plus că are puteri magice, Gheorghiţă reuşind să ghicească până şi în suflatul în făină, fără greşeală, dar nici de asta nu-i place să facă în vreun fel caz, fiind convins că ăsta e destinul lui, e un blestem – nu se poate face nimic.

Ce are acum? Pe Gheorghiţă îl apucase un tremur de rău augur, presimţea ceva grav şi nu se putea concentra. Băi, Vasile, cred că o să fete greu vaca asta, că eu n-am semn prea bun, vom avea o noapte de coşmar, nu ştiu ce am, abia mă mai ţin pe picioare, mi-e greaţă... Păi dacă tu te plângi,

Gheorghiţă, eu ce să mai zic? Vasile avusese la dispoziţie un singur pas să intre în comă diabetică, dar îl salvase Gheorghiţă cu fiertura lui secretă de busuioc şi sânge de la vaca gestantă pe care o păzeau, o băutură dulceagă; busuioc era în grajd, pămătufuri întregi puse la uscat, să ferească vaca de cel Necurat; Vasile a băut în fiecare zi din fiertura asta. Lasă, că n-om muri dintr-atâta – ce, crezi că mie-mi place să păzesc un vis urât? Că un vis urât, revisat, a avut gospodarul ăsta, Profesorul. Fără visul ăsta nu ne-ar fi plătit Profesorul să-i păzim vaca – poate o fi vrând cineva să-i fure vaca, de fapt; l-o fi ameninţat! Vasile, apropie furca aia de tine, că niciodată nu se ştie...

Gospodarul, Profesorul, pensionat de boală, era plin de bani, moştenise o avere de la fratele lui, celibatar, mort în Germania. Cel puţin aşa se lăuda – toată averea lui consta în investiţii, nu ţinea bani în casă, nici aur sau mai ştiu eu ce, din ce se fură în mod regulat, prin spargeri sau omoruri; hoţii n-aveau de ce să fie atraşi aici, la marginea oraşului, Profesorul avusese grijă să le spulbere orice iluzie, doar vreun sadic... Gheorghiţă, flăcăul, intrase în vorbă cu Profesorul în piaţa oraşului. De fapt, Profesorul l-a abordat – dar n-a priceput ce anume a predat dom' profesor, nici nu l-a interesat în mod deosebit, o fi absolvent de medicină veterinară, că în casa lui era o bibliotecă plină cu cărţi de zoologie, biologie, anatomie, naiba să-l pieptene, erau şi în limbi străine, face *cercetări* pe cont propriu, cică. Ce o fi însemnând asta? Cercetări, în ce? Treaba lui, bine că are bani de aruncat pe fereastră cu paza vacii gestante, a zis Vasile, chiar dacă e mai ciudat. Fiecare cu păsăricile lui la cap: are bani, are parte, poate să facă tot ce-l taie capul, Profesorul e cineva. Nu degeaba vila lui arată ca un muzeu al cultului personalităţii. "Probabil că Profesorul cercetează Omul Nou, cu care se lăudau Tovarăşii. Omul Nou,

dezbrăcat de putere, arată ca un trunchi putregăit, vechi, trup al turpitudinii, o vale plină de oase”...

La vreo 55 de ani, în câteva zile Profesorul reuşise să le împuie capul, avea puteri telepatice? Cei doi flăcăi se trezeau adesea vorbind fără să înţeleagă sensul cuvintelor, parcă altcineva vorbea cu limba lor. Profesorul trăia şi din meditaţii, mai câştiga un ban cinstit şi cu castrarea porcilor, câinilor sau pisicilor de rasă, făcea injecţii la animalele de curte, moşea vacile... Dar acum era bolnav, făcuse un preinfarct nu cu mult timp în urmă şi se lăsase de toate, speriat. Îi mai rămăsese însă o problemă de rezolvat, care nu suferea amânare: să stea în staulul vacii, vaca fiind dragostea lui mai nouă. Dragoste platonică, să fim bine înţeleşi. Deşi nici zoofilia nu-i era străină... De aceea, neavând voie să facă vreun efort fizic şi nici să stea în frig, l-a angajat pe flăcăul Gheorghiţă, crescut la ţară, care a ajutat vacile la fătat la el în sat şi care a jurat că ştie să-şi ţină gura dacă i se va cere, Dumnezeu i l-a scos în cale – sau Diavolul? Flăcău care nu era singur; drept pentru care l-a acceptat şi pe prietenul lui cu care era încurcat, Vasile. Să fie doi când o făta vaca, nu strică, poate e nevoie de martori... Profesorul avea nevastă de-a doua, femeie fină, la 40 de ani, nu intra niciodată în grajd, unde el făcea experienţe. Pardon, făcea cercetări. Grajdul avea o anexă, în care Profesorul avea laboratorul lui secret, nu lăsa pe nimeni să intre. Nici în grajd nu lăsa pe nimeni să intre – în afara unui îngrijitor surdo-mut, vecin, el îi dădea de mâncare vacii, el o curăţa, era farmacie în grajd. Acum, speriat de preinfarct cum e, a angajat flăcăii ăştia să-l ajute la fătat, că îngrijitorul nu suportă mirosul de sânge, lichidul amniotic şi cărnurile scârboase care se revarsă, plus că trebuie să ştii cum să scoţi afară viţelul dacă se încurcă în maţul ombilicului... În sfârşit. Nevastă-sa era o excelentă bucătăreasă, în schimb, iar la pat... Cam curvă, acum Profesorul ştia că ea a pus

ochii pe Gheorghiţă – dar dacă o prinde, îi dă foc! E hotărât, i-a şi spus şi ei verde în faţă că el nu se mai joacă, nemaiavând ce să piardă pe lumea asta, fiind condamnat să moară de inimă, poate chiar mâine. Dar Profesorul se ruga la Dumnezeu să-l ţină în viaţă până ce îi fată vaca, era esenţial pentru el – de ce? Era secretul lui de ce. Poate voia să afle dacă într-adevăr viţelul fătat poate constitui o sursă de curent alternativ, cum îi spunea soţiei, râzând cu gura până la urechi. Sursă de curent alternativ în grajd, unde avusese loc un scurtcircuit azi – aici, la marginea oraşului, *unde se vând suflete moarte*.

Mda. E demonstrat ştiinţific, de fapt, că organismele vii sunt surse de curent alternativ şi că orice naştere provoacă emisii de energie suplimentare, ca şi moartea...

La un moment dat, travaliul naşterii a început violent la vacă. Întâi, slăbită, ea se pusese pe genunchi, apoi se prăbuşise pe o parte. Vaca se zbătea, mugea de durere de ţi se ridica părul pe cap. Vasile, trimis de Gheorghiţă, fugise să-l anunţe pe Profesor că vaca este gata să fete – dar Profesorul era în criză, abia respira, nu se putea ridica din pat, se sufoca.

Profesorul simţea că moare, era victima unui ciclu de pulsaţii prea scurt, urma "frigul cosmic"? Taman acum patru ore Profesorul îşi surprinsese nevasta în flagrant, în camera din fund a casei, cu Vasile – ea n-a recunoscut, Vasile a fugit pe geam, era uşa la camera asta încuiată, a auzit gemetele ei pe care le scotea numai în anumite situaţii, însă, nu putea fi dus de nas. Ea – nu şi nu, că doar s-a întins în pat şi a gemut la gândul actului sexual, că el, Profesorul, de când cu pre-infarctul... Că, iniţial, ea a venit în camera asta din fundul vilei să fie singură, să se reculeagă, rugându-se goală puşcă la Dumnezeu să-l însănătoşească pe bărbatul ei, pe Profesor, după cum a învăţat-o o ţigancă. Dar Vasile? Ce-a căutat

Vasile în cameră? Dar n-a fost nici un Vasile, a fost Gheorghiţă, care a intrat pe geamul deschis, oferindu-se să-i scoată sângele rău, a crestat-o un pic şi i-a supt sângele rău; uite, aici, dar n-am făcut dragoste, când sugea sângele gemeam de plăcere, nimic altceva. De altfel, ţiganca mi-a spus că şi ţie trebuie cineva să-ţi sugă sângele rău... Ţi s-au urcat filmele cu vampiri la cap, nevastă! Gheorghiţă ţi-a propus să-ţi sugă sângele rău, sau tu, desfrânato? Ei, lasă, că-ţi arăt eu...

După noua criză, Profesorul "era ca o legumă". Taman acum, ce ghinion, când făta vaca lui, la care ţinea ca la ochii din cap – numai el ar fi trebuit să o asiste. Vasile, cheamă-l lângă mine pe Gheorghiţă, fuga!

Gheorghiţă nu se grăbi să vină la căpătâiul Profesorului, nu avea chef de reproşuri care "să-i producă variaţii ale potenţialelor electrice din interiorul creierului" – că Profesorul era în stare să-i prăjească nervii, dacă... Profesorul uitase însă de infidelitatea soţiei lui. Îi apucă plin de afecţiune mâna stângă a lui Gheorghiţă şi-i spusese cu voce scăzută: am toată încrederea în tine, să nu mă faci de râs, fii atent, fătatul vacii ar putea fi cu cântec, fii cu ochii în patru, trimite-l pe Vasile la culcare, el nu trebuie să vadă, va fi secretul nostru, ştiu că ţie-ţi place să bei sânge crud, dacă te dau pe mâna oamenilor, te linşează, că numai de vampiri mai ducea oraşul ăsta nenorocit lipsă, nu te juca azi cu focul, dacă-ţi ţii gura te umplu de bani, fii băiat deştept, de o viaţă aştept naşterea asta. Că e naştere, nu fătat. Şi să nu afle nevasta mea de-a doua.

Poveşti. Nevasta de-a doua a Profesorului stătuse mereu la pândă, era moartă de curiozitate, de când aştepta şi ea clipa asta să fete vaca, fiind conştientă că bărbatul ei a descoperit ceva esenţial, plecase deja în grajd după Vasile cu degetul în gură, pâş-pâş, cu inima cât un purice, cu o căutătură rea...

La întoarcerea în grajd, Gheorghiţă l-a găsit pe Vasile căzut la pământ, leşinat. Nu leşinat, adormit. Al dracului prostănac, tocmai acum s-a găsit. Vasile, trezeşte-te, băi, du-te sus şi te culcă... Vasile, nimic – nici o mişcare. Era un miros persistent ciudat, dulceag, cu nuanţe de gaz metan, care te intoxica, miros de carne vie tăiată, de sânge, Gheorghiţă respira adânc, simţea nevoia să tragă în piept cât mai mult aer din acesta, încărcat. Nu se poate! Gheorghiţă luase seama, depăşit de eveniment – vaca fătase deja: şi apucase să-şi mănânce placenta? Placenta nu era nicăieri, Gheorghiţă o căuta cu disperare, bâjbâia mai mult printre picioruşele cu copite albe ale viţelului. Până ce Gheorghiţă a realizat, de-a dreptul îngrozit, că viţelul... Viţelul era un monstru! Că viţelul avea cap de om!! A luat lampa de vânt din cui să o apropie, dar lampa s-a stins fără motiv...

Gheorghiţă stătea prostit cu lanterna lui chioară şi făcea cruce cu limba în gură. Brusc, apoi, s-a aplecat şi a început iar să caute cu disperare maţul placentei. De fapt, nici el nu mai ştia ce căuta. Îşi căuta doar de lucru, neînţelegând ce se întâmplă, trăgea de timp... Monstrul cu cap de om şi trup de vită îl privea fix, îl hipnotiza, Gheorghiţă era deja paralizat. Plus că mirosul persistent îl înnebunea, trezea fiara din el, îi venea să se comporte ca un lup, să-şi arate colţii şi să sară în gâtul viţelului cu cap de om... O fi mirosul naşterii? De aceea Profesorul i-a angajat pe bani grei, ştia... Ştia? Gheorghiţă nu găsea nici un cuvânt care să-i exprime disperarea – era *atracţia abisului*...

Pus pe patru labe, ca un animal încordat asupra unei prăzi, Gheorghiţă s-a răzgândit să se repeadă asupra micului monstru şi s-a îndreptat spre prietenul lui, Vasile, i-a dat două palme să-l trezească, şi-a rânjit dinţii şi a dat să-şi înfigă caninii în grumazul lui, fără putere, şi... la rândul lui s-a prăbuşit, leşinând! Dar înainte să cadă în somn profund,

Gheorghiţă devenise conştient că mirosea a altceva decât gaz metan, a ceva necunoscut, care îţi lipea fără scăpare nările, miros scăpat din infernul burţii vacii experimentale a Profesorului? “Era, cu siguranţă, mirosul morţii”... Deşi leşinat, lui Gheorghiţă îi fremătau buzele, însetate de sânge crud, mediul electric biologic din grajd creştea ameţitor în voltaj. Adio, investigare a câmpurilor magnetice produse de organele interne... organele noastre interne, în afara creierului Profesorului care, de departe, acceptă sacrificiul...

Medicul familiei, trecut acum o oră pe la căpătâiul Profesorului, a ascultat cu stetoscopul ce o fi ascultat, după care i-a promis că mâine îl va lua la spital, să-i facă o cardiogramă – soţia Profesorului a fost de acord. Sigur, că eu, cu organismul meu bolnav, am devenit un mecanism de bază în transportul sarcinilor electrice către lumea cealaltă...

Ştii ceva, nevastă de-a doua, dacă vrei să te iert pentru infidelitate, du-te după Gheorghiţă cu o pătură şi roagă-l să aducă în casă viţelul fătat, dacă l-a fătat, să-l hrănesc eu, aici, în casă. Ai să mă ajuţi tu, nu? Avem lapte în frigider? Scoate-l să se încălzească la temperatura camerei...

Nevasta de-a doua a Profesorului era speriată de ceea ce văzuse pe furiş în grajd, cât s-a dus Vasile, pe care îl urmărise, la closet, a şi ţipat, i s-a părut că viţelul fătat are cap de om; până în casă nu s-a mai oprit din fugă, vaca îl lingea. Doamne fereşte. Dar dacă nu i s-a părut? Dacă monstrul fătat este opera de cercetare a soţului ei? Brrr... Uite ce e, dragul meu, se adresă ea ceremonioasă Profesorului, tu n-ai de ce să mă ierţi pe mine, că de ce te comporţi ca un mojic posedat? Nu te-am înşelat – iar Gheorghiţă nu e vampir! Vampirii sunt numai în minţile oamenilor bolnavi... Ptu! Ptu!, scuipă şi tu. Şi, te rog, nu mă trimite pe mine la ora asta din noapte la grajd, că mor de frică...

Cum era de aşteptat, curiozitatea i-a învins frica nebună, nevasta de-a doua a Profesorului a luat cu ea un cuţit şi lanterna mare, de maşină, şi a ieşit. Şi-a aruncat ochii pe ceas, era ora 2.07 din noapte, luna strălucea pe cer – dar nu era sigură dacă e adevărat sau visa, nu ieşea niciodată după lăsarea întunericului afară din vilă, era la marginea oraşului şi... În vilă avea de toate, şi WC şi apă caldă şi încălzire la calorifer, prin centrală, vecinul lor surdo-mut se îngrijea de toate, avea cheie, nu deranja pe nimeni, îşi făcea treaba şi pleca, doar verifica presiunea gazelor, o dată pe săptămână scutura, dădea cu aspiratorul...

Când a deschis uşa grajdului, nevasta de-a doua a Profesorului s-a mirat, cei doi tineri, Gheorghiţă şi Vasile, dormeau pe jos, vaca dormea şi ea, viţelul la fel, era linişte şi pace, doar că era izbită de un miros dulceag, care îi lipea efectiv nările. Îi tremurau picioarele, avea presentimentul că e ceva în neregulă, nu ştia ce să facă. S-a aplecat asupra lui Gheorghiţă şi l-a scuturat să se trezească, dar n-a reuşit. Motiv pentru care a desfăcut pătura cu care venise la subraţ lângă viţelul fătat şi... Mai bine nu s-ar fi uitat! Că i-a văzut capul – care era aşa cum se temea, de om! Deci, nu i se păruse atunci... Capul de om cu trup de vacă, o monstruozitate, cap îmbătrânit... Biata femeie! Biată nevastă de-a doua a Profesorului... Cum era de aşteptat, a leşinat. Uşa de la intrare rămânea închisă, avea arc puternic, se închidea ermetic, singură, imediat ce intrai. Nevasta Profesorului auzea un fâlfâit de aripi şi păstra în ochi pământul lipit pe lopata groparilor...

Profesorul reuşise să aţipească, îl apucase durerea de cap şi avusese halucinaţii cu copii mici cu capetele tăiate. Cred că trebuie să chem popa să dea cu agheasmă în casă... Profesorul o aude pe mama lui, moartă: măi, băiete, pregăteşte-te, că vine părintele cu icoana prin sat, de

Crăciun, trebuie să-l primim şi noi cu sufletul curat... Îi dau lacrimile. Profesorul se ridică din pat. A trecut o oră şi soţia lui nu s-a mai întors, nici Gheorghiţă n-a mai venit, ce s-o fi întâmplat?

Cuprins de descurajare, plecat din pat, clătinat, îmbrăcat cu încetinitorul, aplecat de spate, înfofolit, a păşit împiedicat, căzând de două ori şi ridicat greu, la grajd – gata să-şi dea sufletul până la un metru de grajd. Uitase să ia ceva de luminat cu el, iniţial, s-a întors din drum, a intrat în bucătăria de vară şi de aici a luat o lampă cu gaz, a aprins-o. Afară nu mai ploua demult, dar se formase gheţuş.

Mai mult mort decât viu, când a deschis cu efort uşa grajdului, i-a văzut prăbuşiţi pe toţi la lumina lanternei mari, de maşină, cu care sosise aici nevasta lui – era nefiresc! Se auzea în liniştea nopţii o bătaie uşoară de tobă? Nu, era inima lui, arţăgoasă şi mohorâtă... Înnebunit, Profesorul a crezut întâi că toţi sunt morţi, a pus mâna pe gâtul soţiei lui, era cald, slavă cerului, a luat o mână a lui Gheorghiţă, i-a verificat pulsul, era în regulă. Profesorul a respirat uşurat, or fi leşinat la vederea micului monstru. Ha. Ha. S-a uitat curios la capul viţelului şi brusc s-a înviorat de tot – s-a născut exact aşa cum mi-am închipuit! “Ca în legendele Olimpului – cu cap de om şi trup de vacă. Dragul meu mic monstru, eu am transformat o închipuire în realitate. Alţii descoperă obiecte celeste aflate în hăuri de miliarde de ani lumină, eu m-am limitat la limitele spiritului uman, spirit care a inventat legenda minotaurului, pe care eu l-am corupt”...

Profesorul a învelit în pătură micul monstru, care îl privea cu ochii ficşi, gâfâind, gata să se prăbuşească, era aici un miros care îi făcea rău şi-i lipea nările, o fi o scurgere de gaz metan? Neputând să-l ridice pe spate, a început să-l târască, era ca un bolovan. A deschis cu greu uşa, a pus la balamale o scândură, să nu se închidă la loc şi, complet

inconştient, a introdus lampa cu gaz înlăuntru, în grajd, să vadă soţia lui şi cei doi flăcăi unde sunt, când s-or trezi din leşin. Lampă de gaz pe care o lăsase afară când a intrat în grajd, pe pervazul ferestrei, dar dacă şi-a băgat diavolul coada acum, nu se putea...

Profesorul a lăsat lampa cu gaz cu care venise şi a luat cu el lanterna mare, de maşină, să-şi lumineze drumul de întoarcere în casă, să nu-şi rupă gâtul. Luna dispăruse de pe cer. Nu era uşor nici să târască micul monstru învelit în pătură. Profesorul avea nările lipite şi se chinuia să respire pe gură. La trei metri de uşa marchizei, a alunecat, a căzut greu peste viţelul cu cap de om, strivindu-l, a scăpat lanterna şi a distrus-o! Asta era prea de tot, la ducere, tot aşa, la câţiva metri de uşa grajdului a alunecat şi a căzut pe spate, dar a salvat întreagă lampa de gaz, ca prin minune, era a doua oară când o salva, prima oară căzând în genunchi... Acum, la câţiva paşi de uşa marchizei, se lovise şi la cap, vedea în faţa ochilor flăcările focurilor de pe cine ştie ce terenuri cu petrol – sau avea imagini din iad, iadul acela relatat de mama lui, în care în umbra flăcărilor stau întinşi pe spate cei nesătui de cunoştinţele învăţate, cei ca tine, fiule, păcătoşi cu gheare de vultur; “stomacul le era în formă de lighean mare, un stomac spart, în el erau tot felul de spurcăciuni: câini împuţiţi, pisici putrede, viermi de toate felurile, necurăţii, de nu mai puteai privi de atâta scârbă”; mergi şi te închină la biserică, fiule, lasă vanităţile deşertăciunilor tale ştiinţifice...

Asudat tot, cu ochii scoşi din orbite, Profesorul păşi peste pragul marchizei vilei lui cu sufletul greu – îi era clar că viţelul lui cu cap de om e mort, nu era de ajuns că-şi dăduse duhul la naştere, dar îl mai şi strivise acum, când a căzut ca boul pe el. Deşi, superstiţios cum e... Oare micul lui monstru era chiar mort? El nu devenea din acest moment un fetiş, cu care poţi să învii şi morţii, dacă te iniţiezi? Nu,

micul lui monstru îi va întinde o mână de dincolo de cortină! Că un reflex patern al vieţii spirituale, magice, a locului, trebuie să existe în el, paranormal – un reflex al lipsei de milă, măcar, şi al cinismului. Că deja Profesorul auzea mârâituri înăbuşite în subconştient, strigăte ascuţite, gâfâieli animalice, era clar că micul lui monstru era viu şi că voia să comunice, controlându-i subconştientul...

Profesorul era însă pregătit şi pentru moartea definitivă a viţelului lui cu cap de om; avea formol, avea spirt cu zecile de kile, avea şi un recipient special, de sticlă, “în care îl voi pune”, a luat în calcul toate posibilităţile, inclusiv treptele intermediare de trecere de la formele fără viaţă la cele cu viaţă.

Asta e situaţia. Micul lui monstru era mort, îi verificase cadavrul – fără să îndrăznească să se gândească măcar să-i facă autopsie, să-i vadă organele interne, ce anume are omenesc în el, inclusiv creierul, poate altădată, după ce se va naşte un alt mic monstru asemenea lui... Profesorul avea şi o nişă în zidul casei, în spatele bibliotecii, în care să ascundă cadavrul micului lui monstru, pus în spirt şi formol – acesta era rezultatul palpabil al experienţelor lui nebuneşti! Că însămânţase artificial vaca pur şi simplu cu sperma lui. Spermă adunată după o lună de onanie. O făcuse ştiinţific... Era fiul lui, deci, monstrul! Fiul lui natural, făcut din flori – dar n-avea parte de el, viu. Că Dumnezeu stă împotriva celor prea mândri, avea dreptate mama lui.

Oricum, Doamne ajută! Data viitoare nu va mai da greş! El, Profesorul, căzut în genunchi, îi promite Diavolului lui din subconştient că nu va mai da greş, că micul monstru îi va deveni moştenitor. Că nu de puţine ori a avut calvaruri în care el încăleca vaca, înălţat pe un scaun, şi o însămânţa direct – dar era conştient că aşa, cu scula lui cea mititică, sămânţa nu ajungea acolo unde trebuie, “departe, în pântecul vacii, *la ovare*”. Se trezea din calvaruri întotdeauna

extraordinar de excitat, ceea ce-l punea rău pe gânduri, că nici soţia lui de-a doua nu-l excita în halul ăla... Era un om grav bolnav Profesorul, ce mai! Recunoştea singur. Nu degeaba lumea din oraş îl arăta făcând semne la cap, că nu-i lipseşte numai o doagă... dar oare steaua lui nu stătea să se stingă? Inima lui nu-i dă şanse, aşa i-a fost lui scris...

Tocmai îşi privea în ochi progenitura, micul monstru – înainte de a o introduce în recipientul de sticlă special şi înainte de a o încuia în nişa din perete, din spatele bibliotecii. Nu ştia dacă e potrivit să-şi ia adio, că mâine o va scoate iar la vedere, în secret... Tocmai îi spunea micului monstru că trebuie să-l ierte pentru ce i-a făcut, când Profesorul a auzit o explozie, o bubuitură teribilă – “laboratorul meu!”, strigă el şi se prăbuşi la pământ; dar se ridică şi, cu o forţă de care nu mai credea că e în stare, a dus recipientul cu micul lui monstru în nişă, încuindu-l. Îi era deja frică de urmări – dacă l-ar descoperi acum cineva... dacă l-ar prinde cu micul monstru...

Profesorul a fost găsit de poliţie în patul lui, fără cunoştinţă – a fost dus la spital. Grajdul lui luase foc. Laboratorul lui, perete în perete cu grajdul, de asemenea. Cei de la incendii au anunţat că ţeava de gaz, care ducea la laborator, se fisurase la frig şi... Ciudat, n-a fost găsit cadavrul ars al lui Gheorghiţă, al flăcăului vampir.

După două săptămâni de la incendiu, Profesorul şi-a revenit la normal. Cât a fost fără cunoştinţă a tot bâiguit ceva despre un mic monstru, fiul lui, fără să înţeleagă nimeni nimic. Mic monstru, bâiguia Profesorul, care desluşeşte ecoul venit din viitor. Bâiguieli de care, ulterior, Profesorul a râs; în ziua externării, a mers direct la mormântul celei de-a doua lui neveste.

CAPITOLUL III

Ghe scrie mai ales, pe furiş, pagini de jurnal, îi place să facă pe nebunul în faţa lui însuşi. Nu-şi bate capul. Nu arată nimănui ce scrie. O dată pe săptămână face dragoste cu Gabriela, care n-are niciodată ciclu menstrual, n-a înţeles cum face, ce pastile ia, numai prostituatele apelează la aşa ceva. Îi place sexul oral. Nu i-a reproşat niciodată nimic, n-are nici un drept asupra ei, poate e o târfă de lux, are conturi în valută, poate apartamentul ei e bordel, nu s-a gândit. Pe Ga a luat-o din patul unui arab (altul decât cel la care lucrează el ca zilier) venit după Revoluţie în România cu afaceri murdare, unul care a plecat cu coada între picioare, fiind condamnat în lipsă, ea i-a moştenit mobilierul de lux, faxul, frigiderele, cuptorul cu unde, televizorul color… Ce rost are tot rahatul ăsta existenţial? N-are nici un rost. Dar o duce acceptabil de azi pe mâine, nu-i lipseşte nimic. Are necazuri doar cu "sufletul", ce-o fi ăla.

Cu ochii pe pereţi, Ghe stă pe fotoliu, în sufragerie, în faţa televizorului închis. Aude iar o voce în urechea dreaptă: "Până când ne tot ţii sufletele în încordare? Dacă eşti Hristosul, spune-ne-o desluşit!" Recunoaşte vocea, e a preotului Macarie, pe care îl frecventează de când are fixaţia cu înfăptuirea unei crime. De fapt, nu de înfăptuirea unei crime, ci a unei jertfe ritualice – de Paşti, poate o va pune în aplicare, pe altarul lui Dumnezeu! Ce impietate. Ce primitivism! Trăieşte la începutul lumii? E o scuză. Aude iar vocea: după crimă, să spui… Se încordează. Să spui aşa: "Lucrările pe care le fac Eu, le fac în numele Tatălui Meu.

Ele mărturisesc despre Mine. Dar voi, martorii crimei mele, nu credeţi că a fost posibil, pentru că nu sunteţi din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu. Eu le cunosc şi ele vin după Mine. Vin inclusiv să le sacrific. Eu le dau viaţă veşnică, în veac nu vor pieri şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea"… Tresare. Vorbeşte tare, singur? L-a auzit Ga? Nu, Ga s-a culcat. Am s-o păţesc urât cu crima asta, până la urmă, sunt sigur. Dumnezeu ştie ce am de gând să fac. De ce nu mă opreşte Dumnezeu să fac o crimă? Fiindcă e pe placul lui "sângele vărsat"…

Deschide televizorul la CNN. Bombardamentele în Iugoslavia continuă de 13 zile. I se face iar rău de indignare. "NATO ucide, eu de ce n-aş avea voie să ucid"? Sunt un soldat!

/Marţi, 6 aprilie 1999/

S-a dus de Sfintele Paşti la ai lui, în Moldova, să uite, n-a mai putut să suporte să vadă la televizor bombardamentele NATO asupra Iugoslaviei, măcar să se ia acolo cu vorba, să uite de crimele de război. Îşi dă seama pe zi ce trece că nu e în stare să comită nici o crimă, de fapt, nici măcar pe front: a văzut la televizor o femeie ucisă de bombe, sârbă, scoasă dintr-un tren lovit pe pod, fusese adunată bucată cu bucată într-o roabă, era arsă, i s-a făcut rău. Asta, după ce văzuse alt reportaj cu separatişti albanezi împuşcaţi în cap, îngropaţi sumar. Sigur, el n-are nici bombe, nici pistol de război să omoare acum. E prea bătrân să se înscrie într-o legiune străină, să-şi satisfacă şi pofta secretă de omorât. Nu, se va duce la Biserică să-i ceară iertare lui Dumnezeu că s-a gândit să omoare. E mai simplu. Sau mai bine o să se lase omorât, dar cine să-l omoare pe el, că nu face nimănui rău? Poate va fi ucis în legitimă apărare, când îşi va pune în aplicare planul de masacrare. Ce masacrare? Va fi un ucigaş în serie? O să facă să deraieze un

tren? Sau o să se omoare, că nu se mai suportă: tot crimă e. Da-da, mai degrabă o să se sinucidă, să scape lumea de un nebun “însetat de sânge”.

Nu şi-a văzut părinţii de nu mai ţine minte de când, are fraţi care să-i îngrijească. A plecat cu mâna goală din Bucureşti, ce să le ducă? Ga s-a dus la părinţii ei. Ghe a trecut întâi pe la sora lui, a făcut întrerupere pe biletul clasa a doua, cumpărat la accelerat, în capitala de judeţ. Credeam că mor şi n-o să te mai văd, l-a îmbrăţişat sora. Dar de ce să mori? O să mor de inimă, nu mai rezist cu bătaia asta de joc. Am ajuns la sapă de lemn. Nu mai merită să te zbaţi. Rabdă şi tu, vrei să stai în spital, bolnavă de inimă? Toţi o ducem greu. Ei, nu chiar toţi!

Trimisă în şomaj tehnic, după ce întreprinderea i-a dat cu forţa concediu de odihnă, sora lui îşi pierduse orice speranţă de îndreptare a lucrurilor. Bărbatul ei făcuse o clocitoare electrică (două lighene mari de plastic, puse unul peste altul, cu rezistenţă electrică şi ventilator), ce altceva să facă? Ţinea clocitoarea plină de ouă în holul mare, în priză, în apartament la bloc, acum stă cu termometrul mereu în mână, o controlează, chiar de ziua Învierii aştepta să iasă puii de găină. Deşi-i e teamă că n-o să se aleagă cu nimic! Asta e situaţia. Anul trecut a făcut la fel, ce folos, i-au murit puii unul după altul, dar mai încearcă şi anul ăsta, îi duce pe pui la ţară, la un frate al bărbatului ei, unde are o bucată de pământ… Vai de zilele şi noastre.

Ghe a dat absent din cap, s-a uitat pe geam, de la bloc, la pomii înfloriţi în parcul nou din centrul Focşaniului: ăla e prun? Sora lui dă din cap. După ce ies puii, îi ţii în balcon? Îi ţin, dacă n-o fi frig. Întâi îi pun aici pe picioare, pe urmă îi duc la ţară. Ghe se gândeşte la cât de urât o să miroasă la sora lui în apartament, că e de ajuns să se spargă un ou clocit… Se scutură, în copilărie cloşca stătea sub pat, îi era frică de ea, îl ciupea, o dată a luat-o de aripi şi a trântit-o de

pământ, când era singur în casă, cloşca s-a supărat şi a părăsit ouăle, numai mă-sa ştie cât s-a chinuit.

Ghe a plecat cum a venit, după ce a mâncat de post la sora lui, câteva felii de cartofi puse pe plită şi câteva măsline. Mirosea a friptură şi cozonac, “am făcut câte puţin din fiecare”. Până azi, Ghe n-a ţinut post, dar i s-a părut nepotrivit să ceară aici altceva decât de post, o friptură sau o felie de cozonac. A înghiţit în sec, pâine goală cu miros de friptură şi de cozonac. A luat autobuzul până la gară, i s-a părut iar că femeile se uită altfel la el, că le lucesc ochii, în compartimentul trenului personal a păţit aceeaşi figură cu o domnişoară, cam de 21 de ani, care i-a cerut să-i dea locul de la fereastră şi l-a privit insistent, cu acea obrăznicie a vârstei, era o atracţie reciprocă? S-a abţinut cu greu să n-o urmeze la coborâre. Avea în el o doză de aventură ieftină, care îl îmbăta. Au făcut schimb de telefoane, el ar putea s-o ajute să-şi găsească o gazdă la Bucureşti, era studentă la o facultate particulară de drept, n-a fost atent la care, nu-i curios. Ea ar putea fi o victimă a mea? Aş putea s-o ucid? Nici pomeneală, din contră, el ar fi vrut s-o protejeze. E limpede, trebuie să urască profund, să poată să ucidă… Şi-au dat întâlnire peste câteva ore în târg, la Înviere, la Biserică la Adjud, fără să specifice la care, sau la cimitir – dar nu s-au mai revăzut, mai bine, de ce s-o aibă pe conştiinţă?

La casa părintească, tot aşa: nu s-a omorât cu firea, a schimbat câteva impresii, după care s-a culcat. Era răscolit de figura femeii tinere din tren, Eva: avea fantezii erotice cu ea deja. Mama lui nu terminase de gătit, Sfintele Paşti şi Crăciunul înseamnă totul pentru ea, e fericită că Dumnezeu se naşte şi învie (“după ce moare prin Iisus”) în fiecare an. Ghe nu e fericit din acest motiv, din contră, pentru el e o prostie creştină: săptămâna asta catolicii serbează Paştele, pe când ortodocşii sunt în Săptămâna Patimilor, cum adică? Fi-

ecare are alt Dumnezeu? Alt timp? Aceiaşi creştini, ai aceluiaşi Dumnezeu? Unul plânge, altul râde?

Noul câine găsit în lanţ, în ograda părintească, ar fi fost gata să-l rupă. Se sugruma în lanţ tot sărind să-l muşte, dacă n-o fi bine legat? Îl treceau fiorii. Uite, precum câinele ăsta ar trebui să fie el, rău, fără scrupule! Ar trebui să dea de gustul sângelui, însă, întâi, ar trebui să muşte – dar cu ce să muşte, nu mai are canini! Îşi surâde sieşi: nici o problemă, a văzut în magazinele de jucării proteze de plastic de vampiri, cu canini uriaşi, s-ar rezolva şi asta…

/ Luni / marţi, 12/ 13 aprilie 1999/

S-a tot răzgândit, e hotărât să nu mai omoare pe nimeni altul, decât pe duşmanul lui. Dar nu violent, ci prin otrăvire. Îi va pune mercur în mâncare – dar cum? Îl va ajuta o ţigancă-vrăjitoare? N-are mercur? Dar sparge termometrul, îi ajunge mercurul de acolo… Mercurul distruge cu încetul un om, îl face de nerecunoscut. Nu, cu încetul n-are nici un haz. Mai bine va omorî cu parul în mână, smuls dintr-un gard, numai în legitimă apărare. Dar dacă duşmanul lui nu se gândeşte să-l atace? Va trebui să-l provoace, să-l scuipe în ochi, să-l jignească.

De fapt, e al naibii de complicat să omori pe cineva.

Plus teribila frică de repercusiuni, că vei fi prins şi băgat în puşcărie – ce-i trebuie lui puşcărie, când se simte aşa bine liber?

Ga se plânge că strigă în somn “Te omor”! Ea a observat şi azi că “e ceva în neregulă cu tine – te doare ceva? Visele dau de gol diferite boli”. Nu mă doare nimic. “Atunci ar trebui să te duci să te vadă un psihiatru”. Sau un preot, a adăugat el – dar ce, altă treabă nu am? El ştie ce-l macină, n-are de gând să-i dea nici ei, nici altora socoteală.

Azi se împlineşte o lună de când NATO bombardează zi de zi Iugoslavia, ieri a doborât sediul radioteleviziunii din

Belgrad, a ucis ziarişti, 10 sau 100? După masacrul NATO asupra unui convoi de refugiaţi iugoslavi în Kosovo, soldat cu 75 de morţi, numai acest nou masacru mai lipsea. Masacru de război asupra libertăţii de opinie. “Valorile democraţiei şi civilizaţiei occidentale” calcă pe maldăre de cadavre de iugoslavi nevinovaţi, îi spune lui Ga. Ghe e convins că n-o să poată să ucidă nici un purice atâta timp cât va avea spectrul morţii din Iugoslavia în faţa ochilor. E devastat sufleteşte. El suferă “în general” pentru toate nefericirile “oamenilor”… Barbaria NATO depăşeşte barbaria autorităţilor naţionaliste sârbe, purificarea etnică abia acum a căpătat sens? Nu, are o percepţie greşită. Biată retorică! Albanezii “terorişti” (care luptă pentru independenţa Kosovo, o provincie sârbă) au fost masacraţi din ordinul lui Slobodan Miloşevici… Nu-i vine în continuare să creadă că tot acest dezastru e produs de NATO, în care el şi-a pus toate speranţele de renaştere pentru ţara în care trăieşte. Mortul lui Ghe va fi o jertfă adusă pe altarul iertării păcatelor unei întregi lumi care aplaudă azi bombardamentele NATO din Iugoslavia, iată că a găsit un motiv înălţător. Eventual, poate lua această viitoare victimă a lui din rândul boschetarilor, beţi seara, care dorm pe unde te aştepţi mai puţin, bagă cuţitul în unul şi gata – n-o să-l bănuiască nimeni, ăştia n-au nici acte.

/ Sâmbătă, 24 aprilie 1999 /

Tremură din toate mădularele. S-a întors la Bucureşti. Ghe caută cheile în buzunarele mortului. Ce chei, de la ce? De ce caută chei, la ce-i trebuie? Nu le găseşte, mortul are în buzunare doar un pachet boţit cu câteva ţigări “Mărăşeşti” şi un chibrit plin de beţe arse, plus un bileţel. Îi scoate pantofii. De ce îi scoate? Aude o voce: scoate-i şi şosetele acum, dacă tot l-ai descălţat şi spală-l pe picioare… Întoarce capul – tu erai? M-ai speriat. Era mortul care îi vorbea liniştit, în

picioare, viu şi nevătămat. Bine că nu te-am omorât. Dar cum se poate? Întins în noroi, plin de sânge, înjunghiat, mortul era la locul lui… L-a înjunghiat la întâmplare, a luat cuţitul de la bucătărie, de acasă, l-a ascuns sub haină, a ieşit în parcul Carol, a intrat pe o alee nepietruită, singuratică. Era după ploaie. Cădea întunericul. L-a înjunghiat pe la spate. Înainte să se prăbuşească, victima s-a întors cu faţa spre el şi l-a privit un minut în ochi. A crezut că o să-l atace şi i-a înfipt cuţitul în burtă. Ce simplu a fost să debuteze în postura de criminal. Asta şi-a dorit, nu? Îi pare nespus de rău că l-a ucis. Deschide bileţelul găsit în buzunarul mortului, citeşte: "Este adevărat că nu se poate numi virtute faptul de a omorî" – este semnat N. Machiavelli. Ăsta a presimţit că o să moară, Dumnezeu să-l ierte. Îl trage de picioare după un tufiş înflorit, vede o gaură cimentată în pământ, îl aruncă în ea, o fi gură de canal fără capac.

Ghe, închis la baie, se spală încă o dată pe ochi. A vomat. Îi clănţănesc dinţii. S-a îmbătat aseară ca un porc? Se uită la ceasul electronic, e ora 4.03. E convins că a omorât pe cineva aseară, nu-şi aminteşte nimic însă exact, alcoolul îi spală parţial creierul. Parţial-color. Nu a visat, chiar a omorât un bărbat de vreo 35 de ani, îi vede figura "intelectuală". Sau a visat, totuşi? Trânteşte uşa de la baie de perete şi vine la bucătărie: cuţitul e curat, l-a spălat înainte să se culce, împreună cu vesela murdară. Ga n-a mai rămas peste noapte la el, unde o fi?

/ Duminică, 25 aprilie /

Ghe caută de trei zile înfrigurat în ziare mortul lui, a stat şi la ştirile de seară la Antena 1, Pro Tv, Tele 7 abc, TVR 1, Prima Tv, degeaba. Nu îndrăzneşte să mai treacă prin parcul Carol, deşi a fost permanent tentat să o facă – dar nu atât să se întoarcă la locul crimei, cât să-şi confirme

că a omorât cu adevărat un bărbat, căruia îi vede în ceaţă figura, că a fost atât de beat atunci, încât… O fi lăsat vreo urmă? Începe să creadă că a visat, totuşi. La Poliţie nu se poate duce să întrebe, deşi are o cunoştinţă sus-pusă, ar da de bănuit. Va mai aştepta. Deşi mortul lui ar trebui îngropat azi, după trei zile – dacă n-o fi ţinut la frigider la Institutul de Medicină Legală. De trei nopţi se teme să se mai culce, are coşmaruri. Aţipeşte doar şi se trezeşte înnebunit, mortul lui îl urmăreşte, e viu, deşi miroase a mort. Mortul lui vrea să-l omoare tot cu un cuţit de bucătărie, să se răzbune? E un cerc vicios. I se ridică părul pe cap de câte ori sună telefonul sau soneria – dacă e Poliţia? Dacă e chiar mortul, pe care n-a reuşit să-l omoare de tot dar l-a recunoscut, când s-a întors după ce l-a înjunghiat pe la spate? Cine o fi? Lui Ghe îi e frică să iasă din casă, a anunţat la serviciu că e bolnav, "am ameţeli, nu pot să stau în picioare", Ga îi aduce tot ce-i cere, de la ziare la mâncare – mai ales că el a devenit mai tandru, au făcut dragoste "ca în zilele lor cele mai bune" şi are chef de vorbă, o ascultă atent.

Nu şi-a descoperit mortul, dar a citit acum trei zile într-un ziar ipoteza că Papa va muri la Bucureşti în zilele următoare, între 7 şi 9 mai 1999, că aşa ar fi prezis Nostradamus, conform ultimelor interpretări – Papa (purtător de cruce încârligată, tiară) va muri lângă cea mai mare clădire administrativă din Europa (Casa Poporului). Deşi nu se potriveşte cu ce a spus Nostradamus, că planetele se vor alinia în formă de cruce când va muri Papa. Iar alinierea asta se va produce în vara anului 1999, când va avea loc Eclipsa totală de Soare şi când Papa va fi departe de România. Mai grav e că în acelaşi ziar, dar de azi, a citit că în iulie 1999 (în timpul Zodiei Racului, 22 iunie-23 iulie, "înainte de sfârşitul mileniului") începe al treilea război mondial, prevestit de acelaşi Nostradamus. Nou război mondial care e legat de Balcani, în urma conflictului din

Kosovo, declanşat în triunghiul Grecia-Turcia-Italia de către un dictator cu nume care începe cu M (Miloşevici, preşedinte al Iugoslaviei, ţară în care NATO continuă, din 24 martie 1999, de 40 de zile, bombardamente soldate cu sute de morţi civili şi cu distrugeri apocaliptice pentru Iugoslavia)? Acum Ghe e convins că de aceea simte că trebuie să ucidă, fiindcă majoritatea omenirii simte asta. Omenire care aprobă bombardamentele NATO şi crima. Lume, deci, iubitoare de sânge, de război, de violenţă dusă la extrem, de maldăre de cadavre politice sfârtecate. "E ceva natural la mijloc să vrei să ucizi azi, e o orbire generală, Diavolul ne-a sucit minţile la toţi, e clar pentru mine. Păcat că n-am o putere să ucid conducători de ţară şi generali de armată, agresori militari, nu boschetari nevinovaţi" – totul ar avea sens şi în mintea mea, ar fi chiar ceva înălţător… Ghe îşi ţine capul cu mâinile, se învârte apartamentul cu el.

/Duminică, 2 mai 1999/

Degeaba se amăgeşte, n-a simţit nici o plăcere să ucidă, din contră. Poate la a doua crimă o să se concentreze asupra plăcerii de a ucide… Indiscutabil, însă, că se transforma, gândind astfel, într-un monstru sângeros, care ucide de dragul de a ucide. Fiarele sălbatice vânează să se hrănească, dar el? Doamne fereşte, doar n-o să-i mănânce. Nu, canibal chiar nu poate fi. Măcar să-i tâlhărească pe cei înjunghiaţi, să deruteze poliţia…

Ghe termină de mâncat caşul şi roşia. După ce aruncă recipientul plin cu gunoi la ghena de pe palierul blocului, se spală pe mâini, deschide geamul la bucătărie, deranjat de un miros insistent de nespălat, de mizerie. Vine în sufragerie, se aşază pe canapea şi întoarce cu spatele ziarul cumpărat azi: Hopaaa! Exclamă fără să vrea, citind titlul: "Italianul Donato Bilancia a ucis 17 oameni fără nici un motiv! Incredibil: un creier cu scurtcircuite criminale"… Nu se

poate! Îşi freacă ochii: “Asta era, ce mi se întâmplă mie acum, i s-a întâmplat italianului ăsta”. Trece cu ochii peste textul articolului, vorbeşte singur: “fantastic, are vârsta mea şi simte exact ca mine!” Citeşte cu voce tare declaraţia italianului: “Este adevărat că am omorât mulţi oameni în perioada octombrie 1997 – aprilie 1998, bărbaţi sau femei, de vârste şi profesii diferite, alese fără vreun criteriu anume. Dar nu am simţit nimic deosebit. Aş fi putut la fel de bine să mănânc la un restaurant, cred că ar fi fost cam acelaşi lucru”… Nu se poate, sare în picioare Ghe. Italianul a fost controlat de psihiatri şi a fost găsit sănătos, cu discernământul nediminuat… Ghe tresare violent, aude cheia cum se răsuceşte în uşă, e Ga – ascunde, fără să vrea, ziarul sub un maldăr mai vechi de ziare şi-i iese în întâmpinare.

Ghe o îmbrăţişează pe Ga, cum nu a mai făcut demult, de luni de zile. Ga face ochii mari: Ce-ai păţit, Ghe, ai câştigat la loto? Ghe o ia în braţe, deşi ea se opune şi o trânteşte pe Ga în pat, “să fac întâi o baie”, şopteşte Ga, dar Ghe o sărută pe gură, o dezbracă… Fac dragoste ca apucaţii. Ghe se gândeşte, înainte de a ejacula: ce-ai fi s-o omor acum pe Ga? O strâng de gât şi gata! Nu… Se blochează, nu mai reuşeşte să ejaculeze, îi piere orice chef: spre marea dezamăgire a lui Ga, înnebunită de această nesperată partidă de dragoste… “Termin altădată ce-am început azi”, îi zice Ghe, muşcând-o pe Ga de urechea dreaptă.

/ Marţi, 18 mai 1999 /

Astă noapte i s-a arătat lui Ghe o bătrână care avea crescută iarbă verde pe cap, iarbă amestecată în părul cărunt, avea un picior bun şi un altul şchiop şi un ochi ager şi altul orb – se tânguia, ieşită dintr-un lac, nu-şi dă seama unde era, era udă şi-i plângea lui de milă: Gheorghe, Gheorghe, de ce eşti aşa, maică, de la un timp, cu o parte de trup uscată şi cu una

verde? Partea uscată vrea să o ucidă pe cea verde, nu vrei să te lecuiesc? Ba vreau, i-a răspuns Ghe, ce să fac? Sări peste focul ăla şi dacă începe să plouă… Era un foc mic, am sărit. Acum mergi acolo, după tufa aia şi caută… Ghe a făcut în fugă distanţa până la tufă, era o tufă de liliac înflorit, s-a învârtit în jurul ei şi a călcat într-un rahat proaspăt! Şi-a bătut joc de el? A scuipat şi a înjurat-o pe bătrână, s-a scârbit într-atât, că s-a trezit şi încă îi mai mirosea, a deschis geamurile la apartament, s-a spălat pe ochi, şi-a suflat nasul… I-a povestit lui Ga visul: rahat de om era, sau de câine? Crezi că am mai avut timp să controlez? Era de animal! Ce, omul nu-i animal? "Bă, animalule!" – ştii că ziaristul apelat de Ion Iliescu cu expresia asta a ajuns parlamentar? E clar, trebuie să joci la loto, scrie cifrele zilei şi lunii de azi, apoi adună fiecare din cifrele lor şi ale anului, neapărat, pune şi cifrele datelor tale de naştere, adună-le, joacă mai multe variante, descaleci la Bisericuţa noastră şi îngenunchezi la Maica Domnului, îi mărturiseşti ei cifrele şi păcatele, să ţi le ierte şi… În vis a început să plouă? Da, o ploaie măruntă. E de bine, să cumperi şapte bilete la loto, unul pentru mine.

Aşa a făcut, a intrat şi în Bisericuţa lor şi s-a rugat, poate-i dă Dumnezeu mintea de pe urmă. Ghe a cumpărat şapte bilete, unul pentru Ga, altul pentru stângaci, altul pentru ciung, al treilea pentru şchiop, altul pentru chior, al cincilea pentru surd şi altul pentru mut – că-s oameni însemnaţi şi trebuie să te păzeşti de ei. Că se te ferească Dumnezeu de bătaia muierii, a stângaciului, a ciungului şi a şchiopului, a mutului şi surdului sau de puşca orbului, cum zice românul de la ţară. Şi-a amintit de vorba asta când a scos banii să plătească, era gând la gând cu Ga? De ce i-o fi zis să ia şapte bilete? Pe fiecare bilet a scris pentru cine e.

Azi s-a certat cu patronul, l-a prins cu două cartoane de Kent la subsuori, puse pe sub haină, n-a avut ce face şi s-a lăcomit. L-a iertat, dar la plecare a fost atacat pe la spate de

doi indivizi, care l-au pus la pământ, l-au lovit la rinichi: dacă mai furi, i-au zis ăia, te omorâm! O fi furat din gestiunea unuia… S-a speriat teribil. A crezut iniţial că vor să-i fure biletele de loto, abia cumpărate. Pe ăştia ar trebui să-i omoare el, care l-au atacat pe la spate, dacă tot are chef să le ia păcatele înainte să-i trimită la ceruri… Vai de capul lui. A venit cocârjat acasă.

/ Joi, 25 mai 1999 /

Au trecut exact patru luni de absenţă: în acest răstimp s-au consumat şi Eclipsa totală de Soare şi alinierea planetelor în formă de cruce şi inundaţiile catastrofale de peste tot, inclusiv din România şi cutremurele îngrozitoare din Turcia (chiar şi Grecia) şi Taiwan, de peste 7 grade pe scara Richter. Ghe n-a câştigat la loto, bineînţeles. Astrologic, pământul e supus parcă tuturor încercărilor. Pentru Ghe e clar că Marele Rege al Terorii, proorocit că o să coboare din cer în luna iulie 1999 de către Nostradamus, face deja ravagii. Ghe s-a pregătit sufleteşte de împlinirea următoarei proorociri a lui Nostradamus: aceea a declanşării unui război mondial, că islamiştii nu-şi fac întâmplător de cap pe întreaga planetă, “războiul lor sfânt” împotriva creştinilor nu are cum să amâne la nesfârşit o reacţie pe măsură… Ghe e cotropit de o “teamă animalică de necunoscut”, de morţii în colectivitate, de reglarea conturilor “la nivel cosmic, nu biblic”, de extinderea mentalităţii fataliste la scară zonală. Deşi, ce se întâmplă în România i se pare a fi cu totul neînsemnat în acest an, de aceea stă în banca lui şi aşteaptă urmarea. E obsedat că trebuie să se mute în alt apartament, să-i piardă urma diavolul criminal care-i stă pe cap, dar dacă vine Marele Cutremur exact când face acest pas? Stă ca prostul în banca lui, la pândă, de exact patru luni: poate, poate o să i se dea un semn divin (sau satanic) să intervină de partea forţelor naturii, forţe dezlănţuite când te aştepţi

mai puţin… Ca un făcut, vocea lui interioară tace în continuare, a amuţit brusc exact acum patru luni, i se pare că aude mai bine cu urechea în care desluşea această voce, asta îl sperie şi mai tare: ce i s-o fi pregătind din interior? Tăcerea vocii interioare nu e de bun augur.

Ga e aceeaşi. Ghe e convins că ea are un amant, dar îi convine, aşa nu-l mai terorizează la pat. Când are el chef de făcut dragoste, face… Din când în când o aude cântând ceva cu "Găsii leacul de-adormit / Sub un spine înflorit", treaba ei – că e înfricoşată ca el de precipitarea evenimentelor funeste în lume, doar că ea ar vrea să-şi trăiască viaţa mai intens. La ce să te aştepţi de la o femeie ca ea? Doar sexul contează. Ar trebui să se recăsătorească, dar nu se îndură, e periculos, ar fi în stare să o omoare din gelozie, că în mintea lui altele sunt obligaţiile morale ale femeii căsătorite. N-are nici o dovadă că ea îl înşeală, dar nici nu caută, n-o întreabă pe unde umblă, de ce stă cu ochii în gol, preferă să nu-şi bată capul. Din păcate, simte tot mai stringent că trăieşte degeaba. Ghe nu mai aşteaptă nimic bun de la nimeni. Răul e cel lăsat liber acum, să-şi facă de cap: dacă până şi influenţele atmosferice, umiditatea sau petele solare înrâuresc, fără îndoială, comportamentul oamenilor, an de an, cum să nu se resimtă cu toţii în preajma Apocalipsei, a unei noi Faceri a Lumii, acum, când inundaţiile amintesc de potop, cutremurele de reaşezarea plăcilor tectonice, atentatele teroriste sau războaiele de secesiune, cu mii de morţi, de luptele fratricide ale omului evului mediu? Asta e părerea lui. E prăpăstios, recunoaşte. Că se încheie un ciclu istoric şi începe un altul… Ei, şi?

/ Joi, 24 septembrie 1999 /

Ghe scrie "la rece" despre el ca despre altul în paginile acestea de jurnal. Nu înţelege de ce a decăzut până într-atât.

Până la urmă s-a autodenunţat la poliţie. Că a înjunghiat un bărbat şi că simte nevoia să omoare în continuare. Dar la circa de poliţie n-a fost crezut, probabil că bărbatul înjunghiat n-a murit. Poliţaii i-au repetat acel gest cu mâna la cap, că e nebun de legat. Poate că boschetarul rănit a murit în fundul vreun canal al oraşului şi n-a fost descoperit până azi, a mai spus el… A fost luat în evidenţă, procurorul i-a pus în vedere să nu părăsească localitatea, că o să-l cheme la anchetă. A stat încordat zile la rând, chemat în fiecare zi la poliţie. Ar fi putut să-i pună în cârcă atâtea alte crime cu autori necunoscuţi, dar faptul că era intelectual, ratat, fost profesor care dăduse în darul băuturii, l-a salvat: l-au menajat toţi.

L-au trimis pe Ghe, oficial, la spitalul de nebuni, să i se facă o evaluare psihică. “Eu sunt un tip extravertit”, le explica el oricui îl asculta. L-au ţinut la spitalul de nebuni toată iarna dintre anii 1999 şi 2000, sub pază, tocmai fiindcă susţinea că simte nevoia să ucidă. A fost sedat în fel şi chip. Cum comportamentul lui n-a lăsat de dorit, fiind mai sănătos la minte decât medicii spitalului de nebuni, în aprilie a fost trimis la plimbare, că trăieşte pe spatele comunităţii şi pe banii bugetului Ministerului Sănătăţii. I se spunea deja “Scriitorul”, fiindcă i se publicase, în revista “Vatra”, lucrarea lui, trimisă prin poştă, “Micul Monstru”. Era fericit, îşi descoperea o nouă vocaţie? Pierzând vremea, în decembrie anul trecut a pus la cale şi un fel de piesă de teatru, incitat că avea în salon, lângă patul lui, un regizor de teatru fără de nici un Dumnezeu, Sergiu, care l-a încurajat să scrie. Într-o noapte, Sergiu a venit în pat lângă el, l-a mângâiat şi i-a supt penisul trezit, sub aşternut, după care i-a întors spatele şi… au făcut dragoste. În altă zi când a revenit, l-a refuzat, scârbit: deşi îi plăcuse… Regizorul de teatru, care zicea că stă în spitalul de nebuni din motive tactice, fiind acuzat că şi-a bătut crunt amanta (care l-a

reclamat la poliţie că e homosexual), a promis că o să-i pună pe scenă “feeria”. Atunci nu ştia că e un făţarnic şi un cabotin înnăscut. Dar era conştient că piesa lui e o tâmpenie, fără pic de valoare. Între timp, a trimis-o şi la un concurs de dramaturgie, de la care n-a primit nici un răspuns, nici n-a urmărit presa, să vadă dacă s-au dat rezultatele, nici nu-i crea emoţii subiectul. El e complet indiferent la validarea publică, îl interesează că are cu ce să-şi umple timpul… Că poate să se elibereze, să scape de nici el nu ştie ce rău interior. Huo! Nebunule, aude Ghe în urechea dreaptă… De trăit, trăieşte din banii Gabrielei, cu care s-a căsătorit. Dar să redau în continuare ciudăţenia lui, “piesa-proză a spitalului de nebuni”, intitulată “Feeria Înălţării”.

CAPITOLUL V

FEERIA ÎNĂLŢĂRII

(în două acte)

PERSONAJELE:
SCRIITORUL
MARIA, soţia Scriitorului
MILUŢĂ, fratele Sofiei, stafie
SOFIA, sora lui Miluţă, stafie
ŢAŢA LINA, stafie
PETRACHE LUPU, stafie
DOCTORUL, stafie
ALBERT, academician, supranumit “regele paranormalilor”
INOCHENTIE, monah
DEMONUL (Boala Psihică)
CĂLUGĂRUL ÎN KAKI

ACTUL I

1

Ca într-un spital de nebuni. O cameră “la bloc”, în partea dreaptă a scenei cu o fereastră la stradă şi în spate cu o uşă. Tot peretele din spate e transformat în bibliotecă,

numai rafturi pline de cărţi. Fereastra e întredeschisă, uşa e închisă. Scriitorul stă la un birou, scrie sau se uită pe pereţi, e pe un scaun impunător, cu faţa spre public şi cu spatele spre bibliotecă. În faţă e un pat şi în stânga un dulap.

SCRIITORUL: Trebuie să mă pregătesc de ce e mai rău. Sunt un mare bou. Noul An mi s-a pus de pe acum de-a curmezişul. De-a curmezişul stă în continuare anul care a trecut, deja, începe luna decembrie. Sunt prins în capcana lor, rătăcit între Anul Nou şi Anul Vechi, între graniţele lor de doi bani. Sunt specializat în a face erori. “Miluieşte-mă, Doamne, şi arată-mi tot ceea ce eu, ca un neputincios, ţi-am greşit şi m-am smintit”. Vreau să scriu ceva feeric, aici, ceva care să mă elibereze de mine însumi printr-un surâs îngăduitor şi să las mărturie urmaşilor mei, viţeii de poartă nouă, ceva din lehamitea sfârşitului de mileniu. Că sunt Scriitorul ajuns la “al patrulea nivel al concentrării minţii”. Vă e milă de mine? Posed “arta de a gândi împotriva mea”. Sub biroul acesta, de la etajul I al blocului, pe care scriu, Infernul şi-a deschis de două luni o răsuflătoare, cu scară interioară, care urcă până în camera mea. Mă simt ca-ntr-un spital de nebuni. Infernul şi-a deschis o cârciumă de lux cu program non-stop, pentru recrutare – nu aud decât urlete de beţivi, mese şi scaune trântite, împuşcături, bătăi de cuţitari, paşi de demoni care zguduie clădirea, muzici date la maximum, ţipete, gemete şi râsete de muieri în călduri şi scandal monstru după ora 22, discuţii politice pe tonul cel mai ridicat cu putinţă. Planşeul camerei mele trepidează. Sunt prigonitori locali reuniţi aici, la parter, sub apartamentul meu – şi nu am parte decât de mirosuri de toate felurile din partea lor, de la mâncare, mai ales de grătar, când eu mor de foame, sau miros de praf de puşcă şi de sânge, de sulf şi până la miros de fum de tutun stătut, pe când eu nu fumez. Nu mai ştiu încotro să o iau. *(Bea o gură de cafea rece)* În

plus, tata iar vrea să se opereze de cancer, am fost anunţat fix la 12 noaptea, acum o oră, de fratele meu, prin telefon. Să mă pregătesc să-l găzduiesc pe tata, vine din provincie, aşa că-mi mai amân un pic ziua când îmi voi lua câmpii… Că vreau să-mi iau câmpii. Tocmai în noaptea asta, numai bună de luat câmpii, de 29 spre 30 noiembrie, când li se îngăduie morţilor să iasă din morminte, eu stau neputincios, ca un bou… E trecut de miezul nopţii. Totuşi, am chef de scris. Sunt obsedat de stafia unui personaj feminin cunoscut mie, de Doamna Sofia, Dumnezeu s-o ierte, şi de fratele ei, Miluţă, decedaţi mai demult – este indecent să-i pun pe ei într-o asemenea postură, dar dacă despre ea s-a scris şi la ziare… Este indecent, vreau să spun, că m-am gândit să-i fac strigoi şi, cu puterea lor, să încerc să-i invoc şi pe alţi strigoi, să văd ce iese… Doar e Noaptea Strigoilor – acum sunt furate de prin curţile gospodarilor coase, cu care aceste duhuri se bat, mai cu seamă la răspântii de drumuri, în locuri părăsite, în cimitire, până la cântatul cocoşilor. *(Se freacă la ochi, cască)* Aseară, soţia mea a mâncat usturoi, mi-a dat şi mie, în mod expres, dar eu am refuzat-o net, ea s-a uns cu usturoi pe la încheieturi, pe piept şi pe frunte şi a făcut semnul crucii asupra uşilor şi geamurilor în apartament, să nu cumva să fim vizitaţi de vreun strigoi, "mare amator de sânge"… Ea are o concepţie naivă despre strigoi. Azi, când sunt atâţia care renasc din Infern. Soţia mea are umor cu usturoiul, care… Am luat-o peste picior, că nu ştiu ce a apucat-o anul ăsta cu superstiţiile, la mine în cameră n-am lăsat-o să dea cu usturoi, nici măcar să traseze cruci pe geam – că eu chiar vreau să văd un strigoi! Îl implor pe strigoi să apară în noaptea asta. "Pentru că sufletul meu, lipsit de Darul lui Dumnezeu, se află necontenit sub conducerea păcatului"… Pentru că altă îndrăzneală şi nădejde nici nu am acum. De când mă ştiu visez să fiu luat pe o farfurie zburătoare şi să dialoghez cu un extraterestru, mă repet, să-l

rog să-mi dea puteri supranaturale şi să-mi înmulţească pe creier circumvoluţiile. Dar dacă n-am avut parte până acum de un extraterestru, poate că în noaptea asta specială o să am parte de un mort, întors de pe lumea cealaltă, care să vrea să stea de vorbă cu mine şi să-mi dea puteri vrăjitoreşti… *(Vrea să plece de la birou, stă un pic în picioare şi se răzgândeşte, se reaşează)* "Că străduinţele prezente sunt inutile pentru această viaţă, numai cele anterioare sunt eficace", scrie. Bat câmpii. Mi-e somn. Îmi pare rău, las pentru altădată revelaţia descoperirii unui strigoi. Mi se închid ochii, am pleoape de plumb, mi-s pleoapele grele, grele, grele, regret că nu pot să rezist… ce somn îmi e, sunt bolnav? Nu mai pot să scriu nici un cuvânt… Oricum, trebuie să abandonez, poate mâine… ce somn îmi e… visez deja? Bate cineva în geam? Cum să bată, că stau la etajul I… Doar dacă nu şi-o fi sprijinit scara de geamul meu Sfântul Ioan Scărarul… dacă nu s-o fi umflat în pene, până la etajul I, Cartea de înţelepciune a suişurilor, a Sfântului Ioan Scărarul… Cartea-cu-aripi-de-înger-îngeraşul-meu… Care se numeşte Scara, cartea suişurilor duhovniceşti sau a scoborâşurilor… *(Îşi întinde capul pe birou, pe un registru-jurnal, scapă din mână pixul, răstoarnă un vraf de cărţi, adoarme instantaneu)*

2

În camera Scriitorului intră pe geamul întredeschis, de la etajul I, un bărbat tânăr, Miluţă, şi o femeie în vârstă, Sofia. Rămân în picioare, se preumblă dintr-un loc în altul, stau în jurul mesei. Îl privesc pe Scriitor şi dau din cap, înţelegători. Mai târziu intră, pe rând, invocându-se unul pe altul, Ţaţa Lina, Petrache Lupu şi Doctorul.

MILUŢĂ: Îţi aminteşti când te-am speriat, surioară? Am bătut la fereastra închisă…

SOFIA *(cu ochii în gol)*: Stăteam în noul apartament, unde abia mă mutasem, la etajul I, îl vegheam pe băieţelul vecinei, bolnav, pe când ea era dusă la spital, după medicamente gratuite. Am auzit bătaia în geam. Era imposibil însă să ajungă de jos cineva să bată în geam la mine. Eram într-o cameră ca aici, la bloc, la etajul I, numai că la mine era geamul închis, nu ca aici, în camera Scriitorului, unde geamul este deschis, şi… Şi cu toate că era geamul închis la mine, la etajul I, perdelele au început să se mişte.

MILUŢĂ: După aceea ai simţit că te atinge cineva pe spate şi-ai crezut că ţi se pare, Sofico, copilul tău Victoraş se uita ca şi tine, mirat, că şi el sesizase neliniştea ta şi desluşise ceva din fizionomia mea…

SOFIA: Până te-am văzut eu întreg pe colţul patului, Miluţă… Mi-am făcut cruce.

MILUŢĂ: Eram o umbră, nu? Un contur umplut cu fum de ţigară, cu nuanţe de maroniu-închis. Tu erai îngrozitor de înspăimântată, ai vrut să ţipi, dar n-ai putut, nu te-am lăsat eu, ţi-am spus: Sunt fratele tău mort, Miluţă, care am ţinut atât de mult la tine în timpul vieţii, îmi pare rău că te-am speriat, nu am vrut decât să văd cum te-ai aranjat în noua casă. Erai şi tu bolnavă, Sofico, vai de capul tău – când ţi-ai revenit cu totul?

SOFIA: Mi-am revenit după ce am fost operată la intestine şi mi s-a scos un rinichi, intrând în comă! Nu mi-am mai revenit niciodată, degeaba m-ai ţinut tu în viaţă… Ţin minte şi acum lumina aceea a morţii, mă rog, "a morţii aparente", de atunci, când eram în comă, de nedescris, de o blândeţe nemăsurată, ceva care te mângâia… Dar despre ce vorbeam? A, în ziua aceea, după ce te-am recunoscut pe colţul patului, tu, fratele meu Miluţă, ai dispărut pur şi simplu prin perete, după ce mi-ai făcut cu mâna. Ştiu, în ziua aceea, când ai apărut tu ca o umbră, că eu trebuia să

mor, când traversam strada să iau lapte. Aşa îmi era scris. Tu trebuia să mă conduci pe lumea cealaltă. Trebuia să fiu călcată de o maşină, dar tu te-ai opus, nu m-ai lăsat să ies din cameră, mi-ai blocat încuietoarea uşii şi altă femeie a fost atunci omorâtă… Am crescut cu credinţă în Dumnezeu, dar şi cât am mai suferit… Eu, Miluţă, mi-am visat toate marile nenorociri, care ulterior mi-au distrus viaţa…

MILUŢĂ: Mă doare capul, Sofico *(îşi ţine fruntea între mâini)*, numai Ţaţa Lina ar putea să-mi ia durerea cu mâna… Pe cine-o mai fi descântând acum Ţaţa Lina… *(Intră pe fereastră Ţaţa Lina, voluminoasă, cu mustăţi)*

ŢAŢA LINA: Slavă cerului, bine că te-am auzit. Fiindcă eu nu prea mai aud. Tot copil ai rămas, Miluţă. Ia vino la Ţaţa *(îi pune palmele deschise pe cap),* aşa, te doare rău capul? Pentru durerea de cap se ia o frunză de tutun, un păhăruţ de miere şi un ac, împlânţi acul în miere, apoi în frunza de tutun, zici de nouă ori descântecul, tot înmuind în miere şi împungând în frunză. Se pune frunza pe capul bolnavului. Poţi vedea toate acestea, Miluţă? Le poţi reda în minte? "Te poţi sugestiona? Că totul e mental". *(Pe un perete al camerei, eventual pe dulap, pot să apară imaginile unui filmuleţ mental cu toate aceste operaţii)* Se toarnă câteva mâini de făină de păpuşoi într-un ceaun şi se pune la foc mic, se ia un cuţit şi, mestecând făina, spui iar descântecul – dar eu l-am uitat. Am uitat descântecul ăsta, dar ştiu altele, pe bucăţi. Nu te supăra pe mine că l-am uitat, m-am sclerozat. Dacă vrei, inventez un alt descântec de durere de cap, dar nu e nevoie, eu îţi iau durerea de cap cu mâna, uite, o iau şi o arunc la rădăcina muşcatei din fereastră… Pui într-o cârpă făina de păpuşoi înfierbântată, şi cârpa o apeşi pe capul tău, pe frunza de tutun, simţi cum ţi se ia durerea? E de vină schimbarea presiunii aerului – că să vii deodată de unde vii tu tocmai aici, din vârful vârfului, pe pământ… Ia îmbrobodeşte-te tu, Miluţă, şi te culcă, uite,

pun şi un cuţit sub pernă, să ţi se taie durerea de cap felii, felii… (*Miluţă se întinde în pat, închide ochii)* Tu ce mai faci, Sofico?

SOFIA: Mulţumesc, bine, Ţaţă Lină, nu te-am mai văzut demult.

ŢAŢA LINA: Păi, da, când am plecat de la tine, când am fost în vizită, ai măturat imediat prin casă să nu cumva să mă mai întorc şi uite că nu m-am mai întors, ai scăpat de mine. M-a luat atunci vârtejul. Vârtej mare, degeaba am făcut eu cruce şi am strigat: "Cruce şi tămâie, la podul Sandului", m-a ridicat vârtejul de la pământ şi dusă am fost. Dar ce-ţi spun eu ţie asta, că nu m-ai avut niciodată la suflet…

SOFIA: Cum poţi să spui aşa ceva, Ţaţă Lină, matale ai fost iubită de toţi. Matale m-ai îngrijit de când aveam nouă ani şi când, la şcoală, am fost îmbrâncită şi am căzut pe scară, fracturându-mi şoldul, şi de când am fost operată. Fiindcă ai intervenit matale, pe mine s-a făcut prima operaţie de os din ţară, care m-a lăsat infirmă pentru toată viaţa…

ŢAŢA LINA: Biata de tine. Ai zăcut patru ani la pat, Sofico, şi iar te-ai operat: cât ai mai suferit, te duceam cu căruciorul la examene… Cum au mai trecut anii…

SOFIA: Nu mă întreba cum au trecut anii ăia nefericiţi. Dar n-am murit, am crescut, ba chiar m-am şi căsătorit cu un coleg de şcoală şi am vrut să am un copil – doar că doctorii şi matale v-aţi opus. La 20 de ani însă eu am născut o fetiţă. Atunci ai murit matale, de ciudă, după ce m-ai blestemat.

ŢAŢA LINA: Eu, să te blestem? *(Face cruce)* Tot nebună ai rămas, Sofico.

SOFIA: Nu ţi-ai dorit un nepot din partea mea. Şchiopătam urât pe atunci? Te-ai dus pe lumea cealaltă şi de acolo m-ai arătat cu degetul, că sunt nerecunoscătoare. În trufia ta nemăsurată… Urmarea? Abia născut, copilul meu a

contractat o bronhopneumonie. În noaptea de 3 iunie, mi s-a arătat în vis bunica dinspre mama, Mariţa, bunică răposată nu mai ţin minte de când, care te-a condus pe matale pe lumea cealaltă… În vis mergeam cu bunica asta la medic, la o casă cu gard de fier forjat, cu înflorituri şi cu iniţialele numelui meu, eram cu fetiţa bolnavă în braţe, înfăşată într-un pled. Pledul s-a agăţat într-un colţ al grilajului porţii. Bunica decedată era vie în vis, ea a urcat scările casei medicului ca un fulg şi de pe pridvor mi-a spus: “Cobor eu şi-ţi iau fetiţa, Sofia, tu rămâi acolo unde eşti şi desfă pledul”. După care bunica mi-a luat fetiţa şi eu n-am mai putut să fac nici un pas înainte. M-am luptat să urc scara, dar mi-a fost imposibil, n-am mai reuşit să ajung la copil. M-am trezit din vis cu inima cât un purice, era ora 2 noaptea. După 12 ore, fetiţa mi-a murit, cu toate intervenţiile medicilor. Cum să fi făcut să mă împotrivesc morţii ei?

ŢAŢA LINA: Fetiţo, în aceeaşi noapte când tu visai asta, mama ta a visat exact ca tine, doar că bunica ta, mama ei decedată, venise cu o trăsură la tine şi ţi-a spus atât: “Am venit să o luăm pe Doiniţa”, pe fetiţa ta. Atunci tu ai îmbrăcat fetiţa cu tot ce aveai mai frumos şi ai dat-o bunicii… Bunica ta n-a făcut decât să o primească pe lumea cealaltă. Eu n-am avut nici un amestec…

SOFIA: *(Plânge)* Aţi fost nişte hoaţe de prunci. Nici azi eu nu ştiu de ce aveţi nevoie de prunci nevinovaţi pe lumea cealaltă, voi, nişte hoaşte bătrâne, ce puteri vrăjitoreşti vă dau ei? Vă întineresc sufletul? Sau vă faceţi sclavi din aceste suflete? *(Se văicăreşte – aoleu!)* După un an, am aşteptat un nou copil, cu toate riscurile pe care mi le asumam. Fiind însărcinată în luna a opta, am avut un alt vis, în care îmi apărea fina mea decedată, Tina, care îmi spunea: “Sofia, am venit să mi-o dai pe fetiţa ta!”. Ba, i-am răspuns, fetiţa mi-aţi luat-o, nu mai am nici o fetiţă – şi de ce-mi ceri mie fata, tu n-ai trei fete? E adevărat, una din ele, Găbiţa, îi murise.

"Nu, Milica şi Cati sunt la tatăl lor, în lumea voastră. Eu o am pe Găbiţa, fata mea, şi pe Doiniţa, fata ta, aici. Şi mi-o dai şi pe asta – e lucru hotărât!". Normal, la trezirea din vis m-am închinat, m-am rugat pe la toate bisericile ce le ştiam, am povestit visul cui a vrut să mă asculte, să-mi alung urâtul şi gândul rău, eram în luna a opta, de unde să am eu habar ce-mi poartă pântecul, dacă va fi băiat sau fată? Peste două săptămâni am născut o fetiţă moartă. De atunci fina mea n-a mai apărut în vis… Matale ştii ceva de ea? Sunt stoarsă de vlagă… Că de când o tot caut…

ŢAŢA LINA: S-o fi mutat în… *(Se bate cu palma peste gură)* Precum ne învaţă frica. Era să vorbească iar gura fără mine. Nu pot să-ţi dau de gol secretul, că e un secret la mijloc, trebuie să te mai înveceşti printre noi, să afli singură, să vorbeşti cu Dumnezeu, cum a vorbit Petrache Lupu, buimac şi josnic… *(Se aude un vâjâit şi în rama ferestrei apare un bărbat mic de statură, bătrân, dar fără zbârcituri pe obraz, cu mişcări iuţi, derutante, îmbrăcat mocăneşte, în cămaşă de in, pieptar îmblănit, pantaloni de dimie, clop negru pe cap şi cu opinci, cu nojiţele legate până la genunchi, care spune, fonf: "L-aţi pomenit pe Petrache Lupu, iaca!")*

PETRACHE LUPU: Doamnă Sofia, îţi spun eu unde e acum fina dumitale, Tina…

SOFIA: Dumneavoastră sunteţi omul care a vorbit cu Dumnezeu? Petrache Lupu, Sfântul? Oierul de la Maglavit?

PETRACHE LUPU: Eu îs, în persoană. Cel hulit pe câmpul de luptă. Eram cu oile în zăvoi, le mulgeam. Dar asta a fost demult, demult. Mai aveam un cioban cu mine. Când am ridicat ochii de pe ugerul oii, am văzut atunci un moşneag alb la păr, alb la barbă, alb la straie. M-am închinat. Era Moşu. Dumnezeu. Plutea, era la un sfert de metru de la pământ. Celălalt, de lângă mine, s-a speriat de a răsturnat ciubărul. Laptele a curs pe pământ şi pământul l-o înghiţit cât

ai clipi. Trei zile de vineri a venit la mine Moşu. “Am venit la tine să-ţi poruncesc să te duci la sate şi să glăsuieşti oamenilor cuvintele mele. Să le spui că faptele lor mi-au căşunat mânie, că e vremea să se potolească şi că dacă nu s-or cuminţi, prăpăd şi foc vor cădea peste dânşii”. Vor fi pedepsiţi…

SOFIA: Şi ai avut dreptate în tot ce ai proorocit, că de pe atunci era vremea Apocalipsei, vremea Apocalipsei celei mici, peste nici patru ani a început cel de-al doilea război mondial…

PETRACHE LUPU: Dumnezeu a dat semn să se cuminţească oamenii, dar parcă au vrut? “Fraţilor, le strigam din prepeleac, l-am văzut pe Moşul! Şi mi-a spus că o să trimeată pe pământ o stea cu patru colţuri, care să aibă la un colţ apă, la altul foc, la altul cenuşă şi la altul întuneric. Fraţilor, suntem păcătoşi!” Cine să mă creadă pe mine, un om simplu? Eram tânăr pe atunci şi fără minte, până să-mi apară Dumnezeu fusesem mut. Şi mulţi m-au îmbrăcat în haina nebuniei. La bătrâneţe, când eram membru cooperator, eu am prezis înainte să mor şi căderea cuplului Ceauşeştilor şi baia de sânge de la Revoluţia din Decembrie 1989, dar nu m-a băgat nimeni în seamă, am fost luat în râs… Dar asta nu e nimic pe lângă ce-i aşteaptă pe bieţii oameni, că abia acum vine sfârşitul cel mare… Sau vine începutul lumii, începutul cel mare…

SOFIA *(bate în lemn)*: Chiar vine sfârşitul lumii? Apocalipsa cea mare? Vine începutul cel mare? Nu, nu vreau să ştiu, bine că am murit… Dar ce spuneai, Sfinte, de fina mea decedată, care mi-a luat două fete, unde e Tina, de nu mai dau de ea? Am căutat-o peste tot, am întrebat pe aici şi la puşcării şi la spitale…

PETRACHE LUPU: N-o mai căuta, taică, nu mai turna fiere în miere: fetele dumitale sunt îngeri păzitori, au îndatoriri, iar fina ţi s-a întors pe pământ, “s-a reîncarnat”, e

chiar fiul pe care l-ai născut spre bătrâneţe, când nu mai credeai…

SOFIA: Victoraş al meu e fina mea, care… *(Îşi face cruce, căzând în genunchi)* Apără-mi, Doamne, fiul de urgia reîncarnării Tinei… *(Faţa i se sluţeşte, e galbenă. Leşină. Ţaţa Lina o ia pe după umeri, o ridică gemând şi o întinde pe pat)*

ŢAŢA LINA: Sofico, am să-ţi descânt de sperietură mare, nu te mai gândi la Victoraş al tău, bucură-te că trăieşte, el are viaţa lui. Ţine-ţi firea! Ce mai contează dacă s-a reîncarnat fina ta în el… "Dar în cale / ţi-a ieşit speriatul cel mare / te-a sucit / te-a învârtit / şi la pământ te-a trăsnit. / Faţa ţi-a sluţit / trupul ţi-a îngălbenit"… Acum mi-ar trebui nişte plumb topit, să ţi-l torn într-o cratiţă cu apă rece, deasupra capului. După care o să-ţi dau să bei o înghiţitură din apa cu plumb, o să te spăl pe mâini şi pe picioare cu ea. N-o fi având Scriitorul ăsta prin apartament nişte plumb? *(Vrea să intre pe uşă în apartament, dar nu reuşeşte, renunţă)* O fi făcut soţia lui cruce cu usturoi şi pe uşa asta, că e Noaptea Strigoilor… (*Vine la biroul unde doarme Scriitorul, extrage hârtia pe care a scris, înainte să adoarmă)* Uitaţi-vă, chiar a lăsat scris aici, "a făcut cruce cu usturoi, împotriva strigoilor"… (*Râde, dezlănţuită)* Vă simţiţi voi strigoi? Strigoi! Strigoi român. Strigoi naţional. Ce straniu sună, mi se ridică părul pe cap când pronunţ cuvântul strigoi… De ce n-o fi scris "a făcut cruce cu usturoi împotriva stafiilor" – că "stafii" e un cuvânt mai "euro-atlantic", hi-hi, mai adaptat noului capitalism, mai snob, doar e bucureştean… Vă simţiţi voi stafii? Hei, Scriitorule, scoală-te, nesimţitule, şi deschide-mi uşa… *(Sofia îşi revine din leşin. Scriitorul doarme pe mai departe cu capul pe birou)*

SOFIA: Cred că am nevoie de Doctorul meu, Ţaţă Lină, nu de plumb… Creierul meu… am probleme cu

amintirea unei alte vieţi… ştie Doctorul meu… *(Intră pe fereastră Doctorul, în halat alb)*

DOCTORUL: M-ai chemat, Sofia? Iar ai probleme? Ce mai e acum cu creierul tău? De câte ori să-ţi explic, sunt o mie de kilometri de fire de conexiuni pe centimetrul pătrat şi cea mai evoluată parte a creierului este scoarţa cerebrală, un strat de 4,5 milimetri grosime, care ia forma cutiei craniene: unde să caut eu mai întâi problemele tale să le rezolv? Să le caut în lumea din care ai venit? Că, după moarte, transmiterea semnalelor în creier la tine nu mai este de natură electro-chimică… "Spiritele inferioare, materiile extraterestre, numite fluide, care fixează pe ele imaginile şi ideile emise, ca expresii ale gândului, forme ale corpului astral"… ă, cum să-ţi spun, mai pe înţelesul tău, sunt perioade de înaltă sensibilitate… ceea ce a evoluat prin selecţie naturală…

SOFIA: Mulţumesc, Doctore, poţi să pleci. Lasă, nu de teorie aveam eu acum nevoie. Sunt confuză. Dar mai puţin confuză ca tine. Eu credeam că sunt aşa din cauza undelor electrice ale Scriitorului ăsta, care cine ştie ce visează acum. Că aşa păţesc toţi clarvăzătorii, sunt impresionaţi de undele electrice şi au probleme cu creierul… cu amintirea unei alte vieţi, unei alte morţi…

DOCTORUL: Amintirea unei alte vieţi? Dacă ar fi aşa de simplu… Am luat cunoştinţă abia acum de un ziar din ţară, de acum patru ani, pe care îl avea un decedat, ziar învăţat pe de rost, ascuns într-un buzunar al memoriei sufletului lui. Ziar din zilele Naşterii Domnului, sunt veşti uimitoare pe pământ, la Cluj, staţi să vă citesc, "vine sfârşitul lumii": stoluri uriaşe de ciori au atacat vitele în satele de munte, scoţându-le pur şi simplu ochii, ele cică prevestesc moarte colectivă violentă, numai în perioada războiului de independenţă s-a mai întâmplat aşa ceva la noi, îşi amintesc ţăranii că au auzit…

MILUŢĂ: Nu vine sfârşitul, ci vine începutul lumii! Un nou început, parcă aşa am stabilit. Şi nu e vorba de moarte, ci de înviere şi de Înălţare. Vine vremea Înălţării colective…

DOCTORUL: Tot aia e. Unde e sfârşit, e şi început şi invers… Dincoace *(scoate un alt petic de hârtie îngălbenită din buzunar, pe care şi-a notat)*, am o altă informaţie extrasă din "zestrea sufletului" unui mort mai proaspăt – informaţie cu o uriaşă minge de foc în cădere, cu un fulger strălucind îndelung pe cer, un meteorit gigant, căzut în Canada, care a explodat, "Bum!" şi a format un crater de…

SOFIA: Ce tot baţi câmpii, Doctore? Ce mă doare pe mine capul de Canada – mare brânză, a explodat un meteorit amărât…

DOCTORUL: Dar nu vorbeaţi de Apocalipsă? Sau de o nouă facere a lumii… Meteoritul acesta e doar buzduganul, oamenii de ştiinţă au calculat că se îndreaptă spre Pământ un asteroid, o bulă de gheaţă şi piatră de 1 kilometru diametru, care va face să cadă cerul, e o ciocnire prevestită de Nostradamus… Explozia, fenomenală, va interveni la puţin timp după ce musulmanii, în numele "războiului lor sfânt împotriva creştinilor", vor invada şi vor pârjoli Europa, după ce va începe al treilea război mondial şi Papa va fugi de la Roma. Vor fi distruse marile metropole, în frunte cu Parisul, şi după flăcări va urma întunericul care, după Scripturi, va dura trei zile şi trei nopţi. Supravieţuitorii se vor ascunde printre ruine şi se vor mânca între ei… Sunt semne mărunte deocamdată, dar semnificative pentru cei slabi de înger, eu vă dau exemple, să vă sprijin afirmaţiile, voi n-aveţi decât să nu le credeţi. Acesta e noul început al lumii, citiţi şi voi informaţiile cu care vin îmbibate sufletele ultimilor morţi…

MILUŢĂ *(se ridică din pat şi vine şi el la masă)*: Nu avem motive să speriem lumea. Eu nu cred în Apocalipsă, în distrugerea totală… Nici în învierea morţilor nu cred, morţi

care să se întoarcă pe pământ. Repet, eu cred într-o Apocalipsă a Înălţării!

DOCTORUL: Zău? A înălţării tuturor la ceruri, nu a învierii morţilor? Dar reîncarnarea… Voi aţi auzit de regresia hipnotică? De regresia în timp, în vieţi anterioare. E în vogă în România acum “oracolul morţilor”, consultarea spiritelor prin intermediul unei oglinzi mari, în care subiectul priveşte adânc în oglindă şi caută să găsească o persoană apropiată, decedată. Am fost şi eu invocat la un moment dat… Dar să vă spun întâi ce e cu întoarcerea în timp, în vieţile anterioare, prin hipnoză, cu valoare terapeutică, mai ales copiii îţi pot evoca evenimente din existenţa lor anterioară de maturi…

ŢAŢA LINA: Nu ne mai speria, Doctore, că mai avem rude în viaţă…

DOCTORUL: Ce voiam să vă sugerez, de fapt? Că pomeneam de Apocalipsă. Sau de un nou început. Fiţi atenţi, Petrache Lupu poate să confirme, că a stat de vorbă cu Dumnezeu. Acum se face în ţară şi “progresie” în timp, tot prin hipnoză, adică subiectul e trimis în viitor să vadă care îi e existenţa – şi ce credeţi? Cercetările pe mii de pacienţi cu însuşiri hipnotice arată, faceţi urechile mari, arată că toţi subiecţii susţin că populaţia Pământului a pierit dramatic, a dispărut cândva, în viitor! Şi viitorul e ca mâine: că mulţi nu se mai încarnează în viitor din lipsă de corpuri fizice…

SOFIA: Doamne fereşte *(face cruce după cruce)* şi apără! Am auzit eu că la Cluj, într-o pădure, e chiar o poartă care face trecerea spre o altă dimensiune, spre o lume paralelă… Dar nu spre asta în care suntem noi, cei care am murit. Că am mai citit şi noi poveşti din astea “parapsihologice”, sau cum le-or fi mai spunând azi… Haideţi să fim serioşi. Să fim strigoi serioşi… *(Arată cu degetul la obraz)* Sau să fim stafii serioase, că sună mai bine…

MILUŢĂ *(vorbeşte pentru el)*: Un asteroid mai mititel a căzut şi s-a dezintegrat la 10 kilometri altitudine deasupra Siberiei centrale, la 30 iunie 1908, şi taigaua a fost devastată pe o suprafaţă de 2000 de kilometri… Ei, şi? Lumea şi-a văzut de evoluţie…

DOCTORUL: Acolo, în pădurea Baciu, Sofico, evoluează structuri bioplasmatice. E altă mâncare de peşte, într-adevăr. La mijloc e vorba de… *(Uşa se deschide brusc la camera Scriitorului. Intră soţia Scriitorului, Maria, somnoroasă, nu sesizează prezenţa nici unei stafii. Stafiile stau amuţite, aşezate în jurul mesei. Petrache Lupu, prins în picioare, fuge către dulap, se ascunde după el. Scriitorul se trezeşte, speriat, cu gâtul amorţit)*

3

Maria, în cămaşă străvezie de noapte, vine la Scriitor, la masa lui de scris, îl mângâie pe păr, îl sărută pe gât. "Ca într-un spital de nebuni". Scriitorul se sprijină de speteaza scaunului. Stafiile stau nemişcate. Lor li se va adăuga şi academicianul Albert, de la un moment dat.

MARIA: E ora 3 şi jumătate, iubitule, n-ai mai venit în pat, lângă mine, în dormitor, cum ai promis *(Maria se aşază pe picioarele lui, Scriitorul îşi îngroapă faţa între sânii ei, o sărută, Maria îl sărută şi ea pe păr).* Ce e cu atâtea tăieturi din ziare pe biroul tău, cu atâtea sublinieri. Ai găsit personaje pentru piesa ta de teatru din spitalul de nebuni? Scrii o feerie, până la urmă, aşa, dormind cu capul pe birou? Te rog, lasă acum scrisul, vreau să punem la cale în noaptea asta un copil *(Scriitorul o sărută pe buze, pe gât, pe sâni, o strânge în braţe)* Va fi un secret…

SCRIITORUL: La 40 de ani, Maria, e cam târziu să faci copii, ce-ţi veni?

MARIA: Am visat iar, mai înainte, că am născut un băieţel războinic, rotofei, care mă împungea pe sânul stâng cu o suliţă-jucărie, îmi dăduse sângele, dar nu mă durea, sugea lapte amestecat cu sânge de la sânul meu, îmi muşca sfârcul şi era aşa frumos şi râdea… E a treia oară când îl visez. Războinic, băieţelul mi-a spus că suge de la sânul meu să capete puteri şi să jupuiască de viu un înger păzitor, să-i pună pielea la uscat, pe gard, sărată… Brrr… *(râde, alintată)* Îţi place subiectul meu literar?

SCRIITORUL: Maria, nu se glumeşte cu aşa ceva, nu e semn bun ce ai visat…

MARIA: Prostii, gata, lasă vorba, treci la acţiune, *(îl sărută cu ochii închişi)* du-mă tu în braţe, în pat, te rog, am mai slăbit un kilogram… îmi eşti atât de drag… *(Scriitorul se ridică de pe scaun cu mare greutate, cu Maria în braţe, care îl sărută, îl sufocă, face câţiva paşi şi cade cu ea în patul din camera lui, dar se rotesc îmbrăţişaţi, unul peste altul, şi cad din pat, pe covor, de unde nu se mai văd decât în diferite poziţii. Stafia Sofiei se dăduse la o parte din reflex să le facă loc în pat, celelalte stafii, Ţaţa Lina, Miluţă, Petrache Lupu, Doctorul sunt emoţionaţi. Maria şi Scriitorul se joacă, tandri)*

DOCTORUL: Îi vedeţi? Desfrânaţii! Habar nu au ce-i aşteaptă! Atâta ştiu, atâta fac…

SOFIA: Se iubesc, nu? Ce rău fac? Dacă vine el şi cutremurul cel mare, ăla care să desfiinţeze civilizaţia de pe Pământ, din care ei scapă, tot dragoste vor face…

PETRACHE LUPU: Bineînţeles! Dezmăţ de animale sălbatice… Iată că am reuşit – nu de aceea am fost convocaţi aici, să-i hotărâm să facă dragoste? Maria rămâne în noaptea asta însărcinată şi lumea va merge mai departe…

DOCTORUL: Ca-n filmele americane. Sărmani nemernici, plini de milă… Plini de obidă şi silă. Noi ce suntem aici? Am fost inventaţi sau invocaţi de Scriitor? Sau

suntem doar obsesii brute de ale lui, viscerale, fără judecată, obsesii conştientizate din ziare, pe care vrea să le transforme în personajele unei piese de teatru? Blestemată lucrare… De aceea suntem aici reuniţi, în noaptea asta a strigoilor, doar noi. Subconştientul lui îl protejează, el ne-a convocat aici. Intrăm de azi în cele patruzeci de luni ale Apocalipsei? Sau ale unui nou început de lume. O informaţie de la începutul anului 1998 suna cam aşa: "profitând de dezastrul provocat de asteroidul care va străpunge Pământul fără să aflăm unde, un om ce acum trăieşte la Londra, la vârsta de 33 de ani, îşi va dezvălui sufletul demonic – el e Antihristul şi va domni trei ani şi jumătate. Cu el se va încheia Era Peştilor şi se va face trecerea către Era Vărsătorului. După el vine Mântuitorul, Marele Monarh, care va unifica toate religiile şi toate limbile şi lumea va intra într-un ciclu de pace şi spiritualitate"… Cum vă place toată această ispită a gândului?

MILUŢĂ: Chiar şi Papa Ioan Paul al II-lea declara încă din 1984 că "Fatalii Cavaleri ai Apocalipsei apar deja la orizont: ameninţarea unei catastrofe nucleare şi flagelul foamei"… Mulţi văd semnele vestitoare ale Armaghedonului, dar puţini le înţeleg rostul… Marele Monarh, Noul Mântuitor de care vorbiţi dumneavoastră, domnule Doctor, din câte poveşti am citit şi eu, citez din memorie, "se va naşte în iulie 1999, în timpul unei eclipse totale de lună şi va fi încoronat în 2025 – şi el va lupta împotriva invaziei asiaticilor"…

DOCTORUL: Mă rog, fiecare cu varianta lui, că nu duce nimeni dintre noi lipsă de imaginaţie. De lipsă de imaginaţie duc sigur acum doar Maria şi Scriitorul ei…

SOFIA: Nu e numai Scriitorul Mariei, ci şi al nostru, pardon… Fără el, noi n-am mai exista aici. *(Acum îşi face intrarea teatrală pe geam Albert, măsliniu, cu păr negru, înalt, îmbrăcat în costum bleumarin închis, cu o pelerină*

albă, aruncată peste umăr şi prinsă într-o broşă ritualică, la gât cu o cruce strălucitoare)

ALBERT: Ce de tâmpenii aţi mai spus! Vă ascult şi nu-mi vine să cred urechilor. Ce Apocalipsă? Ce nou început al lumii? Am să vă trag de urechi. Ce fel de stafii sunteţi voi? De ce nu vă ţineţi gura? Poliţia Secretă a lumii voastre vă e pe urme, am venit să vă avertizez! Dacă vă aude Scriitorul? Eu sunt academician din Ucraina, supranumit "regele paranormalilor", Albert – eu n-am nimic de a face cu diavolul, dar de voi nu sunt sigur că nu sunteţi trimişii lui! Eu sunt în viaţă, nu ca voi, stafii. Sunt venit în România de şase luni, aici am făcut demonstraţii de senzaţii tari, am făcut pase şi am trimis români în transă în cosmos sau pe lumea cealaltă, unde a dorit fiecare. M-aţi trezit din somn cu predicţiile voastre, mi-am amintit că e Noaptea Strigoilor şi am venit într-un suflet să vă salvez. Poliţia voastră Secretă vă caută peste tot, căraţi-vă de aici…

DOCTORUL: Glumeşti, domnule academician. Ai mintea prea înfierbântată. Despre ce Poliţie Secretă a noastră vorbeşti? Dumneata ne confunzi, nu te-ai trezit din somn, eşti într-un vis în care se interferează lumi paralele acum. Sau eşti un nebun de legat, cu puteri paranormale. Noi suntem stafii libere, "dintr-o altă lume democrată"…

ALBERT: Eu visez, acum? Dumneata visezi! Eşti o stafie bătută în cap. Eu sunt psiholog şi aparţin civilizaţiei Sirius, de unde primesc mesajele sfinte. Prin Sirius vine spre mine un flux de energie violetă care mă ajută. Acum, ca să apar printre voi, am primit o undă verde dinspre constelaţia Racului, să vă transmit că trebuie să nu vă mai ascundeţi aici de Poliţia voastră Secretă, că v-a fost descoperit cuibul conspirativ! Şi că reîncarnarea continuă să se facă pretutindeni, degeaba vă opuneţi *(Îşi pune mâinile împreunate pe piept)* Totodată, poate e bine să ştiţi că m-am întâlnit de patru ori cu Iisus! Însuşi Iisus m-a întrebat de ce

muncesc aşa de puţin şi de ce beau uneori, şi m-a certat. “Poţi să aduci chipul meu luminos spre cei ce vor să fie vindecaţi”, mi-a mai spus Iisus. Fluxul de energie primit de la Sirius l-a creat şi pe Iisus şi extazul meu creator… Voi vorbiţi de Apocalipsă, dar nu ştiţi care e faţa ei ascunsă. Nici care e faţa Înălţării şi a începutului unei noi lumi, nici a sfârşitul ei ciclic. Iisus mi-a spus că se va produce o reprogramare a hipotalamusului şi asta va provoca Marea Schimbare! Apocalipsa, cum îi spuneţi voi. Oamenii vor trăi ca în precivilizaţii… Dar asta nu trebuie să ştie acum oamenii, că nu sunt pregătiţi… Mă iertaţi, acum trebuie să plec, nu pot să rezist mai mult în această stare, am dureri insuportabile în ceafă…

ŢAŢA LINA: Stai, omul lui Dumnezeu, nu pleca aşa, că eşti deocheat. Să-ţi spun de deochi, aşază-te pe pat *(Albert, nedumerit, se aşază pe pat)*: “Sub o tufă de răchită / şede-o fată despletită / cu un ochi de foc / şi unul de apă: / o luat pe cel de foc / şi l-o stins cu cel de apă / să-i treacă lui”… cum te cheamă?

ALBERT: Albert, doamnă, sunt academician…

ŢAŢA LINA: Să-i treacă lui Albert academicianul de deochi. Cu puterea civilizaţiei tale de pe Sirius, Albert, fă să-mi apară acum în mâini un buchet de busuioc, *(din senin apare un buchet de busuioc în mâna dreaptă a Ţaţei Lina, care îl scutură pe deasupra corpului lui Albert)* acum fă să apară o cană cu agheasmă, *(apare cana, face o cruce cu busuiocul în cana cu apă, apoi îi dă bolnavului să bea o gură, îl spală pe faţă, îl stropeşte pe corp)* acum ar trebui să te culci… Dacă nu-ţi trece, o să sting trei cărbuni în apă neîncepută… *(Albert refuză să mai stea, se ridică, se clatină, iese pe unde a venit cu mâna la ceafă)*

DOCTORUL: Mergeţi liniştit în lumea dumneavoastră paralelă, domnule academician, că ne descurcăm noi… Cât e ceasul? Copiii ăştia au făcut dragoste ca iepurii, nici n-am

băgat de seamă, acum dorm pe jos, ce ţi-e cu generaţia asta… Pe vremea noastră, ehe… Dragostea era dragoste, numai dezbrăcatul dura o jumătate de oră, apoi pregătirea altă jumătate de oră… Dar ce are de gând Scriitorul ăsta cu noi? A înnebunit de tot? Ăsta e meşter de ficţiuni? De unde a scos el Poliţia Secretă de pe lumea cealaltă? Ce a tot scris? Că vin zorii acuma şi… Lasă că-ţi arătăm noi ţie poliţie secretă! Ar trebui să-l trezim… Codul genetic şi programul nostru intern, cu ceasul biologic de măsurat timpul ce ţi s-a dat… A, dar am uitat că noi suntem morţi. Nu mai avem timp la dispoziţie, gata, trebuie să plecăm. Să dispărem! Ne vom transforma acum în cuci cu coadă lungă. Cucii cu coadă lungă parcurg o distanţă de 6.500 de kilometri spre a-şi întâlni acolo părinţii… Poliţia Secretă din mintea bolnavă a Scriitorului e pe urmele noastre. *(Se apleacă asupra Mariei, plimbă palma dreaptă pe deasupra pântecului)* E în regulă, Maria a rămas gravidă, spermatozoidul a fecundat ovulul, e noaptea victoriei noastre! Fiul lor va căpăta vederea spirituală, de care părinţii lor n-au avut parte… Hi-hi-hi… 26.000 de ani durează un ciclu evolutiv, "ciclu al spiritului"…

ACTUL II

În chilia unui călugăr. Scriitorul stă la căpătâiul lui. Ca în-tr-un spi-tal de ne-buni, înţelegeţi ce spun? *Călugărul Inochentie e întins în pat, cu mâinile împreunate pe pântec.*

SCRIITORUL: Mă doare sufletul când te văd aşa, părinte Inochentie, mare monah. Se răzbună călugăria pe matale, ţi-ai pus cumpănă sufletul…

INOCHENTIE: De trei ani mă chinui aşa, am piciorul stâng fracturat şi piciorul drept paralizat. Sufăr ca un câine, m-au abandonat fraţii din mănăstire. Noroc de preotul paroh Damaschin, vine şi el când poate pe la Mănăstirea Neamţ, el te-a chemat, nu? Vreau să mor şi nu pot. O familie din Buzău a vrut să mă ia să mă îngrijească, să aibă cuvântul Domnului lângă ea, acasă, şi să mă lase să mor în patul ei, dar nu m-a lăsat stareţul. Mi-au plâns membrii acestei familii în braţe când au văzut că nu-i chip să mă scoată de aici. Să nu scrieţi ce aţi văzut aici şi ce v-am spus, că mă azvârl cei din mănăstire ca un câine, ori mă închid în chilie şi vă spun că am murit sau că am fost luat la spital, sau că nu mai sunt aici. Tot foştii securişti sunt la putere în mănăstire, diavolii îi conduc. Le-au cumpărat sufletul demonii. Şi-au pierdut neam de neamul securiştilor sufletul şi-l caută pe aici…

SCRIITORUL: Spui cuvinte grele, părinte. Matale eşti ziditor de suflete şi ştii să te adresezi mai mult inimii decât minţii, cum de-ai ajuns în această stare? Nu sunt toţi fiii matale sufleteşti pe aici? Eşti duhovnic sporit, cel mai sporit, un înainte văzător, i-ai izbăvit pe toţi de deznădejde, cât ai putut, le-ai dai speranţă şi i-ai tămăduit prin untdelemnul cuvântului şi asta e răsplata?

INOCHENTIE: Sufăr de trei ani şi jumătate, fiule, abia mai reuşesc să mă ridic în mâini, doar ca să citesc Psaltirea. Şi asta numai după ce îndur dureri insuportabile din cauza unei boli de stomac. La călugării de pe aici le e frică să vorbească, să-ţi spună ce păţesc eu zi de zi, sunt alungaţi de stareţ dacă mă vizitează… Nu-mi mai foloseşte la mare lucru duhovnicia, nici smerenia, sunt complet izolat. Din invidie şi răutate. Înainte veneau gârlă păcătoşii la mine, am primit dar de la Dumnezeu, pentru Sfântul Maslu, pentru citit rugăciuni, pentru spovedanie şi pentru sfătuire, ca să facă mătănii şi să postească, să se împace cu duşmanii.

Acum nu mai e lăsat nimeni să ajungă la mine. Eu stau ca în închisoare aici, în chilia morţii, şi toţi se întreabă: n-a murit nici azi? Stau în faţa tronului ceresc de judecată deja…

SCRIITORUL: Moartea stă şi pe pragul bisericii, darmite într-o chilie…

INOCHENTIE: E drept, e drept. Duhovnicul adevărat îşi începe dialogul cu Dumnezeu şi cu omul deodată prin rugăciune şi cuvânt, prin spovedanie, dezlegare, sfătuire şi canon… Am devenit schivnic din dragoste de linişte interioară şi din iubire… Moartea nu mă sperie.

SCRIITORUL: Monahul e ca scriitorul, prin duhovnicie el are o mare experienţă a vieţii interioare, doar că el rămâne anonim. Dacă nu cumva intră în calendare, ca sfânt. Are o viaţă interioară net superioară aceleia a scriitorului, recunosc. Matale eşti un mare monah, care te hrăneşti duhovniceşte – nu-ţi e de ajuns asta?

INOCHENTIE: Sunt doar un mare nevoitor şi lucrător al rugăciunii. Că Vrăjmaşul stă permanent la pândă. Acum visez la sfârşitul frumos al celor ce trec din moarte la viaţă… Dumneata eşti ziarist? Că vorbeşti ca un ziarist…

SCRIITORUL: Nu-s ziarist, Părinte... Lumea îl aşteaptă acum pe Mare Monarh al sfârşitului şi al începutului lumii, care va aduce marea linişte interioară pentru fiecare şi iubirea, după o mare suferinţă colectivă. Matale ai avut vreo clarviziune legată de… *(Inochentie întoarce capul în cealaltă parte. Tace)* Te-am supărat cu ceva, prea sfinte? Iartă-mă. Nu ştiu ce m-a apucat să vin până aici. Tatăl meu e pe moarte şi am venit încoace să mă mai răcoresc, să-mi mai iau gândul de la… În plus, sub apartamentul meu, Iadul şi-a deschis o răsuflătoare! Şi-a deschis un bar cu scandal non-stop, unde se fac recrutări pentru… Eu nici nu mai ştiu încotro să o iau, de fapt. Sunt sfâşiat pe dinlăuntru… Am în faţă numai icoana morţii, de la o vreme. *(Se deschide brutal uşa chiliei, apare un călugăr încruntat, îmbrăcat în sutană kaki)*

CĂLUGĂRUL ÎN KAKI: Mai sunteţi aici? *(Călugărul în kaki închide uşa, nervos)*

SCRIITORUL: Aici aveţi pază militarizată? Corp de gardă? *(Inochentie dă din cap, fără să scoată vreo vorbă)* Doamne fereşte… Probabil că ăsta, călugărul în sutană kaki, stă cu urechea lipită de uşă acum şi ascultă… Uite, părinte Inochentie, am adus cu mine două tăieturi din ziare, cu însemnări despre două credincioase ortodoxe. Trebuie să-mi lămuresc un lucru, scriu la o feerie teatrală în spitalul de nebuni, şi nu găsesc esenţialul… Cum îţi spun, uneia dintre credincioase îi transmite Arhanghelul Mihail mesaje, la noi în ţară, alteia îi transmite mesaje însuşi Iisus în Elveţia, de 12 ani. Clarvăzătoarea Natalia stă pe un scaun cu spatele drept, priveşte chipul pictat al lui Iisus de pe perete, se interiorizează şi intră în transă. Mesajul i se transmite pe numele de Maria, ca medium. Conform acestui mesaj, omenirea este sortită pieirii prin "goană şi autodistrugere" – ea susţinând că am intrat în cei şapte ani apocaliptici. Că ura, răutatea şi dezbinarea pun în pericol omenirea. Că iubirea şi credinţa în Dumnezeu vor salva omenirea, totuşi, veche poveste – dar atât de adevărată, nu? O simţim pe pielea noastră zi de zi, că tânjim după iubire şi avem parte doar de ură… Natalia e convinsă că România va avea un Rege al ei izbăvitor. Cu el se va începe noua lume, un Rege de nedescris. Cealaltă, Vassula, cu sânge grecesc în vene, cetăţeancă a Elveţiei, a fost interpelată de un înger păzitor, care a pregătit-o trei luni pentru întâlnirea cu Iisus. Vassula a început să scrie zilnic mesajele, trăieşte permanent cu senzaţia că altcineva scrie cu mâna ei, forma literelor scrise se schimbă, chiar Iisus îi conduce mâna, cică, uneori scrie cuvinte pe care nu le cunoaşte şi nu le înţelege. "Sfântul Duh se roagă în noi", susţine. Ea îi aude şi vocea lui Iisus şi simte "liniştea eternităţii"… Dar nu se teme de Apocalipsă. Deoarece nu e sfârşit, ci început. E sfârşitul unei anumite

părţi a omenirii, dar e un nou început al tuturor? Va fi o Înălţare colectivă spirituală la ceruri. Ştim de la Cartea Sfântă că Antihristul va fi înfrânt şi va fi ţinut în lanţuri, că el a fost doar pentru scurt timp lăsat liber, că la o mie de ani e lăsat liber de Dumnezeu – pentru trei ani şi jumătate… Ce se întâmplă, în definitiv, părinte? Dumnezeu îl lasă liber pe Antihrist să ne distrugă, să aibă mai apoi ce să ne reînvieze "din proprie cenuşă"? *(Inochentie se răsuceşte gemând, cu ochii ieşiţi din orbite, cu mâna pe crucea de la gât)*

INOCHENTIE: De ce ai venit la mine? *(Face cruce)* Domnului să ne rugăm…

SCRIITORUL: Să fiu sincer, nu ştiu prea bine de ce am venit. Am citit în ziare de suferinţa matale şi am vrut să-ţi urez sănătate de sărbători şi… "Precum nimicul devine Dumnezeu prin rugăciune", şi eu… Am venit să te rog să găseşti un sens la o piesă de teatru, cumva, pe care m-am trezit c-o scriu, obsedat de personaje din ziare, care mă înnebunesc din noaptea de 29 spre 30 noiembrie, când ies morţii din morminte. Personaje moarte, ale unei feerii, care pentru mine au înviat. Piesă cu întâmplări adevărate, dar fără sens, căreia eu nu-i găsesc nici capul, nici coada. Scrisul la mine e ca o exorcizare, în care demonul…

INOCHENTIE: Să nu mai pronunţi numele demonului aici! Ştii ceva, am să te învăţ minte să nu te mai joci cu focul. Îţi spun de-a dreptul: demonul e în tine, l-am ghicit de când ai intrat – şi prin tot ce mi-ai spus, te-ai dat de gol! Scrisul tău e opera demonului. Demonul e boala ta la cap de care suferi. Vrei să-l vezi cu ochii tăi cum arată – pentru un minut? Demonul scos din tine o să defileze pe aici "în carne şi oase" şi-o să-mi spurce mie chilia, dar ce mai contează, poate în sfârşit o să-mi dau acum duhul… *(Inochentie intră în transă, e cu ochii injectaţi şi cu degetele la palme răsfirate, întinse spre Scriitor, se cutremură. Apare Demonul, ţopăie pe scenă: se opreşte în faţa Scriitorului)*

DEMONUL: Sunt Boala ta Psihică! Sunt aşa fericit că am scăpat pentru un minut din închisoarea trupului tău împuţit, Scriitorule! Îmi faci greaţă, eşti numai maţe scârboase, zgârci, fiere, acizi, flegmă, afte, hemoroizi, spermă, urină, sânge şi rahat! Eşti un animal domestic, spurcat, care nu merită decât să crape în condiţii groaznice şi… Ce vrei? Băi, dobitocule, ce tot baţi atâta clopotele cu Apocalipsa şi cu noul început? Cu Înălţarea tuturor la cer… Nu-ţi dai seama? Dacă vine sfârşitul lumii mâine, dispar definitiv şi scrierile tale, gata, ard toate manuscrisele tale, cărţile şi toate bibliotecile! Şi toate operele tuturor scriitorilor! La ce-ţi mai foloseşte acum să scrii, dacă mâine manuscrisele se vor topi în neant? Dumnezeu însuşi ţi le va arde pe rug… Ptu! Ptu! *(Îl scuipă)* N-ai minte nici cât nefericitul ăsta de călugăr! Dar n-ai să scapi tu de mine aşa de uşor, Scriitorule! Hei, ghijogule, Inochentie, ce faci, ai adormit? Bagă-mă imediat înapoi în conserva asta stricată a Scriitorului, că a trecut minutul – până când mai pot să intru, până nu mori, că ăsta mi-e destinul, să slujesc la cretini… *(Monahul Inochentie stă cu ochii în gol, bâiguie, îi tremură mâinile întinse de-a lungul trupului, deodată se ridică pe o parte, geme)*

INOCHENTIE: Nenorocite de cărnuri, când o să scap de voi? Ai să crăpi, diavole, Scriitorul s-a eliberat de tine prin scris, parazitule, şi… În ce taină te vei îngropa, demone? Acum, înainte să mor, eu am să-ţi preiau, Scriitorule, toate păcatele, să te certe Dumnezeu, că n-ai ştiut ce faci… Să te văd acum ce ai să faci tu, demone! Tu, Scriitorule, vino aproape, apleacă-te: "Pecetea darului Sfântului Duh. Amin". A Sfântului Mir. *(Inochentie are o sticluţă în mâna dreaptă, îl unge cu mir pe frunte pe Scriitor, pe piept, mâini şi picioare; geme de durere)* E mir preparat din untdelemn amestecat de mine cu mirodenii, spre întărirea sufletului şi creşterea în viaţa duhovnicească a celui

botezat – şi împotriva vrăjmaşilor mântuirii. Piei, diavole! Piei, Boală! Scriitorule, ai auzit de miracolele cu crucile care cresc singure din pământ? Crucile de la mănăstirea Dervent, în judeţul Constanţa, pe unde se păstrează paşii Sfântului Andrei, care a adus mesajul creştin în această parte de lume de 2000 de ani. E un loc unde Dumnezeu îşi arată puterea, sunt cruci de leac. Scriitorule, *(îşi scoate greu crucea de la gât şi i-o întinde, Scriitorul o sărută)* treci pe acolo, cum am trecut şi eu, şi roagă-te la aceste cruci care cresc singure din pământ şi la sfântul altar, spovedeşte-te la stareţ şi o să găseşti sensul la toate… Dumnezeu să te aibă în pază. *(Inochentie închide ochii, după ce-şi încrucişează mâinile pe piept, gemând uşurat. Demonul ţopăie îngrozit când într-o parte, când în alta. Scriitorul îi sărută mâinile lui Inochentie)*

DEMONUL: Şi eu? Eu ce mă fac? Şi ce-ai să te faci tu, Scriitorule, fără mine în trup, fără boala psihică? Tu eşti mereu ispitit de la trup. Eu sunt zeul tău, sunt geniul neliniştii şi liberul tău arbitru, Scriitorule, sunt insinuat în mijlocul credinţei tale, ca o manifestare a credinţei. Sunt un demon pocăit demult… Pune-mă la încercare, pune-mă la chinuri de mucenic şi ai să vezi, loveşte-mă cu suliţa, bate-mă la tălpi, striveşte-mi pieptul cu lespezi de piatră, chinuieşte-mă pe roată şi aruncă-mă în groapa cu var nestins, încalţă-mă în bocanci cu cuie în tălpi, rupe-mi pielea cu vine de bou… Nu vrei, nu? Că nu eşti călău! Nici torţionar… Sau vrei să mor o dată cu tine, Inochentie? Sau gândesc eu greşit? Dacă da, tu ştii foarte bine, dar nu recunoşti, că Domnul m-a făcut să gândesc aşa… *(Demonul îl scuipă pe Scriitor)* Trădătorule! Ia să mă uit eu în jur… Hei, acolo, în sală *(se uită cu mâna streaşină, înfruntând lumina reflectoarelor, are halucinaţii)*, da, da… cu tine mă potrivesc, vin la tine, frumoaso, tu m-ai chemat? Sau tu? “Am nevoie de anvelopa ta trupească”, parcă aşa se spune…

Cum, şi tu mă doreşti? Hei, nu se poate, sunteţi prea mulţi… *(Demonul se apleacă, se răsuceşte, e gata să se prăbuşească)* Toţi sunteţi compatibili cu mine… Compatibili, hi-hi… Încotro să o iau? *(Cade în genunchi, e ca o cârpă)* "Mi s-a terminat energia negativă, gata cu bioplasma", sau cum vreţi voi să-i spuneţi, hi-hi, totul e ca în filmele cu bau-baul SF – eu sunt, de fapt, un extraterestru! Ăhă, că de când vă doreaţi voi să vedeţi un extraterestru, nu? Hi-hi… Ce faceţi, nu mă salvează nimeni? Nu-mi reîncarcă nimeni bateriile? De ce? Răutatea din voi dă pe dinafară! Aveţi în voi atâta energie negativă, încât… voi, care distrugeţi… e o placă, un enunţ comun… Vă e frică de mine? Nu vrea nimeni să-mi cerceteze nici măcar compoziţia chimico-psihică, atâta cât mai sunt viu? Nimeni? Păcat… Las omenirii, pentru prevalare, organele mele interne: rinichii, ficatul, Securitatea, Partidul Unic. Pardon. Am uitat. La dumneavoastră a avut loc Revoluţia anticomunistă. Ei şi, ce dacă a avut loc? Tot cei ca mine, "demoni pocăiţi", vă conduc mintea, inima, ţara, sentimentele în general, sufletul… Nu mă credeţi? *(Scriitorul iese din chilie, înlăcrimat, fără să-l bage în seamă pe Demon)* Hei, Scriitorule, unde pleci fără mine? Să ştii că o să mă întorc la tine acasă – prin fiul tău! Mă voi întoarce şi mai puternic, prin fiul tău pus la cale în Noaptea Strigoilor! Hi-hi-hi-hi… Habar nu ai tu ce te aşteaptă… *(Demonul se întinde pe jos, întâi pe burtă, apoi cu faţa în sus)* "Eu sunt peste tot, eu sunt Boala Psihică"… Vai de capul meu, până aici mi-a fost, rău am ajuns – şi cât am sperat că o să prind şi eu spectacolul Înălţării! Înălţării tuturor, al "sfârşitului lumii şi al începutului unei noi lumi"… Ce falsitate, dar… Hai că e mişto!

(Cortina)

CAPITOLUL VI

Acest capitol trebuia să cuprindă şi trei file albe, albe-albe, prevăzute ca atare de autor, pentru a fi mâzgălite (ca exerciţii de relaxare, nu neapărat ca atribut al gândirii leneşe “postmoderniste”; ştiindu-se că mâzgălitul are rol benefic şi pentru nervi, tămăduitor, dovedit ştiinţific; sigur, cele trei file albe-albe ar fi putut fi folosite şi pentru opinii, cititorii luându-le ca bune pentru scris reclamaţii la adresa autorului acestui roman, eventual). Editorul n-a fost de acord însă cu păstrarea celor trei file albe, albe-albe, să nu fie considerate de cumpărătorii cărţii drept “găselniţă” sau defect tipografic.

Stagiul lui Ghe la spitalul de nebuni a avut urmări. I-a schimbat identitatea, la propriu: sau cel puţin aşa s-a lăudat, că a refuzat să-şi mai recunoască până şi numele şi prenumele din actul de naştere. Îi plăcea să facă pe nebunul, mai exact. De ce nu? S-a recomandat tuturor cu numele de Petru Sandu, “după numele mamei şi prenumele Sfântului Petru”. Petru Sandu, Scriitor – cum vă place? Psiholog nevoie mare, n-a mai recunoscut că e un tip extravertit, ci că e un tip pe deplin introvertit. Că *“întrunu-s doi”*, chestie balcanică... “Pe cuvânt de onoare, în mine-s doi, am două identităţi: una raţională, obiectivă, care era gata să mă transforme în criminal în serie, şi alta iraţională, subiectivă, care m-a transformat în scriitor-care-iubeşte. Mă simt, în ambele cazuri, posedat de Diavol”… Că a studiat din alt punct de vedere fenomenul caracteriologic al lui C.G. Jung, în spitalul de nebuni. A ales şi două citate, care să-l

reprezinte în ambele ipostaze: unul pentru perioada cât a fost "extravertit-isteric" (cât a trăit în acord nemijlocit cu "exigenţele obiective", exprimate prin fapte, conştiinţa sa privind doar spre exterior; pe când a fost atins de crize nervoase, reprimându-şi inconştientul şi "formele de viaţă dependente de sentiment", prăbuşit moral, cârtitor, fanatic şi criticist), gata oricând să ucidă, până să iasă din spitalul de nebuni, şi altul, după – pentru… inversul lui, pentru… ce va mai fi să fie de capul lui de aici înainte, ca "introvertit-mistic" (îndărătnic, obstinat, neinfluenţabil, închis în sine, cheltuindu-se neîntrerupt), de când scrie "ca un scriitor" şi iubeşte o puştoaică – veţi citi amănunte, în continuare, în acest sens... Ca extravertit, de până acum, a reţinut citatul: *"Cea mai frecventă nevroză a tipului extravertit este de departe isteria"*. Iar ca introvertit, crezând în ceea ce i se întâmplă, nu în ce e raţional, a subliniat citatul: *"Superioritatea morală a introvertitului se pierde în mlaştina unor relaţii inferioare, voluptatea dominaţiei se sfârşeşte într-o jalnică dorinţă de a fi iubit"...* Atâta a înţeles Ghe, zis Petru, din "energia realităţilor psihice", atâta a trăit!

Nu pot să gândesc, azi, ceea ce nu simt!, a tras el concluzia. Dar cum niciodată, nimic nu e încheiat…

Ghe, zis Petru a reintrat în lumea boemă a scriitorilor profesionişti, abandonată din studenţie, frecventând cârciuma din subsol şi terasa de la Muzeul Literaturii Române din Bucureşti (dar nu numai). A fost invitat, în septembrie, să participe la o manifestare literară la Ploieşti, "că aşa i-a fost scris". Aici a cunoscut o puştoaică, "eseistă", de loc din Sibiu – de care s-a îndrăgostit instantaneu. Puştoaica, Marta Ailenei, a intrat în joc. Lui îi părea rău, sincer complexat, că era atât de bătrân faţă de ea. Puştoaica fiind studentă în anul I la Litere la Bucureşti. Au hotărât să-şi scrie, ca şi cum ar fi fost la distanţe astronomice unul de altul. Puteau să-şi dea întâlnire ca şi cum ar fi venit şi unul şi

celălalt de la capătul pământului. Ceea ce însemna că era prea costisitoare o asemenea întâlnire şi o evitau. Era oricum o aventură extraordinară pentru amândoi să nu se vadă, deşi-şi doreau nespus asta (asta da aventură, se amuzau!), locuind în acelaşi municipiu, în Bucureşti, la câteva staţii de autobuz (el habar n-avea la câte, exact, n-a fost curios): niciunul nu era de capul lui, însă; ea locuia cu părinţii, el trebuia să-i dea socoteală proaspetei lui soţii. Soţie de a doua. Petru şi Marta nu ştiau unde locuiesc, îşi scriau "la post restant, la cuib" – aşa spuneau căsuţei poştale la care amândoi aveau cheie, cu acces tot timpul, zi şi noapte, uşiţa cu yală fiind în afara oficiului poştal, aflat nu departe de locuinţele lor; când plecau să-şi pună, discret, scrisoarea în acest "cuib" (sau să ia scrisoarea scrisă de celălalt din cutia poştală), anunţau că pleacă să se plimbe un pic; asta fiindcă plecau şi pe întuneric la poştă… Puteau să vorbească de la telefon public, era o regulă acceptată din start. Totul s-a transformat într-o poveste de dragoste, încet-încet, consumată *"Undeva, la Sud-Est"*, cum îi scria el. Crispat, Ghe, prezentat ca Petru Sandu, s-a apucat să scrie într-o zi "Jurnalul unui roman", fidel propriei sale naturi – acum, ca "introvertit"…

CAPITOLUL VII

(JURNALUL UNUI ROMAN)

Jurnalul unui roman? E posibil – n-am de gând să mă formalizez, ce voi scrie mai jos va veni de la sine, “direct, concret şi sincer”, fără înflorituri, dezinhibat, la derută. Nu mă mai interesează rigoarea… Nu ştiu ce mi-a venit să încep un asemenea jurnal, “al adoraţiei şi al uimirii”, dar cu orice risc îl încep. Pentru un ochi străin, el ar putea fi redat din realitate *(confundat, abuziv, chiar cu viaţa intimă a autorului),* dar nu e aşa, pur şi simplu forţez nota, caut în subconştientul meu “nebunii”, copiez realităţile din viaţa altora, le inventez… Orişicât! Simt nevoia să mă golesc de conţinut. De-a lungul “relatărilor” am să mai dau amănunte din acest punct, al exhibării interiorului meu nebănuit. Încerc să fiu credibil. Azi e duminică, 17 decembrie 2000, când scriu primele rânduri, rememorând, ale acestui jurnal: care se poate transforma, “după ce prind firul unei acţiuni”, într-un roman?

Vineri, 15 decembrie 2000. N-are nici o semnificaţie pentru mine această zi, de ce am ales-o? N-are importanţă, “aşa mi-a venit”. Până să trec la jurnal, trebuie să inventez două personaje principale: un bărbat de vârsta mea (de 50 de

ani), căsătorit, pe nume Petru, căruia am să-i împrumut toate defectele mele, şi o studentă (în anul I, deci la 19 ani) la Litere, pe nume Marta, necăsătorită. De ce la Litere? E stupid ce scriu acum, dar am constat că din această facultate se recrutează femeile rafinate, fără prejudecăţi, cărora le place sexul înainte de orice şi care încalcă orice reguli pentru a-şi atinge "scopul"… Bun banc. Sunt pervers? Deci, va fi un roman de dragoste, al unei idile de undeva, din sud-estul Europei? Ce contează de unde. Dar să trec la jurnal… El, Petru Sandu, e din Bucureşti, născut aici, ea e mutată cu părinţii la Bucureşti după Revoluţie, detaşaţi din Sibiu? Sau ea, Marta, e din provincie şi locuieşte la rude la Bucureşti, sau are rude de gradul întâi la Sibiu, rămâne să se lămurească asupra acestui aspect, că n-a fost prea atent la ce i-a spus în trecere Marta, nici nu l-a prea interesat.

S-au cunoscut la Ploieşti întâmplător, la o manifestare literară, aşadar. Ea participase la un concurs de creaţie, fusese premiată (pentru un eseu despre poezia lui Nichita Stănescu). Atunci au hotărât să-şi scrie, chiar dacă locuiesc în acelaşi oraş, la Bucureşti, şi ar putea să se vadă în fiecare zi. Din scrisoare în scrisoare au ajuns să-şi declare "ataşamentul" şi "simpatia" şi că n-ar strica să se reîntâlnească între patru ochi, la un moment dat, când vor simţi amândoi nevoia ("adică vom fi pregătiţi sufleteşte să tragem primele concluzii"). Că trecuseră câteva luni bune de la întâlnirea lor dintâi pe un teren neutru, la Ploieşti, când s-au sărutat într-o biserică, topiţi pe picioare, când nu-şi mai puteau desprinde buzele, copleşiţi, fără să ţină seama de preot, şi când n-au îndrăznit mai mult, deşi s-au plăcut reciproc – doar că el îi putea fi tată, iar ea lui, fiică. Îi despărţeau 31 un ani! Totuşi, după această întâlnire s-au declanşat epistolele de dragoste sufocante. Nu conta că el, Petru, e căsătorit – tentaţia de aventură era reciprocă, tocmai

fiindcă n-aveau nici un fel de obligaţie unul faţă de altul, ea avea prieten, nu făceau nici un rău nimănui, era un joc…

Marta îi scria lui Petru în 4 decembrie:

Petru drag, te iubesc într-una...

...mi-ai spus, la primul telefon, că ai aşteptat tensionat apelul meu, ei bine, astăzi am avut aceeaşi senzaţie de "supraîncărcare voltaică", ţi-am preluat ştafeta în plină glorie... uf, ce poziţie "ingrată" şi aceea de îndrăgostit... e un adevărat chin să îţi fixezi auzul şi privirea pe telefon, ochii si inima stând gata-gata să explodeze... aş fi fost ca o cârpă neînsufleţită pentru tot restul zilei dacă n-ai fi sunat în ultimul moment, vocea ta m-a pus pe picioare... mă întreb dacă o să rezistăm în ritmul asta, tu ce crezi, e o stare vremelnică neliniştea aceasta care ne încearcă pe amândoi înaintea sosirii vocii mult iubite pe fir, sau e un fel de teamă deghizată, telefoanele fiind destinate (aşa cum mi-ai scris şi tu) informaţiilor strict oficiale, cel mult urărilor către sărbătoriţi, îndrăgostiţii nefiind sută la sută fireşti... spre exemplu, tu nu poţi sa te desfăşori pentru că eşti ocrotit de soţie, şi eu te înţeleg perfect, eu te-aş suna de la o cabina telefonică, unde numai în linişte nu mă pot bucura de tine... ar fi mai bine să ne limităm doar la scris? Mi-e teama că (şi cred că şi tu mi-ai dat de înţeles lucrul acesta) telefoanele, prin rutina şi şabloanele la care ne supun, să nu contamineze într-un fel savoarea indescriptibilă a dragostei noastre, care a căpătat sens prin scris... Sunt nebună după tine, te-aş "bombarda" cu telefoane zilnic, la orice oră, aş sfida notele de plată (cartelele) doar să te aud, dar ştiu că ţi-ar fi greu să faci faţă, m-aş simţi atât de urâtă să închid telefonul în cazuri extreme... Mi-ai spus, şi ai tot consimţământul meu, că secretul dragostei noastre este "forţa ei magică", discreţia ei, că nu trebuie "strigată în gura mare", adică, într-un fel, trebuie să-i respectăm

"tărâmul de desfăşurare"... Îţi mulţumesc iar că mi-ai deschis ochii, dându-mi de înţeles că tot "ceea ce rămâne scris nu se compară cu vorba care zboară" şi că, de fapt, "habitatul" dragostei noastre, al unui "acasă" al nostru, este unul cu totul aparte, noi doi trăind nestingheriţi, necontrolaţi de nimeni, în epistole... are el, telefonul, "partea lui sentimentală", dar nu ne putem descătuşa "tête-à-tête" câtă vreme stăm cu mari "crampe" de circumspecţie în sân (eu sperând să nu apară mama, "poliţist texan", în timp ce îţi vorbesc, sau prietenul, pe când tu eşti nevoit să te exprimi "codat" din pricina prezenţei inevitabile a soţiei tale, în concediu de odihnă)... Mă simt tare bine aici, în faţa hârtiei albe de scris – unde ne putem răcori cu încredere, povestindu-ne vrute şi nevrute, după pofta inimii... eu sunt pentru "potenţarea misterului"; de altfel, iubirea noastră are pitulat în spatele ei un "tabu" care, deocamdată, ne vizează doar pe noi... Mi-ai trimis "sărutări vinovate" în ultima ta scrisoare, sper, dragul meu Petru, ca între noi nu se mai pune problema "mustrărilor de conştiinţă" din pricina tentativelor la "pudoarea" celuilalt, eu încerc să fiu mai îndrăzneaţă în scris, să mă destăinuiesc ţie cu ceva mai multă libertate în imaginaţie, iar tu "mă săruţi vinovat"? Păi, cum vine asta, câtă vreme dragostea noastră nu este una "găunoasă" ci, dimpotrivă, ne simţim din ce în ce mai împliniţi, de ce ne-am blama pentru că ne-am putea apropia unul de altul printr-o iubire "trupească"? Desigur, nu îţi vorbeşte o experimentată în domeniu (nici măcar nu ştiu ce înseamnă, teoretic, mişcarea "browniană" a hormonilor, de care mi-ai scris, voi merge să mă documentez, dar dacă nu mă lămuresc, îţi voi pune întrebările de rigoare şi să nu faci "pas", ca la cărţi...), nu am idee dacă vom "reuşi să ducem la capăt o noapte de dragoste" împreună, poate că jonglez (jubilez) cu ideea aceasta pentru a mă cultiva "cu o doză de nebunie", pe care în realitate nu ştiu dacă aş fi capabilă să

mi-o asum, eu fiind o prezenţă timidă care, spre uimirea mea, m-am dezinhibat cât de cât în faţa sărutărilor tale, deci e semn bun, trupurile noastre par să fie "comunicative", mai ales că şi tu mi-ai mărturisit că eşti un "reţinut" în tot ceea ce întreprinzi... deocamdată, până la proba contrarie, eu te iubesc pe patul acesta de hârtie de scrisoare, fără teama unor niscaiva nepotriviri... în vreme ce tu "aştepţi să mai cresc", să mă dumiresc singură de incompatibilităţile acestei lumi în care, în mintea mea, ne suntem puncte de sprijin ale sufletelor, locuindu-ne unul pe altul, desfătâdu-ne cu delicatese epistolare, mai triste, mai pline de viaţă... Sărutările noastre, mi-ai scris odată, au depăşit "orice reţetă literară", la telefoane ne gândim cu strângere de inimă, de parcă ne-ar ameninţa liniştea "placentară" cu care suntem obişnuiţi, aşadar nici nu poate fi vorba de o sumă de bani pe care să mi-o pui la dispoziţie, chiar dacă aş întrebuinţa-o doar cu telefoanele şi corespondenţa, şi asta pentru că dragostea noastră nu trebuie să fie pripită sau îndatorată moral, nu trebuie să fie scăpată de sub control, ştiam că voi întâmpin piedici financiare, dar mi le-am asumat în timp, m-au îndârjit (fără tine nu aş fi avut satisfacţia meditaţiilor pe care le predau în limba franceză), aşa încât să lăsăm lucrurile să se aşeze, pentru că ele se vor aşeza şi se vor precipita de la sine...

Te îmbrăţişez cu mult dor, încerc să fac ce îmi stă în putinţă pentru a ne vedea pe 15 decembrie, aşa cum am hotărât, poate ne răpim puţin atunci şi ne mai lămurim din temeri... Vreau să te întreb, de fapt, soţia ta nu te-a mai acuzat până acum de "infidelitate"? Scrie-mi ceva despre romanul tău, la care îmi mărturiseai că scrii, te rog... dacă nu e ultrasecret. Dacă tu îţi vei fi personaj, fiind jurnal, înseamnă că-i eşti infidel soţiei? Dacă ea o să-l citească, oare ce-o să spună? Cu multă dragoste, te sărută Marta ta pentru totdeauna.

Pe 5 decembrie, Petru îi răspundea Martei:

S-a oprit timpul.

Scrisorile mele către tine au prioritate absolută, dragă Marta – las totul deoparte şi vin la "confesional", să înţeleg de ce mai trăiesc. Îţi dai seama, când îţi descopăr scrisoarea la post-restant, zâmbesc dintr-odată iluminat şi mă pregătesc de dezmăţ...

Acum, când îţi scriu, stau cu ochii pe pereţi, cu gândul la tine, şi doar din când în când mai scriu câte un rând – e o stare atât de plăcută... Trece vremea şi mă leg sufleteşte de tine mai mult decât, mă tem, ai să poţi tu să accepţi. Omeneşte vorbind, faci deja parte din viaţa mea cotidiană – s-ar putea să rămâi doar un gând erotic frumos, s-ar putea să devii mai mult decât iubită (depinde de tine), totul e imprevizibil la mine. De altfel, mă îngrijorează cumva involuţia astrală la "zodia noastră" pentru următoarele opt luni: plină de duşmani ascunşi, de nervi şi nelinişti, supărări şi explozii de indignare (din cauza Lunii Negre atotprezente) – nu te speria, ea e valabilă numai pentru bărbaţi ca mine, care nu ştiu pe ce lume mai trăiesc...

E nemaipomenit, de când tot stau cu ochii în gol, descopăr brusc, devenit pentru o clipă atent, că s-a oprit secundarul unui ceas cu baterie din faţa mea (care e cât toate zilele), secundarul nu face pasul înainte nicicum, n-am mai pomenit, mi-e şi milă de el, de un sfert de oră s-a chinuit, constat, să meargă înainte, şi degeaba, timpul s-a oprit (cu gândul la tine). Nu o dată mi s-a sugerat că nu e deloc exclus să-mi stric singur obiectele electronice "prin puterea minţii, la nervi, la supărare, la o concentrare mentală greşit dozată" – acum a venit rândul ceasului din faţa ochilor? Mai ştii... Sigur, mă amuz, ar putea fi un subiect de proză...

Apropo de proză şi de întrebarea ta dacă romanul meu (la care ţi-am dat de gol că scriu) are acoperire în realitate.

Fireşte, are "elemente" reale, sunt personaje care cred că se vor recunoaşte, unele se vor supăra, altele se vor bucura. Per total, însă, el este o "invenţie", o ficţiune... Cu acest roman presimt că o să păţesc lucruri incredibile: că tu, de pildă, vei fi confundată cu o scriitoare frumoasă, care a debutat editorial (din generaţia "douămiistă", nu chiar de vârsta ta)! Inclusiv de către soţie. O bazaconie fără margini, de această scriitoare debutantă (frumoasă sau nu) nu m-am atins în nici un fel, dar ne simpatizăm reciproc (între timp am devenit mai rezervat, descoperindu-i slăbiciuni neplăcute de caracter) – eu fiind un foarte bun camarad cu femeile (e drept, nu de puţine ori am avut de suferit din acest motiv, nerăspunzând "atracţiei fizice" venite îndeosebi dintr-o parte, de la un moment dat, când unele femei doreau mai mult decât camaraderie din partea mea şi eu mă retrăgeam; în general, nu-mi place să mă "leg la cap"; nu-mi plac femeile uşoare, relaţiile în doi peri, nu m-am culcat niciodată cu o prostituată, scuze pentru confidenţă). Îţi repet, însă, n-am avut nici un fel de "relaţie sentimentală" cu scriitoarea, nici măcar telegrafică sau telepatică, jur – şi cu toate acestea, culmea, tu vei fi confundată cu ea şi de soţie şi de apropiaţi, pot să pun pariu, ceea ce mă face să surâd de pe acum cu gura până la urechi (cu atât mai mult cu cât acestei scriitoare debutante îi sunt cunoscute, public, aventurile intime cu scriitori de vârsta mea, treaba ei). Las la o parte faptul că soţia "a făcut alergie", cum se spune, la această scriitoare debutantă – şi asta numai fiindcă e frumoasă (deşi nu cine ştie ce): când aude de numele ei, are reacţii necontrolate (e convinsă că ea a parvenit, inclusiv pe plan literar), degeaba îi tot repet că e genul de femeie de care eu nu mă pot îndrăgosti nici măcar literar, în veci... Scriindu-ţi toate aceste lucruri, draga mea Marta, poate ai să înţelegi de ce am toate motivele să te consider o minune (de care m-am

îndrăgostit) – poveste nu tocmai literară, din care nu ştiu dacă am să reuşesc să mai ies întreg la minte...

Din câte am înţeles la telefon ieri, nu mai am voie să te caut până lunea viitoare... Păcat! Începusem să dau de gustul vocii tale, de toate câte spui... Fără doar şi poate, dialogul la telefon (mai ales când sunt în preajmă urechi faţă de care trebuie să-ţi cenzurezi cuvintele) nu se compară cu scrisorile noastre, dar e o posibilitate nesperată de a te auzi "în direct", de a te îmbrăţişa şi admira când vorbeşti... Îţi repet, eu sunt un prost vorbitor, dar îmi place să te ascult – chiar dacă ar fi să-mi spui numai basme populare africane sau englezeşti. Îmi eşti tare dragă, nu ştiu ce-o să mă fac în continuare cu mine (nu prea mai am răbdare, atâta îmi doresc să te ţin în braţe, să te sărut)... Te rog să-mi dai voie să te mai caut la telefon din când în când, chiar dacă ai ajuns la concluzia că nu-ţi face bine telefonul meu cenzurat, măcar tu poţi să te exprimi "aşa cum eşti", e o formă de cunoaştere şi convorbirea "pe telefon". Dragostea noastră nu poate fi deturnată de nimic, cu atât mai puţin telefonul (cu crampele lui de circumspecţie, cum spui tu) nu-i poate fura magia, depinde de noi.

Mi-a crescut iar inima până la cer – faptul că tu îmi binecuvântezi sărutările vinovate "pe patul acesta de hârtie de scrisoare" (ce grozav, "locuindu-ne unul pe altul"), mă face fericit. Noaptea aceea primă a noastră de dragoste, oricât s-ar amâna, mă face să cred că merită să trăiesc până la adânci bătrâneţi... Mă bazez pe tine, ai o uriaşă responsabilitate!

Mâine e Sfântul Neculai (tu ai vreun sfânt al tău "onomastic", la care să te închini? Ai un al doilea nume?), dacă ai fi fost prin preajmă, ţi-aş fi dăruit şi un iepuraş de ciocolată... Dar e mai bine că ne putem abţine şi să nu ne vedem. Al tău, cu noi şi noi sărutări.

Cu o nouă muşcătură a buzelor,

Petru.

Pe 6 decembrie îi scria Marta:

Petru, dragul meu, te îmbrăţişez şi te sărut cât te ţine măsura la papuci (cu cât e mai mare, cu atât Moş Nicolae va fi mai darnic, ăsta e principiul darurilor, dar cât am tras eu de talpă în fiecare an, să o mai lungesc, tot sub 40 s-a menţinut, ghinion curat, nu alta, că n-avem degete lungi cât schiurile... ai zice că am fost strategic lăsaţi, de Sus, cu "lăbuţe" delicate de furnică). Îţi mulţumesc mult, dragul meu, pentru "iepuraşul de ciocolată", consider că i-am mâncat deja, împreună, urechile, şi abia aştept să trec la felul doi (să îţi muşc puţin buzele, uite că mi-ai făcut o poftă...), eu aş putea să te sun mâine, aşa, să te aud de Moş Nicolae? Promit să închid dacă nu vei răspunde tu, scrie-mi dacă nu se poate, eu voi veni mâine dimineaţă la post-restant. Te voi întreba de fiecare dată, pentru a nu-ţi provoca necazuri; sigur, dacă ai prins cu adevărat gustul telefoanelor şi nu le consideri o "corvoadă" (am avut impresia că suni dintr-un fel de datorie, şi m-am temut, eu având această iniţiativă, să nu fi forţat lucrurile în acest sens), mă poţi suna, mă bucur enorm să te aud, să îţi vorbesc... oftez pentru că nu te pot strânge acum în braţe... Cum să nu se oprească şi timpul în loc, uimit, fără suflare, în poziţie de drepţi în faţa "fioroasei" chemări la ordine a inimii, dragul meu Petru? Ceasul tău cel mare e ager, şi o fi mirosit cum stau lucrurile încă de la primul bileţel parfumat pe care ţi l-am trimis. Nu e exclus însă ca tu să-l fi tulburat, pentru că nativii "zodiei noastre" au, în general, capacităţi paranormale, deţinând forţele mecanice ale lucrurilor şi ale omenirii. La fel m-ai tulburat şi pe mine, cu vreo "concentrare de-a ta mentală greşit dozată", încât acum mă întrec în halucinaţii de felul: "stingeţi soarele ăsta torid, că altfel mă carbonizez de tot!" Of, dragul meu Petru, cum

frângi tu inimile femeilor în stânga şi în dreapta, doar "camarazii" curg gârlă pe lumea asta, dar iubiţii... doar Unul, şi acela e Ales! Mi-ai destăinuit câte ceva din intimităţile tale şi îţi mulţumesc pentru încredere, mă simt o norocoasă pentru că şi tu îmi împărtăşeşti dragostea, nu ştiu dacă sunt chiar o "minune", e prea mult spus (nu fac iar pe modesta, zău, mă copleşeşte apelativul acesta, "am să mi-l iau în cap", într-o bună zi). Foarte bine că n-ai avut nici un fel de "relaţie sentimentală" cu dumneaei... poeta douămiistă, "cultivatoarea de scriitori în viaţă", încurcate-s Căile Domnului, şi dacă ai fi avut, ce? Şi pentru că ai vorbit de funie în casa spânzuratului, nu mă pot abţine să nu mă întreb, cum de te-ai "legat la cap" cu o puştoaică de teapa mea, neîndemânatică, abia dezlipită de fustele mamei, cu firimituri de caş la gură, ce să mai, nu fac nici cât un melc degerat în stare de picoteală... Mda, aici intervine "minunea", într-adevăr, va mai trece multă apă la vale pe Dunăre până la proba de foc, cea a menţinerii pe propriile mele picioare... Se îngroaşă gluma pentru zodia noastră în următoarele opt luni de zile, îmi scrii, cu Dumnezeu înainte, "mai urcăm câte un deal, când n-om mai putea depăşi obstacolele interioare", vorba filozofului, până una-alta, ne mai "plictisim" unul pe altul, ne mai gâdilăm (cu tot simţul răspunderii, care ne caracterizează), ca adevăraţi "eroi ce suntem ai timpurilor noastre". Îmi este foarte dor de tine. Trebuie să te văd, cât mai amânăm întâlnirea noastră? Stăm atât de aproape unul de altul şi te temi să mă întâlneşti… Cu drag, Marta ta.

Petru îi răspunde, în aceeaşi zi:

Ce surpriză! Ce plăcere: am tresărit fericit, Marta, nu mă aşteptam să-mi scrii la doar două zile distanţă - şi cu atât mai puţin nu mă aşteptam să vrei să-mi telefonezi! Draga mea Marta, abia aştept să te citesc, de fiecare dată, abia

aştept să te aud... Dar ce-am vorbit noi, iubire? Tu nu mai ai voie să cheltui nici un leu cu telefonul (e prea de ajuns că tot cheltuieşti cu plicurile), eu sunt cu intervenţiile pe telefon – deşi nu mi-ai dat voie până luni... Despre ce corvoadă vorbeşti? Corvoadă că-ţi răspund la telefon sau că-ţi telefonez? Dar tu eşti dragostea mea, orice vine din partea ta e bine venit, e nesperat, e atât de râvnit – la restul telefoanelor (care nu vin de la tine) eu reacţionez fără răbdare... Cu tine o singură teamă am la telefon: că nu ştiu să vorbesc destul, că nu sunt în stare să mă exteriorizez şi să-ţi mărturisesc tot ce aş vrea, că mă repet, că nu găsesc destule cuvinte să-mi înţelegi zbuciumul interior... Azi (e ora 2.45 când îţi scriu) iar o să mă preumblu în cuşca apartamentului, în aşteptarea telefonului tău de după prânz! Şi culmea ar fi să nimereşti când e soţia acasă... Oricum, dacă îmi telefonezi (îţi voi deconta cartelele când ne vom vedea, fii atentă, nu mă poţi refuza!) şi-ţi răspunde o voce de femeie la prânz şi tu închizi, poţi să revii o oră-două mai târziu, să-mi confirmi că pot eu să-ţi telefonez imediat acasă la tine (dacă eşti singură), să ne regăsim... Eu n-aş putea să-ţi telefonez de acasă de la mine? Dacă da, pe la ce ore? Că mereu mi se face câte un dor de tine (cât muntele Făgăraş)... Te sărut toată-toată...

Ce frumos îmi scrii tu, cum mă faci să mă topesc de dragoste. Să trăiţi! (Am luat poziţie de drepţi în faţa inimii tale, aştept noi ordine). Te strâng în braţe, nu-ţi mai dau drumul... Ce am făcut? Am reuşit eu să-ţi fur inima? Dacă da, atunci chiar că am puteri paranormale - şi mă mândresc! Ce grozav ar fi să fie aşa... Că vei fi fiind tu puştoaică, dar ce vrăjitoare eşti, ce descântece de legat ştii şi ce ritualuri pe altarul dragostei... Îţi sărut ochii şi mâinile, îţi sărut sânii şi gâtul... Al tău, zăpăcit de atâta iubire,

Petru.

Pe 10 decembrie, Marta:

Dragul meu Petru, tocmai am ieşit de la biserica unde, cu toată sinceritatea, n-am reuşit să mă readun întru ascultarea liturghiei, pentru că gândurile mele au avut grijă să îmi ignore complet evlavia bine intenţionată, şi într-o libertate deplină mi-au zburat aiurea, retrăind în parte, pentru a nu ştiu câta oară, fiecare senzaţie a propriilor tale mişcări undeva în apropierea mea; dragul meu, am retrăit sărutul nostru foşnitor, primul, din biserica din Ploieşti, de atunci... Mi se taie răsuflarea când mă gândesc că peste câteva zile este posibil să te revăd, aici, la Bucureşti, până la urmă, vinerea aceasta, nu ştiu unde, mai bine vorbim la telefon, mă răsucesc toată noaptea, oftez înăbuşit... de-ar veni mai repede "ziua patimilor"...

Îmi cam pierdusem speranţa în ceea ce priveşte întâlnirea din 15 decembrie, programată înainte de a afla eu că am examen în acea zi. Am hotărât 15, data de 15 rămâne. Aş fi ajuns la întâlnire într-un târziu, dar cum examenul ăsta de folclor îmi stârneşte coşmaruri şi cum sunt "boboc din anul întâi"... N-am crezut că o să reuşesc să mă învoiesc de la examen, am amânat verificarea mea în timpul sesiunii din ianuarie – în alte condiţii n-aş fi acceptat în ruptul capului acest compromis, dar cum deja "e gata fandacsia", îţi scriu acum cu un fel e uşurare mult prea izbăvitoare, o să te văd... Brusc, totul a căpătat un farmec indescriptibil, de parcă aş privi la noi doi, în timp ce ne iubim interzis şi pe nerăsuflate, prin gaura cheii...

Voi merge astăzi, pentru interesul naţional, să-l votez pe dumnealui Zâmbăreţu', ce mai vremuri "cu dinţi", frigul ăsta îmi pătrunde nesuferit în oase, îmi frec genunchii să mi-i încălzesc, abia aştept să îi ating pe ai tăi, să te mângâi cu degetele la întâmplare...

Dragul meu, mâine dimineaţă (luni) voi avea un examen la Introducere în cercetare, suntem cam mulţi cei ce urmează a fi verificaţi, mi-e teamă să nu se prelungească până înspre orele între care ţi-am indicat că poţi să mă suni, mai bine amânăm telefonul pe joi, pentru a nu avea vreo surpriză din cele nedorite (ar putea fi mama cea care ţi-ar răspunde, n-ar fi o nenorocire, mi-ai putea transmite un mesaj cu privire la examene sau la cenaclu, dar mama e cam suspicioasă, mai bine îmi scrii, pentru siguranţa statului, şi vorbim joi la telefon).

Te îmbrăţişez, îmi este dor de buzele tale şi de muşcătura sărutului tău, care îmi învârte lumea cu susul în jos... Cu dragoste, a ta Marta.

În aceeaşi zi, Petru:

Biată inima mea... Abia aştept să te văd, să te sărut (fie şi numai pe amândoi obrajii), să te strâng în braţe. Vii la întâlnire vineri, deci. Dar la ce oră? Mie-mi plac lucrurile clare – din păcate, azi, luni, nu am voie să-ţi telefonez, draga mea Marta, să mă lămureşti: eu sunt disciplinat, te ascult, nu vreau s-o pun pe mama ta pe gânduri, câtă vreme tu eşti atât de ocupată cu studenţia. Cuminte, aştept ordinele – am mari emoţii. Nu mi-ai precizat, cum te vei descurca vineri cu prietenul tău, Sergiu, care se ţine scai după tine? Vine şi la cursuri? E vreo zi în care să nu te controleze? Ştiu că-l repezi, totuşi, n-aş vrea să vii cu el la întâlnire… Va fi frig şi zloată?

Draga mea Marta, eşti atât de atotprezentă, că mă sufoci. Habar nu ai prin ce m-ai făcut să trec, fără să bănuieşti. Vineri (8 decembrie) seara eram negru de supărare – cu eforturi supreme am hotărât atunci să las să treacă o noapte, să înţeleg mai exact ce mi se întâmplă. Tocmai îmi fixasem ca obiectiv să-ţi scriu că nu mai fac faţă şi că-ţi redau... libertatea, că mă retrag din "afacerea în

care eu sunt cel îmbolnăvit de dragoste" (îţi voi povesti în amănunt ce mi s-a întâmplat când ne vom vedea). Cum spun, sâmbătă dimineaţă m-am luminat, totul a reintrat în normal (când nu mai credeam). Numai că mi-a telefonat prietenul tău, Sergiu... De ce i-ai vorbit de mine, Dumnezeule? N-ai înţeles nimic din ce ţi-am relatat, nu? De ce am fost dat peste cap? Brusc, vinerea trecută m-au readus cu picioarele pe pământ temerile că mă minţi, mi-am amintit că sunt ultimul om, că n-am nici un drept să te ţin nici măcar în vis lângă mine...

Of... Bătut în cap cum sunt, n-am găsit nici o soluţie să pot să te răpesc vineri, când ne vom vedea. Sunt atât de complicate relaţiile umane, mereu redescopăr asta cu mirare. În vis totul se rezolvă de la sine, în realitate însă... Nu mă pot nicicum adapta regulilor acestei lumi, mă simt permanent depăşit. Spre deosebire de, nu mai departe, prietenul tău, "regizorul de teatru", deprofesionalizat, dar plin de bani din publicitate, mare descurcăreţ. De ce mai pierzi tu vremea cu mine? Sunt o "distracţie"? O variaţie? De ce a trebuit să nu-ţi dau pace cu dragostea mea?

Mă simt în aer, totul depinde de tine. Întâlnirea noastră mă tulbură nespus (chiar dacă o să încerc să nu se vadă asta şi o să par sobru, distant). Te sărut şi te îmbrăţişez strâns-strâns, temător să nu dispari... Al tău,

Petru.

Pe 11 decembrie, Marta:

Vin direct de la examen, dragă Petru, m-am eliberat de un stres, aşadar, m-am descurcat binişor pentru primul meu colocviu, scrisoarea ta însă mă nelinişteşte, încerc să rememorez pas cu pas tot ce am făcut până acum, tot ce ţi-am spus prin scrisori ori la întâlnirea noastră de gradul zero din Ploieşti... Nu pot să înţeleg unde am greşit, cu ce te-am supărat. De fapt şi de drept, am făcut, omeneşte

vorbind, tot ce a stat în putinţa mea de îndrăgostită până peste cap să menţin corespondenţa cu tine, pentru că altfel aş lua-o razna, prinzând gustul unei iubiri căreia nu multe "puştoaice" i-ar face faţă. Nu m-ar crede nimeni dacă, Doamne fereşte, aş destăinui secretul dragostei noastre, nu e tocmai firesc să iubeşti un bărbat căsătorit de două ori, cu o personalitate debordantă... Petru, dragul meu, poate reuşim să vorbim la telefon joi, aş vrea să înţeleg ce anume te-a zgândărit, ţi-o fi spus prietenul meu că-i sunt nevastă şi am obligaţii faţă de el, dar n-am, eventual te-o fi informat de existenţa unui bebe al meu şi al lui, pe care îl cresc în secret... Nu m-aş mira. Petru dragă, un lucru e cert, între mine şi tine s-a născut o iubire "cu bucluc"... Petru, dacă tu n-o să vii la această întâlnire din 15 decembrie, supărat din nu am idee ce motiv, nu ştiu ce-o să mă fac… am mândria mea de "pionier", cu o bursă de studiu din sudoarea neuronilor mei, care mai activează din când in când... Mă bâlbâi, vezi? Şi, apoi, să o luăm logic, eu sunt de o comoditate extraordinară, zodia mea e de vină, nu-mi plac în nici un fel complicaţiile, cu atât mai puţin cele din dragoste, prefer, de când mă ştiu, să mă bălăcesc în placenta călduţă a camerei mele decât să mă deplasez până la colţul străzii şi să mă aştern la o întâlnire neliniştitoare, cu un necunoscut ca tine, practic; de ce să nu recunosc, trebuie că am o motivaţie imediată care nu-mi dă pace, n-o că mă mai lungesc, dacă n-ai fi tu, nu s-ar mai povesti... nu m-aş urni de acasă nici în ruptul capului... Să te mint eu? În ce privinţă? Că sunt mai mult decât îndrăgostită de tine? Te frământă, probabil, legătura dintre mine şi Sergiu, e adevărat, mi-a făcut avansuri, a ajuns chiar la cererea mea în căsătorie, am intrat, într-un fel, în jocul lui, am cochetat cu declaraţiile sale de amor înflăcărat, nu l-am respins pentru că s-a ivit într-un moment când studiam cu aprindere pentru bacalaureat, facultate, fiind singura mea "ieşire din

rutina" manualelor... De altfel, e un bărbat devotat, m-a ţinut la curent cu evenimentele mondene din Capitală, îl preţuiesc în felul meu, nu văd ce e rău în asta... Se pare însă că i-am permis să îşi întindă picioarele mai mult decât îi este plapuma, nu ştiu însă cum să-i explic faptul că mă deranjează zvonurile pe care le-a răspândit despre logodna noastră inexistentă, m-ar întrista să nu mai comunic cu el, crede-mă, mi-a fost un real sprijin în mai toate activităţile mele (de unde să ştiu că ai să apari tu şi o să-mi împărtăşeşti dragostea într-o zi), aş putea să te citez în acest sens, sunt "o camaradă" mai de nădejde, mă înţeleg mai bine cu sexul opus decât cu "dom'şoarele"... Nu iubesc însă pe nici un altul decât pe tine, Petru. Îmi frâng mâinile, mă obosesc toate aceste explicaţii pe care ţi le dau, credeam că totul e clar, că mă citeşti deja ca pe o carte deschisă, dar tu te unduieşti după cum bate vântul, te schimbi peste noapte... Dar aş fi absurdă să te judec greşit, să îţi reproşez neîncrederea, doar îmi văd propriile reacţii, sunt, recunosc, geloasă până şi pe scriitoarea aceea debutantă de nu ştiu ce vârstă crudă, despre care mi-ai vorbit, cu care aş putea fi confundată, de parcă aş avea ceva de împărţit cu ea… Îţi plac lucrurile clare, aş vrea să pot fi mai exactă în detalii, dar habar n-am la ce mărturisiri te mai aştepţi, că sunt şi aşa lucrurile destul de complicate între noi doi; suntem prudenţi sau nu? Vrei să ne expunem împreună în public? Eu nu mai înţeleg nimic, expunerea noastră ne-ar putea costa... Ce te face să crezi că îi cer voie lui Sergiu pentru a te vedea, nu îi aparţin, pot să îmi fac propriu-mi program, el e doar "gazdă", când şi când, îmi e prieten, atât, eu vin la întâlnirea cu tine, abia aştept să te văd măcar pentru doar două ore amărâte, că te temi de soţia ta şi de cunoscuţi să stai mai mult cu mine. Că suntem nevoiţi să ne purtăm distanţi în public... Crezi că ţi-am scris despre dorinţa mea arzătoare de a te vedea, doar ca să mă aflu în treabă? Tu ai

amânat la nesfârşit această întâlnire, de parcă am fi stat la capătul lumii unul de altul… De ce te sperie în asemenea hal întâlnirea noastră? Amândoi suntem complexaţi… Dacă ar depinde doar de programul meu, aş sta cu tine de dimineaţă până seara, vineri, sâmbătă şi duminică (luni am verificare la latină, şi nici nu ştiu cu se mănâncă declinările), dar cred că ne vom vedea numai şi numai în funcţie de propriile tale decizii, după propriile tale posibilităţi de a evada... Eu, una, aş fi mulţumită să mă iubeşti cel puţin cât mă laud eu (şi nu e laudă de sine, ci vine direct din inimă). M-ai întrebat într-o scrisoare anterioară "ce ai făcut?" Da. "Mi-ai furat inima" şi nu regret că e la tine, doar să ai grijă de ea, să nu o mai sperii în halul ăsta, promiţându-i că îi redai "libertatea" (sună înfiorător), pentru că se îngrijorează şi se depărtează puţin câte puţin, de teamă să nu te încurce... Mă voi linişti doar când mă vei îmbrăţişa, aşa cum mi-ai promis, strâns-strâns... Te sărut şi scrie-mi cât mai repede cum ne vedem vineri: chiar nu ne putem răpi puţin "printr-un boschet", ceva? Cu drag, Marta ta.

Pe 12 decembrie, în zori, Petru:

Îmi vine să te mănânc – eu sunt lupul cel rău! Nu mă mai satur de tine! Doamne, cât de dragă îmi eşti... Ce-o să mă fac eu cu tine? În viaţă nu există concluzii definitive? Timpul se grăbeşte şi eu te vreau lângă mine...

Mai bine îţi explicam "ca lumea" ce mi s-a întâmplat, draga mea Marta, să nu te neliniştesc: am preferat să las amănuntele pentru întâlnirea noastră între patru ochi (daco mai avea loc între patru ochi, că nu mai pricep nimic: vrei să ne vedem la un spectacol, până la urmă, după cum mi-ai spus la telefon, la Teatrul Odeon, la care prietenul tău are "invitaţie de patru locuri"? N-am nevoie de scene… Regret, el nu-mi poate fi rival. Vrei să vin cu soţia mea la spectacolul ăla de doi bani? Toţi ochii celor ce ne cunosc

vor sta pe mine şi pe tine, povestea noastră de dragoste e deja monitorizată atent, discret, chiar şi soţia mea e pe fază, că s-au găsit binevoitori să-i spună...). A fost o neînţelegere la mijloc şi mi-e ruşine că am putut să te bănuiesc de…

Îţi mulţumesc pentru ultima epistolă. Intuitiv, ai ghicit: sunt gelos pe toată lumea care te înconjoară! Asta e situaţia... Am devenit extrem de posesiv cu tine, dar n-ai motive să te sperii. Din păcate, am început să confund visul cu eterna realitate, să inversez planurile, să nu mai ştiu exact pe ce lume sunt. Ăsta a fost riscul din capul locului, când am plecat la drum cu Marta-din-imaginaţie (cu ea sunt într-o relaţie avansată de dragoste, nu ştiu cum să spun).

După ultima ta scrisoare mă simt iar cineva important, care iubeşte (şi e iubit de) o puştoaică fără pereche. Mă umflu în pene, îmi dai voie?

Îmi pare tare rău că te chinui atâta cu întâlnirea de vineri, cu examenul amânat, mă simt vinovat – dar dacă ai şti cât te admir că-mi eşti un partener viu, activ, mai "nebună" decât mine! Te rog să ai în continuare tu iniţiativa, nu te lua după căderile mele în deriziune, nici după dezorientările şi după caii mei verzi de pe pereţi! Fii tu însăţi lângă mine, nu mă lăsa pradă mie însumi... Am nevoie ca de aer de susţinerea ta morală.

Felicitări pentru examenul (mă rog, colocviul – primul e întotdeauna cel mai cu moţ) luat.

Pe la 14.30 am dat un telefon acasă la tine, nu m-am putut abţine, am făcut o încercare, am vrut să te aud, să văd dacă-ţi recunosc vocea – a răspuns mama ta, iritată? M-am temut pentru un minut că nu e exclus să cadă pe gânduri, să-ţi ceară socoteală, mai apoi, că primeşte telefoane la care nu e nimeni la celălalt capăt, fiind de înţeles că pe tine te căuta, de fapt. Va trebui să mă controlez, mai ales că am promis ferm că n-o să încalc nici un consemn... Va trebui să avem grijă să nu scăpăm lucrurile de sub control, nu mi-aş

ierta suferinţele gratuite ce s-ar declanşa împotriva ta... De ce te-ai încurcat tu cu unul ca mine, bătrân?

Vineri, îţi dai seama, îţi stau la dispoziţie, depinde de tine, nu de mine întâlnirea noastră. Ziua de sâmbătă rămâne neacoperită, cel puţin deocamdată...

E deja o sărbătoare întâlnirea noastră – chiar dacă nu-i voi face faţă, emotiv şi nedescurcăreţ cum sunt, ea e o victorie a unei iubiri nesperate.

Te sărut, te îmbrăţişez şi atâtea altele câte îţi fac, al tău

Petru.

În aceeaşi zi, de la Petru:

Draga mea, trăiesc o aventură unică, legată de tine.

Astă noapte / dimineaţă, la ora 4, ţi-am scris o scrisoare, acum e ora 10 din aceeaşi zi de marţi, 12 decembrie, când îţi scriu iar: am avut insomnie, culcat la 4.30, după care am aţipit o oră, iar de la 6.30 a început balamucul şantierului de sub apartamentul meu (şantier ce durează de o lună si jumătate). Mă urc deja pe pereţi de oboseală... Cum nu-mi mai pot lua gândul de la tine, "am încercat marea cu sarea" şi... am dat un telefon: se pare că am reuşit să găsesc un cuibuşor de nebunii, un atelier al unui grafician (şi pictor de biserici), care să ne protejeze de ochii indiscreţi, vineri – dacă nu cumva te-am şi speriat cu o asemenea posibilitate, de a fi între patru ochi. Din nici un punct de vedere însă nu trebuie să te alarmezi, te rog să ai totală încredere în mine, nu-ţi voi face niciodată nici un rău. Îţi jur cu mâna pe inimă că nu-ţi voi ieşi din cuvânt. Dacă n-ar fi frigul ăsta, am tot hălădui pe străzi, dar aşa... Habar nu am unde e adresa exactă a acestui atelier, în principiu el îmi stă la dispoziţie de la ora 10 până seara (când vine soţia pictorului de biserici / graficianului, din provincie, "să se cazeze aici, că locuieşte departe"). Până vineri sper să merg în recunoaştere... E incredibil ce mi se întâmplă.

Aşa stând lucrurile, vei putea să te desprinzi de prietenul tău şi să ne întâlnim undeva la ora 10 (să zicem, la Universitate, la ceasul care nu mai există)? Sergiu ăla al tău oricum e nedemn să stea lângă tine, e un altul decât se arată a fi, eu ştiu mai multe, dar nu-ţi spun (sau tu le ştii pe toate?)... Ar fi o minune să stăm câteva ore între patru ochi – te voi admira în acest atelier de pictură... Te implor să nu-ţi faci nici un fel de griji cât o să te veghez când dormi, dacă iar ai avut parte de insomnie peste noapte şi vrei să dormi, eventual o să te las să dormi singură şi revin să te iau după o oră-două, vom vedea... Ai altă idee? Numai de n-ai împuţina orele noastre de întâlnire de vineri... Depinde de tine.

E prima oară în viată când apelez la un cunoscut să-mi dea voie să... Nu mi-am putut închipui că sunt în stare să... Ah, gândul că o să pot să te răpesc pentru câteva ore măcar mă ridică în al nouălea cer.

Nu mai am răbdare... Trebuie să-mi confirmi primirea acestui mesaj...

Închei, topit, îndrăgostit până peste urechi, al tău

Petru.

Pe 13 decembrie, Marta:

Îmi ies din minţi, ţi-am scris, acum o oră, o scrisoare şi am scăpat-o într-o gură de canal, în drum spre poştă, a căzut lumea întreagă o dată cu ea, azi este miercuri 13, evident... Încerc să refac treptat mesajul anterior... Ah, voi putea petrece cu tine mai mult timp, soluţia ta e genială, te sărut pentru că "ai încercat marea cu sarea" şi ai găsit un loc retras pentru noi... Am deplină încredere în tine, nici nu poate fi vorba de frică, doar nu e dragoste cu "de-a sila"... Voi avea unde dormi în acel atelier de pictura, dacă o să pic de somn? Te-ai gândit la toate… M-ai făcut enorm de curioasă, nu mai pot de nerăbdare... Ne putem întâlni la ora 10 si jumătate în faţa Universităţii şi a ceasului nostru

absent... Îţi scriu repede această scrisoare... prima scrisoare, aceea scăpată printre grătarele canalului, era mai drăgăstoasă, dar te iubesc la fel... Ai putea să mă suni mâine (joi) între 10.30 şi 11.30? (La ora 12 am o verificare la facultate, ce să fac, am un program scârbavnic de-a dreptul). Daca ţi-ar fi mai uşor, m-ai putea suna după ora 17, fără griji, eu răspund de data aceasta (n-am primit nicicum mustrări de la mama pentru telefonul tău de luni, dragul meu, să nu te îngrijorezi). Îţi mulţumesc încă o dată pentru ideea ta, te îmbrăţişez şi te sărut pentru soluţia grozavă de a ne feri de priviri indiscrete... Oare mie mi se întâmplă această minune, sau Martei din visul tău, nu voi dormi la noapte, fără îndoială...

Un sărut de 1000 de Karate (de argint, pentru că nu-mi place aurul), Marta ta nerăbdătoare.

În zilele din urmă, Ghe, zis Petru, a pus la cale două noi povestiri-jurnal despre Diavol, inspirate din realitate – că a fost invitat cu soţia între scriitori profesionişti, întâmplarea a făcut (a fost coleg de facultate cu unul dintre ei), la o Cabană de Lemn din Durău, "unde s-a documentat", în vară. Şi-a forţat mâna, şi-a deblocat nu ştie ce mecanism secret interior (convins că nu mai aparţine "tagmei rataţilor") şi le-a scris "dintr-o suflare", molipsit. În anul Apocalipsei-2000, bineînţeles, el e tot mai obsedat de Diavol. Le-a pus şi un motto, din "Apocalipsa lui Ioan": amândouă textele-jurnal purtând un supratitlu comun: "Presimţirea Diavolului"…

CAPITOLUL VIII

(Presimţirea Diavolului)

Motto: *"Apoi am văzut un Înger coborându-se din cer, având cheia Adâncului şi un lanţ mare în mână. El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satan, şi l-a legat pentru (încă, alţi) o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei (încă alţi) o mie de ani. După aceea, trebuie să fie (iar) dezlegat pentru puţin timp."*

"Când se vor împlini cei (încă, alţi) o mie de ani, Satan va fi (iar) dezlegat din închisoarea lui şi va ieşi să înşele neamurile, care sunt în cele patru colţuri ale pământului..."

Apocalipsa, 20

Prima povestire:

Mitică, diavolul locului

Veniseră claie peste grămadă, cu soţii şi copii, “la Cabană” – la poalele “Muntelui Sfânt”, şase poeţi, poeţi-poeţi, cu cărţi publicate, membri ai Uniunii Scriitorilor, recunoscuţi în ţară (cărora nu le voi reda aici decât prenumele, fiind de ajuns; poeţii, creatorii dintâi, fiind egali sfinţilor şi regilor, care n-au “nume”, ci numai prenume cunoscut, consacrat, “onomastic”, nu?). Poeţi care, până să sosească aici, şi-au citit evoluţia destinului lor în stele reflectate în blidul cu apă de acasă, apă tăiată cu patru fire din părul lor, te pomeneşti? “La Cabană”, în pădurea de brazi – o cabană izolată, a celor de la exploatarea forestieră, închiriată lor pentru trei nopţi.

La Cabană, la marginea Durăului, unde la apropierea înserării te cuprinde întotdeauna o nelinişte viscerală, neînţeleasă, “animalică”, aici stăpânele locurilor, sufletele celor morţi, luându-se la trântă cu diavolul în persoană: uitaţi, chiar în luna iulie, pe 5, acum un an – după cum i-a

asigurat cabaniera, bătându-se peste gură... Ştiaţi că diavolul pe aici e animal carnivor şi că mănâncă hoituri? Hoituri, orice, vaci, căprioare sau oameni căzuţi la nevoie, că nici nu aşteaptă ca prada să fie cu adevărat moartă şi hap! hap!, o devoră cu o lăcomie dezgustătoare! E un diavol mereu înfometat, “un diavol fără scrupule”, al locului. Că diavolii ăştia ai locului sunt precum câinele, în special, şi precum toate animalele şi oamenii, în general – au simţul proprietăţii, îşi însemnează teritoriul pe care e stăpân, au graniţele împărăţiei lor, îşi lasă balele. Că de aici până aici locul acesta aparţine unui diavol, de acolo până acolo altui diavol. Depinde. Sunt diavoli cumsecade, pe care nici nu-i bagi în seamă, după cum alţi diavoli sunt violenţi, bolnavi de la mama natură, “născuţi cu gena crimei în ei” – că tot mama natură a făcut şi diavolul. Mă iertaţi că vă ţin o dizertaţie, dar...

Diavolul acesta al locului, unde e cabana noastră, iese din pământ printr-o gaură pe care pădurarii au astupat-o, dându-i foc. Am să v-o arăt într-o zi, continuă cabaniera (mai exact, îngrijitoarea cabanei; aflăm că a terminat liceul, să n-o luăm drept alta): au aruncat în ea şi uscături şi gaz lampant şi pământ, i-au dat foc, degeaba! Când are chef, diavolul locului tot iese, are legea lui, iese şi sub formă de şopârlă, face o altă gaură dacă simte că e pândit cu puşca, numai de puşcă îi e frică. Altfel, diavolul de pe aici roade şi rădăcina copacilor, dacă îşi pune mintea, le roade până face copacii să se prăbuşească peste casele oamenilor la noi în sat, case însemnate din timp cu o cruce răsturnată. Case ale ălora care l-au surprins noaptea şi l-au bătut cu cazmalele în cimitir, pe când diavolul se căznea să scoată din groapă o mireasă îngropată cu o zi înainte. Că au stat oamenii la pândă, Diavolul dezgropând din când în când... că are slăbiciuni pentru morţii tineri... i-a luat pe bieţii oameni pe rând, a dărâmat alte două case la furtuna de acum o lună, cu copaci răsturnaţi... Chiar aşa, bre, tanti? Uitaţi-vă, mă bat în-

că o dată peste gură... Că e de ajuns să-i pomeneşti numai numele prin aceste locuri şi Ucigă-l Toaca vine! Brrr...

"Dar matale, domnule Adrian, cunoşti obiceiurile pe aici", continuă îngrijitoarea cabanei, după ce deschide uşa de la intrarea în Cabană, făcând o cruce mare: să ne păzească Ăl de Sus şi de pui de şarpe, şi oaspeţii noştri de acum să nu aibă nici un necaz cât or sta pe aici! Că şi diavolul ăsta are vacanţele lui, poate acum e în vacanţă, plecat pe alte meleaguri... Bre, doar nu vorbeşti serios!

Nu, lasă, Adrian, vrea să sperie copiii, să nu plece de nebuni prin pădure... Păi, numai cine crede în diavol, îl vede şi-i caută în coarne, găsindu-i urma. În rest, nu e nici un pericol... Că diavolul ăsta nu e văzut de oricine – dar Ucigă-l Crucea să ştiţi că există, eu nu l-am văzut, dar l-am mirosit şi l-am simţit, că te trezeşti din senin cu o duhoare la nas şi ţi se furnică pielea aşa, fără motiv, când e prin preajma ta...

Sosiseră cu un microbuz luxos, scriitori amestecaţi cu bagaje, călcându-şi în picioare mâncarea şi îmbrăcămintea aduse de acasă, răvăşite la curbele scurte ale drumului asfaltat de munte, plin de gropi. La un moment dat, veniţi pe acest drum scurt, îngust pe alocuri, închis, "în reparaţie", interzis circulaţiei, erau cât pe ce să fie luaţi la vale! Luaţi la vale cu drum şi cu microbuz cu tot, că o bună parte din teren, cu o halcă din acest drum, la nu ştiu ce kilometru, a alunecat! Sigur, era de aşteptat, plouase zilele trecute cu găleata; de aceea e un drum oprit, pe care poţi să circuli numai pe răspunderea ta... Plus că nu e exclus să fi trecut chiar înaintea lor, pe drumul ăsta scurt, cizme ghinioniste de gropari, pline de noroi... Dar Dumnezeu e mare.

După emoţia teribilă încercată cu prăbuşirea acestei hălci uriaşe din drumul scurt de munte, asta le mai lipsea acum, să afle că este un diavol al locului la Cabană, care-şi face de cap pe aici! Bazaconii...

Gata, nu mai vrea nimeni să audă nimic despre diavolul ăsta caraghios, zău... Bineînţeles, niciunul dintre poeţii prezenţi nu credea cu adevărat în existenţa "trupească" a diavolului, Doamne fereşte. Ptu! Ptu! Soţiile lor, însă, cum nu se mulţumeau cu explicaţiile "diavolului, ca spiritualitate", asemenea copiilor, cam "ţâţâiau de fund" – că nici ele şi nici ei nu cred că umblă, prin ograda Cabanei, diavolul chiar în carne şi oase, dar... Mai ştii? Nu e aşa? De ce să rişte? E clar, n-or să mai iasă în curtea Cabanei la closet, noaptea, dacă e pe aşa; şi nici n-or să mai doarmă cu geamul deschis, chiar dacă au gratii geamurile...

Haida-de, ajunge cu tâmpenia asta cu Diavolul locului, bună de adormit copiii. "Să sune trâmbiţa cerească... Şi atunci a sunat o trâmbiţă şi ne-am despărţit", a rostit pe nas Adrian (care e şi consilier la o eparhie). "Iar sfântul Înger îmi zise: stai pe poliţa aceasta care este legată cu nişte lanţuri; vezi că eu o să las în jos poliţa asta şi când vei vedea că s-a apropiat de pământ, tu să sari jos de pe ea"...

– Toată lumea să care bagajele înlăuntru, în holul mare al Cabanei! O grămadă de bagaje descărcate din microbuzul închiriat – aşa cum sunt, le vom identifica fiecare, şoferul e grăbit să se întoarcă de unde a venit, că are probleme lui, să nu-l prindă întunericul pe aici.

Bărbaţii erau plini de noroi, degeaba şi-au curăţat încălţămintea cu beţe, că nu s-a luat – săracii, cât au împins ei la microbuz să-l scoată din drumul dispărut din faţa ochilor, dus la vale, alunecat până să treacă ei pe acolo! Atunci ar mai fi trebuit o brâncă a pământului şi bâldâbâc, ar fi luat-o cu toţii pe povârniş, spre împărăţia lui Ucigă-l Toaca. Atunci ar fi crezut cu toţii în Diavolul locului, bineînţeles... Doamne, ce curaj am avut că am trecut prin pietrişul acela amestecat cu mâl! Deşi, e adevărat, nici înapoi nu mai puteam să dăm... Parcă îl vede: şoferul închisese ochii atunci, se ruga să scape nevătămat, că el n-a făcut păcate

grele. Slavă cerului că am scăpat vii – mâine o să aprindem o lumânare la mănăstire, să-i mulţumim lui Dumnezeu...

La întoarcere, să fie clar, vom face patru ore dacă e nevoie, eu nu mai merg decât pe drumul lung, numai să scap de emoţii. La venire, pe drumul scurt, am făcut o oră şi jumătate, e drept, dar mai bine lipsă, se plânse şoferul – că drumul lung ocoleşte uriaşul lac Izvorul Muntelui. Când am închis ochii atunci, am văzut o mulţime de diavoli, toţi cu ţigările în gură, "care stăteau gata să ne apuce sufletele" şi să ne arunce în nişte gropi adânci, fără fund, ce erau pline de scuipat...

Şoferul microbuzului a fost plătit regeşte de poeţi pentru efortul depus. Bietul şofer, mai avea încă în faţa ochilor bulboanele din adânc ale terenului alunecat – dar l-a scăpat Dumnezeu şi de data asta, că e credincios. Dumnezeu numai i-a încercat norocul...

Apropo, după ce au trecut cu microbuzul, la vreo cinci minute doar, terenul de sub drum a luat-o iar la vale, pietriş scuturat şi noroi, alunecând încet-încet, insesizabil – te doare capul: ăsta a fost semn mare, o cumpănă, cineva dintre poeţii prezenţi în microbuz o fi ocrotit anume de Dumnezeu, totuşi, că prea a fost cu moţ...

În lumina amurgului, siluetele negre ale "Muntelui Sfânt", Ceahlău, cu capetele "pleşuve", neîmpădurite, se desprind sinistre pe fondul cerului – va fi o coborâre a noastră în iadul din somn, în această noapte, se amuză poeţii Gellu şi Radu, ieşiţi în curtea Cabanei să taie lemne, să facă focul la bucătărie. Unul din ei parcă ar cânta dintr-o creangă de soc, tare ar cânta, dar de unde creangă de soc? Auzi...

"Când mă întorc, ei doi sunt tot acolo, atenţi la toate gesturile pe care le fac, aşa cel puţin mi se pare" – îşi notează în jurnal Ioan, privind pe fereastra Cabanei, îngândurat, la Gellu şi Radu.

Repartiţia pe camere s-a făcut la bună înţelegere, Cabana are etaj, câte două familii într-o cameră. În camere sunt două paturi late, de câte patru persoane fiecare, asta e situaţia. Există apă curentă, cadă cu boiler, scaun WC (dar şi closet afară, aţi reţinut) în interiorul Cabanei; există veselă la bucătărie, nu lipseşte nimic, în sufragerie este şi televizor alb-negru, o masă uriaşă, scaune confortabile, largi. Din păcate, frigiderul are potenţiometrul defect, dereglează imaginea la televizor şi micşorează lumina becurilor. În fine... Doar Ioan şi soţia lui au cameră de o persoană, cu un pat tip canapea, cu o singură pernă, la intrarea în Cabană, la parter – ei sunt de invidiat, sunt tachinaţi, pot face şi dragoste pe furiş, cică, deşi... Dacă ar şti ei ce s-a întâmplat în această cameră de la intrarea în Cabană, unde a murit de comoţie cerebrală un bărbat zdravăn, director de la Bucureşti în Ministerul Lemnului (sau cum s-o mai fi chemând), nu demult, le-ar pieri cheful – dar cabaniera nu le-a spus. Nu le-a spus că la fereastra camerei ăsteia de o persoană s-a arătat diavolul locului! Întâi a intrat un miros tare… Diavol care a băgat gheara printre gratiile geamului deschis şi l-a zgâriat pe gât – că atât a mai apucat să spună nefericitul director din minister şi a murit...

"În încăpere e o oglindă mică, ea îmi reflectă imaginea: ceea ce văd mă înspăimântă, e chipul diavolului? Chipul diavolului locului. Sau chipul diavolului locului e chiar chipul meu?", notează Ioan în jurnal, în continuare, fără să se sperie. "La ce slujesc întrebările care nu au răspuns?"

Ioan se ridică în picioare de la masă, pune caietul de matematică al jurnalului într-un sertar, închide ochii – când îi redeschide, nu se recunoaşte în oglinda camerei. E obosit. Bate în lemn, nu e nici un diavol al locului, mi-au slăbit nervii chiar în asemenea hal? Rău am ajuns... Ioan se scutură şi părăseşte camera aproape în goană, înfricoşat brusc de propria imaginaţie – diavolul era la un pas de el. Sunt bolnav?

Ioan se alătură celorlalţi, în bucătărie, împleticit. Aude că: “pentru el, banul şi tot ce este lumesc trebuie să nu aibă nici un preţ”. El? Care el? Diavolul? Nu se poate concentra, aşa că părăseşte bucătăria, intrigat la culme.

Apoi Ioan vine în sufragerie – unde se va sta la masă, se va mânca şi se va bea pe săturate din ce a adus fiecare de acasă, azi, “la grămadă”. Mâine, se va găti. Cassian va spune bancuri, se va râde cu lacrimi, zgomotos întâi, apoi se va râde cu teamă – că era ceva în aer nefiresc în Cabană, care le strângea inima...

Tu ce tot taci, e întrebat Culiţă la un moment dat. Eu dacă tac, răspunde el, înseamnă că visez. Şi la ce visezi cu ochii deschişi, Culiţă? Visez la o diavoliţă. Că nu se poate să nu existe şi diavol de genul feminin, vă daţi seama, o diavoliţă focoasă la ora asta...

Pe la ora 22, soţiile poeţilor, una câte una, cu copiii, după ce strâng masa şi spală vasele şi tacâmurile, se retrag în camerele lor, la culcare, moarte de oboseală, că aerul de munte te doboară – “noi ne ducem să ne lăsăm în voia unei morţi uşoare”, spune Doina, soţia lui Ioan. Noapte bună! Noi, bărbaţii, mai rămânem cu spiritele, vrem să ne încărcăm bateriile cu aerul plin de electricitate al reginei nopţii, pălinca asta, râde Gellu. O să ne bucurăm şi pentru voi că am scăpat vii, că de când a alunecat şoseaua aia la vale... Vă bucuraţi voi, beţivanilor, dar aveţi grijă că unii mor de bucurie nestăpânită, “căci spiritul se destramă din cauza înclinaţiei prea bruşte şi prea mari spre exterior”...

Cabaniera îi lăsase singuri pe scriitori, ea locuia la vreo patru kilometri de Cabană, în comună. Că soţiile scriitorilor ştiu ce au de făcut cu mâncarea şi curăţenia; lemne de foc tăiate erau destule în magazie, apă de izvor era la un pas,

dacă era să se oprească apa curentă, provizii alimentare aveau – plus băutură, bidoane grele. Nu era ea, cabaniera, patroană a misterelor nopţii, a relaţiei dintre magnetismul lunar şi cel terestru, aşa că... Înainte de a pleca, cabaniera i-a asigurat pe copii şi pe doamne că sunt urşi care coboară până la groapa de gunoi a Cabanei, pe care trebuie să-i evite, "că ei pot fi confundaţi cu diavolii nu numai noaptea". În plus, e preferabil să nu vă aventuraţi în pădure decât pe trasee marcate; deşi ea, să fie sinceră până la capăt, nici pe acolo n-ar îndrăzni să meargă de una singură, că şi urşii ăştia sunt imprevizibili, îi apucă strechea când te aştepţi mai puţin şi n-ai ce să le faci, dacă vor să te rupă, te rup şi gata, praf te fac, e cel puţin un urs care a dat de gustul sângelui de om pe aici – dar poate că au fost prinşi toţi urşii carnivori între timp şi au fost trimişi în grădini zoologice, mai ştii...

Mă, da' ce muiere a dracului, ne sperie de parcă am fi crescuţi în seră! Om fi noi orăşeni, dar nici chiar aşa, toţi am copilărit la ţară. Plus că, ăhă, de câte ori am făcut eu munţii României şi am fost speriat cu urşii de localnici şi n-am văzut nici un urs... Suntem în iulie deja, să n-avem probleme cu urşii, cu împerecherea lor... Cu urşii n-o s-avem probleme, dar cu diavolul locului... Mai lăsaţi-l pustiului şi pe diavolul ăsta al locului, mâine dimineaţă mergem la cules de ciuperci toată lumea şi vom controla pădurea, cât o fi – asta va fi prima noastră aventură colectivă! Vom verifica dacă sunt urşi şi diavoli sau diavoli-urşi sau urşi-diavoli pe aici, pe pielea noastră. Ciupercile să trăiască... Hai, la culcare, ne-ajunge că am scăpat azi de prăbuşirea aia în gol, la venire, pe drum! Ce noroc. Nuţi, soţia lui Cassian, îşi face cruce: noroc de prezenţa lui Dumnezeu pe aici... În noaptea asta sigur o să visez că mă prăbuşesc în gol, în prăpastie – ce diavoli, ce urşi... Doar melancolie!

A doua zi, după balamucul de rigoare al trezirii, al cozii la baie şi al micului dejun, copios (adus de acasă), s-a plecat pe coclauri, pe dealurile din jurul Cabanei, în pădure, pe malurile unui pârâu vijelios – după ciuperci, aşa cum s-a stabilit cu entuziasm. Au plecat cu toţii – deşi Ioan, nemâncător de ciuperci, a plecat mai degrabă în căutare de pietre sacre, căzute din ceruri, cu puteri tămăduitoare, "primite de la aştri", decât după ciuperci...

S-au cules ciuperci în prostie. Ciuperci şi fragi. Lor, familiilor scriitorilor cazaţi în Cabană, alăturându-li-se la cules de ciuperci o altă pereche, întâmplător nimerită în staţiune, Tudor, scriitor şi el, cu soţia – ei locuiau la un hotel, a fost o fericită întâlnire. Plină de iniţiativă, această nouă pereche, alăturată poeţilor de la Cabană şi familiilor lor, a propus să se meargă azi şi la casa părintească a poetului prematur dispărut, Aurel, prieten tuturor, să se închine la mormântul lui – nu era departe. Că Aurel ajunsese un fel de punte de legătură între poeţii sosiţi acum să se destindă la munte. Bun, de acord, luăm microbuzul (microbuzul era lăsat în curtea Cabanei; până la urmă, şoferul lui se întorsese la el acasă, la oraş, cu autobuzul, luat din staţiune, scriitorii plătindu-i drumul dus-întors), îl va conduce Cassian, are carnet – ce sunt 25 de kilometri, tragem o fugă, dar acum să continuăm să culegem ciuperci.

Ciuperci cam scumpe la vedere, altfel... Plutea în jur un parfum cunoscut... Desigur, n-a fost deloc uşor cu culesul ăsta de ciuperci, că nu creşteau la un loc, era o ciupercă ici, una hăt, departe, ascunsă. Plus că ele difereau unele de altele, Culiţă era permanent consultat, ca mare cunoscător cum era, el îşi dădea sau nu acordul, că aia da, aia nu, arunc-o, e ciupercă otrăvitoare. Fireşte, Ioan a cules şi el ciuperci, dar a subliniat încă o dată că nu se va atinge cu gura de ele! "Că mereu s-au umplut spitalele cu intoxicaţi cu ciuperci, cu curajoşi şi cunoscători ca voi". Nu mai spune de câte locuri

de veci, în cimitire luxoase, s-au ocupat după consumul acestor ciuperci care, nu se ştie de ce, şi-au schimbat compoziţia, "gena", de-a lungul generaţiilor lor, amestecându-şi sporii, spori de ciuperci comestibile cu spori de ciuperci otrăvitoare, probabil. Nu, mersi, el, Ioan, preferă să moară mai degrabă de foame decât să plece pe lumea cealaltă din cauza unor amărâte de ciuperci perfide, "opere ale diavolului şi ele"... Ciuperci otrăvitoare care dezechilibrează până şi închipuirile, vă daţi seama?

Bun. S-au zbenguit două ore la rând prin poieni, au cules şi fragi şi ciuperci pe săturate, s-au rostogolit prin iarbă, atinseseră o cotă periculoasă de plenitudine – neobişnuit sentiment la poeţi mai ales, pentru care nu există fericire pe lumea asta. Doar Ioan stătea rezervat, nepregătit să fie "gata să se înalţe la cer întru Domnul".

Pe la ora 12.30 s-au urcat în microbuz, îngrămădiţi, cu Tudor şi soţia lui cu tot, şi s-au dus în comuna Borca, la mormântul lui Aurel, *poet important*, mort la doar 35 de ani, în septembrie 1990, Dumnezeu să-l ierte, au trecut şi pe la casa-i părintească, devenită casă memorială, şi au vărsat o picătură de vin din pahare, de faţă cu mama lui, copleşiţi. Un Aurel înălţat deasupra lui însuşi. "Că nimeni nu poate să ajungă fericit dacă nu se înalţă deasupra lui însuşi".

După care s-au întors în staţiune şi i-a lăsat pe Tudor şi soţia lui, cu ciuperci şi fragi, cât a fost porţia lor (ei îşi vor găti separat, singuri, la bucătăria hotelului, treaba lor). Nu mai insist. Toţi, fireşte, erau dominaţi de dorinţa de a învinge Necunoscutul, dorinţă care împiedică omul să perceapă adevărul aşa cum este el...

Au revenit morţi de oboseală la Cabană şi morţi de foame, că trecuseră ore după ore şi nici nu şi-au dat seama de "câte şi cum" – că aşa e pe aici, bătrâne, e capătul lumii de-

zolate. Gata cu joaca, am revenit la Cabană, toată lumea care a ajuns la capătul dezolării să poftească la treabă dacă vrea să mănânce, la curăţat ciuperci... Ia! Ascultaţi! Linişte! Auziţi şi voi o răsuflare grea pe aici? O fi răsuflarea zeilor – dar tu voiai să spui că auzi răsuflarea diavolului locului! Nu ţine... E un amestec de graţie şi nefericire pe aici…

A urmat procedura de refiltrare printre degetele lui Culiţă a ciupercilor adunate, nărăvaşe, după care s-a trecut la gătitul lor – trei feluri de mâncare de ciuperci! Le-a gătit Culiţă, asistat de soţiile poeţilor, înnebunite după ciuperci (şi după peşte; ele sunt şi mai înnebunite după peşte decât după ciuperci, că veni vorba; mâine vor cumpăra peşte proaspăt, păstrăvi chiar, Radu s-a angajat în acest sens). Culiţă e burlac, era plăcut impresionat de prezenţa lor afectivă. A gătit ciuperci în sos, prăjite cu usturoi şi “pane”. O să muncim pentru tine – oala cu ciuperci la fiert zice că eşti un bun stăpân, Culiţă. Sărut mâna. Numai să rezistaţi viermelui de ciupercă...

În afară de Culiţă, pierdut printre doamne la bucătăria Cabanei, şi în afară de Ioan, preocupat de jurnalul lui, poeţii stăteau afară, în foişor, la masa hexagonală, cu bidoane de doi litri de vin sau de ţuică pe masă, ciocnind pahar după pahar. Că n-au răbdare. “Beţi pe burta goală” – s-au mirat soţiile lor: în ce hal aţi ajuns. Aşa credeţi voi că mâncăm pe burta goală, că noi am mâncat pe furiş din “hrana rece” adusă de acasă, furată de la bucătărie, care cu ce am apucat. “Fără concesii şi menajamente”.

Poeţii îşi stricaseră, deci, foamea. Şi aşteptau cu nerăbdare, cuminţi, cele trei feluri de mâncare de ciuperci. Plus o ciorbă lungă de ciuperci...

Erau cu toţii mândri că lăsaseră uşile şi geamurile deschise la Cabană astă noapte, până la urmă, să intre spiritele. Spirite cu pielea învineţită şi cu părul lucind de

grăsime. Spirite întâlnite şi tăiate cu briciul de alţi oameni, mai fricoşi, pe aici, veniţi în staţiune.

Între timp, până să se aşeze masa cu mâncăruri de ciuperci, poeţii au numărat inelele de creştere la un trunchi măreţ, retezat, din curtea Cabanei, făcut masă, cu diagonala de vreun metru şi jumătate. Nici o numărătoare a lor nu s-a nimerit, unul a numărat 104 de inele, altul 119, altul 210, altul 98. Inele ce sunt corespondente orbitelor cereşti, se întreabă absent Ioan, ale planetelor "spiritualizate" care circulă în sângele din jurul Inimii lui Iisus? "Planete" care au cu totul alte mişcări decât corpurile cereşti binecunoscute din sfera de influenţă a Soarelui, de tip Jupiter sau Saturn, continuă Ioan, apărut somnoros afară. "Aceste planete spiritualizate ne determină destinul, mă tem". Parcă am citit şi eu câte ceva despre asta, dar nu înţeleg ce legătură au orbitele "planetelor astea spiritualizate ale tale" cu inelele de creştere ale trunchiului ăsta amărât de brad din curtea Cabanei. În absolut, au legătură, sigur.

Şi a venit şi ora mesei celei mari, cu trei feluri de mâncare de ciuperci, plus ciorbă de ciuperci, gătite în oale uriaşe, găsite la Cabană, pe plită. Mâine o să facem ciuperci cu păstrăvi proaspeţi la grătar, fiţi atenţi – din astea ai să mănânci şi tu, obligatoriu, Ioane, că până mâine o să se vadă ce efect au avut asupra noastră ciupercile... Fraţilor, eu nu mănânc nici o ciupercă, nici azi, nici mâine, nici poimâine, să rămână măcar unul dintre noi în viaţă, să aibă cine să anunţe să vă ducă la spital sau la cimitir (bat în lemn!) după ce mâncaţi ciuperci. Aşa!

E groasă rău, mie mi-e frică, încep să se codească, pe rând, soţiile poeţilor – Culiţă, ne plăteşti de vii! Cum să vă plătesc eu, că dacă voi muriţi, mor şi eu, eu fiind primul care am degustat ciupercile astea, nu? E groasă rău, dar o să iasă subţire, râde Cassian. Întâi te apucă diareea, pe urmă mori –

deci ai timp să-ţi iei adio şi chiar să-ţi scrii şi testamentul. Ba întâi îl omorâm pe Ioan, să fim siguri că nici el nu scapă... Fără a trage nădejdea unei răsplăţi.

Dragii mei, ţipă brusc Radu, venind în fugă în foişor, din Cabană: prin bucătărie au început să meargă ciupercile... Ce-aţi făcut? Aţi mâncat ciuperci? Adevărul e că nu trebuia să mâncaţi, am uitat să vă spun...

Se râdea, se înghiţea în sec, se glumea iar şi iar se schimbau la faţă, "că nu se ştie niciodată", toţi mâncau ciuperci. Doar Ioan mânca friptură de pui adusă de acasă şi caş. Că Ioan adeseori mânca doar o dată pe zi, "dar citea cele şapte laude zilnice la adresa lui Dumnezeu"... Prostii – cu cele şapte laude, Ioan nu se sătura. Laude înălţate pe faţă lui Dumnezeu şi pe la spate Diavolului? Mai degrabă.

După ce terminăm de mâncat ciupercile, râde Cassian, Ioan o să scrie sub tabloul ce-l va avea sub ochi: "Natură moartă cu ciuperci vii".

Fraţilor, e de rău, lăsând gluma la o parte, pe mine m-a luat somnul, nu-mi mai pot ţine capul pe umeri, rosteşte, palidă, Sofia, soţia lui Gellu, ciupercile au efect... Pe mine a început să mă mănânce pielea, strigă Maria, soţia lui Radu. Nu-i nimic, trece totul cu zeamă de clopot, surâde sinistru Radu. Păcat că nu e printre noi şi Aurel, poetul şi prietenul din el s-ar fi bucurat! A, staţi liniştiţi, Aurel e cu noi, aici, el abia aşteaptă să vă conducă pe lumea cealaltă, observă Carolina, soţia lui Adrian, enigmatică. Aurel acum se bucură oricum de bucuria noastră...

Se lăsase deja întunericul, râdeau de se prăpădeau poeţii şi soţiile lor – nu făceau deloc a bine. Copiii aveau lumea lor, mâncau în sufragerie, în Cabană.

Întâi, nebunia începe cu râsul – voi ştiţi că alt efect al ciupercilor necomestibile este să înnebuneşti? Voi ştiţi că sunt vrăjitoare care invocă morţii după ce intră în transă,

mâncând ciuperci necomestibile, care nu le omoară, ci le droghează, probabil...

– Acum o să vină şi ursul şi diavolul locului împreună peste noi! Aţi văzut balega ursului în pădure, azi – era balegă de urs, pe cuvânt de onoare! Ba era balegă de diavol, că era un miros frumos în jurul ei, domnule...

Mai opriţi-vă din extaz, că voi chiar nu faceţi a bine, aţi luat-o razna definitiv, nu mai tot râdeţi atât, din nimic, să nu vă iasă râsul pe nas... Haideţi să nu fim prăpăstioşi, dacă murim, are şi cine să ne îngroape şi cine să ne conducă pe lumea cealaltă... Suntem oricum o întâmplare…

Gata, am găsit, haideţi să facem foc de tabără, să ne purificăm înainte, înainte de... Nu, mai bine mă bat şi eu peste gură. Avem crengi adunate, mai aduc eu, am văzut azi un loc în pădure cu crengi uscate adunate, nu departe... Fraţilor, eu acum văd în faţa ochilor numai inele de creştere. Nici o problemă, aşa e normal să vezi...

Şi au făcut foc de tabără. Superb foc, în curte, în spatele Cabanei, lângă foişor. “Superb pe naiba, ăsta nu e foc de tabără, ci afumătoare”, zice Nuţi... E drept, scoate cam mult fum până să ia foc. Plus că bătea şi vântul fumul ăsta spre foişor, unde stăteau cu toţii.

Dar e cazul să mai scurtez povestea mea adevărată, poveste începută atât de greoi.

S-a sărit peste focul purificator, “îmbătaţi de iluzia profunzimii”: mai ales Gellu avea succes...

Pune pe foc, Ioane, părul ăla de urs găsit de tine azi, să piară farmecele! Păr găsit pe o creangă groasă, ruptă, în pădure. Ioan îl avea în buzunarul blugilor – sunteţi siguri că nu stârnim farmecele astfel? Nu, speriem cu mirosul lui diavolul locului... Iar începeţi cu diavolul ăsta? Fiţi atenţi.

Radu relatează cum a fost el la vânătoare în pădurile Borcăi, vânătoare de căprioare sau cerbi, care este interzisă

– cum a legat puşca, iarna, la baza unui brad, lângă un adăpost în care pusese fân, cum s-a suit în bradul stufos şi a tras de "aţa" (fir de pescuit) legată de cocoşul puştii de vânătoare a tatălui lui şi cum în loc de căprioară sau cerb, l-a împuşcat pe diavolul locului, mai degrabă, că s-a speriat de ce a văzut şi pădurarul, sosit la câteva minute după ce a auzit detunătura. Radu a fugit înainte de a vedea ce a împuşcat, de fapt, imediat după care pădurarul a apărut, s-a speriat de animalul împuşcat şi a dispărut, să cheme ajutoare probabil – Radu apucând să-şi recupereze puşca. Nici până azi nu ştie ce a împuşcat, de fapt.

"Altceva". Radu bea două pahare de vin unul după altul (să recupereze ce au băut ceilalţi poeţi cât el a relatat), după care continuă: să vedeţi cum a fost când am mers la prins de scobari, peşti uite aşa, pe apa Sabasei, noaptea, pe lună plină. Scobarii urcă de pe Bistriţa la munte – şi eu îi culegeam cu mâinile, la lumina lămpii minereşti de carbid! Că lumina flăcării ei îi bloca pe peşti, îi hipnotiza, era ceva mirific. Aşa e când te afli dincolo de aparenţe…

Proştii de peşti, erau orbiţi şi pierdeau direcţia, se învârteau în jurul cozii lor...

În sfârşit, la 12 noaptea poeţii au turnat găleţi de apă pe jarul focului de tabără de lângă foişorul Cabanei – că ajunge pe ziua de azi, să nu alunecăm spre luciditate: dacă vom apuca şi ziua de mâine, vom fi cineva...

Copiii şi soţiile poeţilor plecaseră la culcare, Culiţă aţipise cu capul pe masă, în foişor, era greu de trezit – susţinea că o mână nevăzută l-a deşteptat aiurea din somn şi un glas de taină i-a spus: "Scoală-te, Culiţă, şi te pregăteşte, că peste şapte ore vin să te iau"... O fi fost diavoliţa aia pe care o râvneşti atâta, râse mânzeşte Radu.

Culiţă era confuz, tulburat, îngrozit, dar nu voia să arate asta, făcea pe prostul, amuzându-i pe colegi – ce era însă în sufletul lui... era ceva mistic…

Poeţii s-au mutat din foişor, de afară, în sufrageria Cabanei să bea vin sau pălincă: Gellu, Radu, Cassian, Adrian, Culiţă (care s-a lăsat greu convins să intre în Cabană cu paharul lui). Plus Ioan – că el e mereu în plus şi la băut alcool, nu numai la mâncat ciuperci. Ioan nu bea decât cafea cu cana, e singurul lui viciu. Dar îi plăcea să stea cu grupul de prieteni poeţi la gargariseală, să râdă de bancurile şi de vorbele lor de duh, plini de chef. Acum era cam târziu, ciupercile le căzuseră greu?

Nu prea mai aveau chef de vorbă, dialogul se lega arareori, toţi băteau câmpii: ba că sulful roşu, dacă intră în contact cu mercurul în pământ, se produce aur, ba că sulful alb, când ajunge în contact cu mercurul în pământ – ce credeţi că se produce? Se produce argintul. Ba că metalele sunt corupte ca oamenii... De cine sunt corupte? Metalele sunt corupte de sulf sau de pământul fetid – asta nu e operă diavolească, în definitiv? Sulful fiind la rândul lui corupt! Ba chiar, când sulful negru şi corupt intră în contact cu mercurul, se produce plumb! Iar plumbul, după cum spunea parcă Aristotel, e aur lepros... Pardon? Voi vă auziţi ce spuneţi? Cine vorbeşte cu gura voastră? "Noi, nu", îi mărturisesc lui Ioan, într-un glas, poeţii – până azi eu habar n-am avut de ce e acela sulf care corupe metalele sau care se lasă corupt, la rândul lui... Vedeţi? "Epuizarea lăuntrică"… Asta e! Cu gura voastră a început să vorbească diavolul locului deja... Metalele vin din subteranele Iadului, nu? Ha-ha.

Ha-ha. Se râde în prostie, pe mai departe – că toate metalele sunt făcute din sulf şi mercur... Sunteţi într-o ureche, toţi? Aveţi ce aveţi cu sulful şi cu mercurul, scoase din Iad, intervine iar Ioan; probabil că diavolul locului vă ispiteşte, e în jurul Cabanei şi vă induce cuvintele. Nici chiar aşa. Ioa-

ne, închide geamul ăla, că vine un miros de sulf... Râzi tu, Harap Alb, dar scroafa-i moartă-n coteţ... În Iad, unde unii stau în flăcări până la brâu, alţii până la gât, alţii nu se vedeau din foc. Fiţi atenţi, o vedeţi pe mătuşa aia care dă să deschidă capacul cuptorului, să-l descopere pe bărbatul ei cum se chinuie în Iad – "şi numai ce se aude un zgomot de lanţuri care trag în sus capacul cuptorului". Bine că nu e un cuptor de var nestins...

Degeaba. Poeţii râdeau şi vorbeau deja toţi odată, nu se mai înţelegea ce spuneau – acum susţineau că în anumite faze ale Lunii sufletul se întrupează dacă ele sunt evocate o dată cu prenumele morţilor care le-au avut în gestiune în trup. Haideţi să ne gândim cu toţii odată la Aurel, să-l evocăm – să vedem ce iese... La Aurel, poetul dispărut la 35 de ani, mort la Bucureşti în 1990 şi îngropat în satul lui natal, nu departe, la Borca – el a fost un fel de conştiinţă critică a fiecăruia dintre poeţii prezenţi acum la Cabană. Mai ştii? Poate reuşim să-l reîntrupăm un minut sau o oră, acolo, pe Aurel, cu puterea noastră de convingere, concentrându-ne la maximum... Vă jucaţi cu focul, le-a atras iar atenţia, pesimist, Ioan, am impresia că vi s-au urcat la cap şi ciupercile, nu numai alcoolul. Încetaţi să fiţi macabri, suntem oameni serioşi, ce naiba...

Încetaţi! Degeaba... Poeţii rosteau cu ochii ieşiţi din orbite, concentraţi într-un punct pe care numai ei îl vedeau: Aurel, fratele nostru, vino între noi cu puterea ciupercilor nebune pe care le-am consumat... E clar, aţi luat-o razna, fără nici o posibilitate de întoarcere la normalitate.

Afară se pornise o furtună? Aşa se auzea, era o vâjâială în urechile fiecăruia.

Ioan a ieşit din sufrageria Cabanei, a traversat ameţit de întuneric holul mare şi a intrat la baie, să se uşureze. În lipsa lui, ceilalţi poeţi rămaşi în sufragerie au avut spectrul unui

urs ridicat pe două picioare, în spatele cuştii unei menajerii ambulante! Urs care dansa, săltându-se de pe o labă pe alta. “Aţi citit cartea asta?”, au auzit toţi. De unde cunoşteau vocea? Brusc, li s-a făcut piele de găină. Aurel, ai venit printre noi? Îţi mulţumim şi te rugăm să ne ierţi...

Poeţii stăteau nemişcaţi, şocaţi, pradă unei agitaţii căreia nu-i puteau decela cauzele: ceva imponderabil şi infernal îi neliniştea profund, ceva misterios şi straniu îi strângea de gât... Aurel, mort de atâţia ani, le vorbea prin vocea lui Adrian, de fapt, dar din cauza emoţiei nici nu-şi dădeau seama ce se întâmplă. Nici Adrian nu-şi dădea seama, se purta “ca un automat inteligent” – el era “mediumul”! Prin Adrian vorbea, cu vocea lui, Aurel. “Voi sunteţi în pragul nebuniei colective? De ce m-aţi chemat?”, strigă indignat Aurel şi continuă: aveam dreptate când vă atrăgeam atenţia că după revoluţii vine o perioadă de exacerbare a misticismului, care predispune românul cu oleacă de sensibilitate artistică la practici extraordinare, cum e aceasta a voastră, când spiritul se tulbură şi când subconştientul colectiv poate să ia proporţii paranormale. Sunteţi chiar atât de disperaţi? Sau e vorba de o “alterare materială” a fiecăruia dintre voi? Dintre voi, doar Ioan e cu capul pe umeri – mergeţi şi vomaţi toţi cei ce aţi mâncat ciuperci care provoacă nebunia întâi, apoi moartea, puneţi şi soţiile şi copiii să vomite, beţi apă fierbinte cu sare, cu forţa! Băgaţi-vă degetele în gât imediat! Mitică, diavolul locului v-a îndemnat să mâncaţi ciupercile alea nenorocite, asta e lucrarea lui cea nouă, aveţi în pântece mâncarea diavolului. Ioan o să vă pregătească apa fierbinte cu sare. Să-i mulţumiţi lui Dumnezeu că am venit să vă avertizez. “Dumnezeu izbăvitor ce se poate manifesta în oricine are inima pregătită mereu pentru a-l primi la sine pe Mântuitor şi a intra în comuniune cu el”. Dar nu-l mai confundaţi pe Mântuitor cu diavolul. Vă îmbrăţişez. Îmbrăţişaţi-l din partea mea pe

Ioan – ar fi trebuit să vă pun la încercare, să-l pun pe Ioan, cu puterea mea, să înroşească în foc bolovani, în vatra sobei din bucătărie şi să vă pun să mergeţi pe ei, încet, să-mi spuneţi dacă vă arde la tălpi. Că voi şi aşa nu mai simţiţi nimic. Fugiţi şi vomaţi...

– Alarmă! Trezirea! Vomaţi ciupercile, sunt otrăvitoare, Mitică, diavolul locului...

Poeţii au năvălit în camere, şi-au luat nevestele şi copiii şi şi-au băgat fiecare degetul în gât, care la baie, care la closet, care ieşind din curtea Cabanei spre pădure...

Natural, afară, sobru, Mitică, Diavolul locului surâdea cu înţelegere. Ioan pusese deja la fiert o nouă oală de apă cu sare pe aragaz, în sobă focul se stinsese şi încă se mai chinuia să-l aprindă, soţia lui, mare consumatoare de ciuperci, era moartă de frică. Apă cu sare? “Aceasta este apa tulburării”...

La toţi le tremurau picioarele şi mâinile, le venea să se întindă pe pământ, tremurau din tot corpul, până şi organele dinlăuntrul corpului aveau un tremur îngrozitor – erau bolnavi grav, unii căzuseră în genunchi, se rugau la Dumnezeu să-i scape “că n-or să mai facă” şi-şi vomau maţele, după ce mai beau o gură de apă caldă cu sare.

Până ce Radu a hotărât că toată lumea trebuie să intre în Cabană deoarece totul a fost o cacealma pusă la cale de Ioan, în bună înţelegere cu Adrian, care au reuşit să invoce morţii şi să vorbească “pe bune” pe limba lui Aurel, fratele lor. Măi, Radule, tu eşti mai nebun decât noi toţi la un loc, sper că tu nu vorbeşti serios, reacţionează blând, vânăt la faţă de atâta vomat, ţinându-se cu o mână de gard, aplecat, Adrian – poate Ioan ştie mai multe, dar nu ne spune...

Adevărul era că Radu habar nu avea ce voia să spună cu cacealmaua asta, de fapt; el era beat încă, otrăvit şi prea drogat de ciuperci? Sau diavolul locului, Mitică, vorbea acum prin el, bătându-şi joc.

În a treia zi la Cabană au bolit toţi. Îşi blestemau zilele. Aveau diaree. Ioan i-a îngrijit. Culiţă, în schimb, cu conştiinţa încărcată, autoculpabilizat, deşi el nu se simţea deloc vinovat că i-a adus în această stare (vinovat că a dat certificat de calitate ciupercilor culese) – a dispărut! A plecat de nebun, pe furiş, cu noaptea-n cap, în zori, fără să-şi ia bagajul. Unde naiba o fi plecat? Treceau orele, se făcuse seară şi Culiţă nu mai apăruse. Dar mai lăsaţi-l în plata Domnului, că ştie el ce face, s-o fi dus după gagici – că la el ciupercile au avut efect afrodisiac... Râdeţi voi, numai să nu cumva să fie Culiţă plata cerută de diavolul Mitică! De cine? De diavolul de care ne vorbea Aurel astă noapte. Doina îşi face cruce. Adică voi aveţi de gând s-o ţineţi tot aşa, că Aurel... Sunteţi toţi într-o ureche? Bat în lemn – cum adică, plată? Plată pentru diavolul locului, auziţi – indiscutabil, vi s-au urcat ciupercile la cap, nu mai e nimic de făcut cu voi... Dacă aţi crede cu adevărat în Dumnezeu, n-aţi îndrăzni să vorbiţi cu morţii şi nici n-aţi da doi bani pe diavolul ăsta al locului... Eu mă tem să nu i se fi făcut rău lui Culiţă, beat şi drogat de ciuperci cum era, şi să nu fi căzut în vreo prăpastie, Doamne fereşte. Dar să nu fim prăpăstioşi – s-o fi dus la vreo maşină la şosea să meargă să bea la restaurant ceva să se dreagă, că aşa fac băutorii de bere, numai berea îi trezeşte. Şi unde să găseşti bere pe aici, prin pădure... Plus că sunt fenomene cosmice în relaţie cu Luna şi cu cunoscătorii de ciuperci. Ce ştiţi voi.

Sau, te pomeneşti că exact asta a dorit Culiţă, să avem o experienţă paranormală "extrasenzorială"? Asta, pe când totul a început de la o contemplare îndelungă a lui Iisus astă noapte, sub efectul consumului de ciuperci otrăvitoare, icoană ce se află în sufragerie în Cabană – brusc luând seama cu toţii că îl cunosc perfect! Dar de unde să-l cunoască ei, poeţii, personal, pe însuşi Iisus? Aurel îi

semăna lui Iisus... Cunoaşterea lor, beţi şi drogaţi de ciuperci cum erau, având să se mute de pe icoana lui Iisus pe imaginea mentală a lui Aurel, cel ce a murit în 1990 la o vârstă... Mai mult, aici suntem într-o Cabană la poalele Muntelui Sfânt, "Kogainon", zice serios Adrian, unde era peştera lui Deceneu, "după cum am învăţat de la daci", care preot a descoperit monoteismul! Acelaşi Deceneu care era înaintaş lui Iisus chiar, nu?

E clar, ciupercile au avut efect halucinogen-magic, e grav, de mâine trebuie să ne internăm cu toţii în spitalele de nebuni ale scumpei noastre patrii, România...

Interesant, totodată, de reţinut. Până să fie trezite de poeţii isterizaţi astă noapte să vomite ciupercile mâncate, doamnele prezente în Cabană au avut, toate, un vis. Acelaşi vis, după cum aveau să ia seama, din vorbă în vorbă. Şi ce vis! Un vis cu un necunoscut, cu ochii fără pupile, fără globul lor, "semănând cu nişte hăuri". De fapt, necunoscutul putea fi Aurel? Avea cumva trăsăturile lui? Sau putea fi însuşi Iisus? Într-o lume în care tot ce există "are misiunea de a se înfrânge pe sine". Auziţi ecoul... Faceţi linişte!, li s-a strigat în vis. "Aţi citit cartea asta?", au auzit toate soţiile poeţilor – era vocea lui Aurel, inconfundabilă? Adică au auzit şi ele în vis ce au auzit în realitate poeţii în sufragerie? Normal, au auzit cu toţii la fel, erau doar sub efectul drogului ciupercilor, al otrăvii. Haideţi să nu exagerăm – de ce trebuia să apară Aurel în mintea fiecăruia? Numai fiindcă am fost azi, ieri, la mormântul lui? Bineînţeles, asta a păstrat subconştientul nostru, subconştient supralicitat de ciupercile necomestibile... Aţi citit cartea asta?, repeta vocea cunoscută. Cartea în care "cel ce este înfrânt de ceilalţi, nu-şi împlineşte misiunea"... Deci voi, femeile, aţi auzit ceva în plus faţă de noi de la Aurel: cel ce este înfrânt...

Asta e. Culiţă este primul înfrânt. După el urmăm noi. Şi... Ca o umbră neagră, un fel de făptură nouă... Ce? Simţiţi? Eu simt pe faţă boarea unui suflu de gheaţă...

Toţi, pentru câteva minute au început, brusc, să ţipe şi să se scuture, mai puţin Ioan, care nu înţelegea ce i-a mai apucat – că prin haine le ţâşneau flăcări verzi de foc, flăcări care nu-i ardeau...

Ioan se închina, căscând, mort de oboseală şi plictisit deja de atâtea întâmplări care numai poeţilor nesăraci cu duhul probabil că li se pot întâmpla. Vai de capul nostru.

Iar avem halucinaţie colectivă.

Ioan transcrie în jurnalul lui, în sfârşit, din ceea ce-i dictează o conştiinţă străină, parazită, supradezvoltată, care numai a lui nu e (sincer, se teme să nu fie vorba tot de puterea lui Aurel, care îi dictează "prin telepatie, de pe lumea cealaltă" şi ce să facă, nu numai ce să scrie; desigur, s-a temut să spună asta cuiva): "Aceasta este, deci, călătoria de trei zile în singurătate. Aceasta este întreita iluminare a unei singure zile, mai exact; întreită iluminare, în care cea dintâi este asemenea amurgului, a doua asemenea zorilor şi a treia asemenea mersului zilei". Ioan scrie în continuare: "Mâine vom părăsi Cabana şi pe Mitică, diavolul locului, după cum îl vom părăsi şi pe Dumnezeul Cabanei. Asta, pe când omul nu poate atinge decât o cunoaştere imperfectă a existenţei supreme, pe calea analogiei – drept pentru care colegii mei, poeţi, au ţinut să scoată la iveală un «ce» final, prin care să-şi demonstreze unul altuia că evenimentele neîntâmplătoare concură, ca şi evenimentele întâmplătoare, spre realizarea «aceleiaşi finalităţi», stricând ordinea naturală chiar. Că, în definitiv, «este necesar să intrăm în mintea noastră, care este imaginea lui Dumnezeu eternă şi spirituală, şi să intrăm înlăuntrul nostru, în profunzime; aceasta fiind o păşire în adevărul Domnului»"... Că se

dovedeşte a fi o întreprindere a diavolului mai degrabă, până la urmă, decât o întreprindere a lui Dumnezeu această introspecţie creatoare, "transpusă sub formă de lucrare artistică", poate fi iar adevărat...

În orice caz, înainte de a apuca să se urce în microbuzul de întoarcere, pe lângă care se tot învârteau de o oră, poeţii au avut cu toţii, inclusiv Ioan, o senzaţie tot mai tâmpită, de neînţeles, dar îngrozitor de reală – senzaţia că nu mai au capul lor pe umeri, ci capul altuia... "Cum de e posibil aşa ceva?" De la deşteptare trăiesc tot cu senzaţia asta absurdă. "Ce naiba, ne-au fost inversate memoriile?" Nu voiau să insiste pe această temă, toţi tăceau, cu ochii în gol, profund îngrijoraţi de dispariţia lui Culiţă.

– Fraţilor, pe aici miroase, totuşi, a balegă de diavol, se trezi vorbind Ioan. Balegă frumos mirositoare, emanaţia ei provoacă vedenii. Iată de unde ni se trag nouă halucinaţiile... Ar trebui să cerem sfat de folos de la mănăstire, din staţiune, să aprindem încă o lumânare pentru sufletele noastre. Că aşa se întâmplă în epocile de delăsare...

Din păcate, Culiţă n-a mai apărut. Acum aşteptau cu toţii să vină cunoscuţi de-ai lui Adrian de la Poliţia judeţeană, anunţaţi prin telefonul dat din sat. Poliţaiul din sat dăduse deja alarma, îl căuta împreună cu trei pădurari şi un jandarm pe Culiţă. Poeţii renunţaseră să-l mai caute prin preajma Cabanei, străbătuseră un kilometru de jur împrejurul ei, poate Culiţă s-a urcat la Schit, pe Muntele Sfânt, pe un traseu numai de el ştiut. Culmea, de altfel, e că niciunul dintre cei întâlniţi prin restaurante sau pe poteci nu-l văzuseră... Îl înghiţise pe Culiţă pământul, de-a dreptul!

Culiţă a fost dat dispărut în întreaga ţară. Mâine trec 40 de zile de când a dispărut. Familia lui, părinţii, fratele şi sora se gândesc să-i facă pomană, dar poeţii nu sunt de acord.

Poeţii, cu care a fost la Cabană, sunt ferm convinşi că e plecat de nebun pe undeva Culiţă, cu vreo femeie "să-şi trăiască viaţa", cu o diavoliţă, că nu e prima oară când dispare, a mai fugit el o dată de acasă o săptămână în adolescenţă... În orice caz, niciunul dintre poeţi n-are presentimentul morţii lui Culiţă – deşi nu pun prea mare bază pe presentimentele lor. Părinţii lui Culiţă au fost şi la o ghicitoare, care a vorbit în doi peri: "Culiţă e dus să adune comori în cer, unde nici o rugină nu le strică, nici hoţii nu le sapă, nici nu le fură; acum Culiţă stă cu faţa spre voi şi vă plânge de milă, zice c-o să se întoarcă numai când o să aibă el chef, nu-i mai purtaţi atâta de grijă, că se simte ca în al nouălea cer, nu e singur şi are pentru cine să scrie poezii"...

A doua povestire:

Între Poarta Iadului şi Poarta Raiului

Era încă sub influenţa supoziţiei cu cauzele Osândirii, “ale înstrăinării dintre noi şi Dumnezeu”, cauze care au înmulţit aberant inclusiv cazurile de leucemie (şi de cancer de toate felurile; dar parcă numai de cancer) printre locuitorii munţilor Neamţului. Cauze legate de radiaţiile radioactive, crescute constant (de altfel, nu întâmplător până şi nebunul de dictator, Nicolae Ceauşescu, “unealtă a diavolului, nu?”, a vrut să ridice o centrală electrică nucleară aici), inclusiv în comuna unde se adunase un grup de poeţi să aprindă o lumânare la mormântul unui prieten, *drag prieten poet*, Aurel, mort în septembrie 1990 de leucemie, la doar 35 de ani, după ce de cancer murise şi tatăl lui şi un văr, de exemplu. Că Dumnezeu îi însoţeşte numai pe cei ce “cer ajutor cu inima plină de umilinţă şi cucernicie” şi numai pe cei care aşteaptă ajutorul divin prin rugăciuni

fierbinţi, “în această vale a plângerii”... Mă rog. Era de vină şi explozia din 1986, de Paşti, a centralei electrice nucleare sovietice de la Cernobîl, indiscutabil, pentru morţii de cancer de pe aici, mai ales, din ultima vreme, înmulţiţi în mod aberant. Adică nouri groşi radioactivi au plecat de la Cernobîl, din Ucraina, şi s-au stabilizat ani la rând peste munţii Neamţului şi i-au infiltrat? Nici chiar aşa. E clar însă că aici, în munţii Neamţului, bogaţi în zăcăminte de uraniu, nourii Cernobîlului, “cu insinuarea lor radioactivă, diavolească”, au găsit teren prielnic pentru dublarea puterii de iradiere, distructivă, secretă – din 1986 şi până azi, *lucrarea diavolului* a avut succes. “Lucrare a diavolului radioactiv” (întrupat fără chip), ce seduce în continuare lumea... Poate de aici se trage şi seducţia generală faţă de aceşti munţi ai Neamţului (consideraţi sfinţi), culmea, de la bogăţia de uraniu din subteran, ce se insinuează la suprafaţă, bogăţii care pot modifica gena la o adică, dând peste cap arborii noştri genealogici, bat în lemn...

Poeţii (din Grupul *Caietelor de la Durău*”, că editau o publicaţie cu acest nume) au stat în ogradă, reculeşi, la casa părintească, devenită, în parte, casă memorială a poetului mort la nici un an după Revoluţie, şi au făcut supoziţii că pe aici, prin munţii Neamţului, cu unul din centrele radioactive vii subterane de uraniu în comuna Borca, este ceva profund în neregulă. Că, totuşi, dacă e să eliminăm tot ce are această lume mai rău şi mai demonic, “ar trebui să renunţăm la însăşi ideea mântuirii”. *Răul diavolesc* ne e necesar, aşa ne propăşim sufleteşte... Mai ales aici, în munţii Neamţului, unde orice certitudine ar trebui să fie subminată – “subminarea asta, a certitudinilor, e singura cale să nu greşeşti”... Pardon? El, Tudor Chirilă, a găsit chiar şi o explicaţie credibilă în acest sens. Explicaţie “mai cu capul pe umeri” care, după ce el a dat-o de gol intuitiv, mai apoi avea

să-l obsedeze, extinzând acţiunea radiaţiei nucleare distructive încetul cu încetul şi asupra întregului munte Ceahlău – doar nu degeaba i se spune "muntele energizant", nu numai Muntele Sfânt. Dacă e sfânt, apoi, trebuie să aibă în secret, bine ascunsă, lucrarea diavolului, perfect disipată. Că unde e sfânt, e şi diavol alături, "dialectic", unul la vedere şi altul în ascuns, nu? Nu degeaba nebunul ăla de Nicolae Ceauşescu a făcut toate prospectările necesare pe aici, "chemat de lucrarea diavolului", încântat la culme că ar putea să dea o lovitură de graţie Dumnezeului românilor... S-au făcut zeci de săpături pentru probe, s-au deschis mine speciale, în mare taină, care au atestat cu vârf şi îndesat prezenţa uraniului în aceşti munţi, fie spre Borca, pe o rază de 70 de kilometri, fie la câţiva kilometri de Piatra Neamţ. Vă daţi seama. Dulcea inconştienţă a localnicilor a făcut ca până azi să nu fie depopulate nici măcar localităţile din preajma gurilor de mină de uraniu părăsite (mine cu lupanare subterane, în care accesul era rezervat exclusiv iniţiaţilor), neînchise după Revoluţie. Că s-a îngroşat gluma, a căpătat o tentă funestă în timp, că a fost şi exploatare serioasă de uraniu pe aici (aproape de suprafaţă), e binecunoscut acest fapt, public, după Revoluţie dându-se de gol, cu oarecare reţinere, totul. "De aici, din munţii Neamului, scapă cine poate, la o adică, cine a fost iradiat cu uraniu sau cine va fi... statul n-are bani de despăgubire pentru nimeni, să fie clar".

Cu ochii în gol, Tudor îi revede pe cei adunaţi, cu o zi înainte, la masă, reculeşi fără prefăcătorie, cu lacrimi în gât, în ograda curţii casei părinteşti, memoriale, a prietenului poet dispărut, Aurel Dumitraşcu – fiinţe pline de ochi, limbi şi boturi de animale sau oameni scăpaţi din Iad sau din Rai, pe Poarta mare? "Sunaţi la Poarta cea mare cu grilaj"... Da, boturi în fel şi chip, nu guri...

Tudor Chirilă se scutură, dă ocol unui copac prăbuşit nu demult, verde încă, un brad uriaş, mai bătrân, care în cădere a scos din rădăcini un alt brad, mai tânăr. Merge, lângă soţia lui, tot îngândurat, pe o cărare marcată cu cruce albastră, în munţii Neamţului, spre Cascada Duruitoarea, plecaţi din staţiune. Soţia lui se teme să nu apară vreun urs, că aşa le-a prezis un localnic, să aibă mare grijă. Tudor e cu ochii în patru, orice foşnet îl pune în gardă, încordarea asta îl oboseşte în plus, inutil, mai ales că n-ar şti ce să facă, practic, dacă s-ar trezi faţă-n faţă cu un urs, n-are cu ce să se apere, s-a tot uitat după un lemn, o ghioagă, o măciucă, dar n-a văzut; crengile rupte, uscate, nu-l inspirau, nu putea face o armă redutabilă din ele. Lasă că n-are cu el un briceag măcar, să se descurce cumva, să-şi confecţioneze o bâtă mai acătării...

Înaintează alene, sunt urcuşuri agale şi coborâşuri fără probleme, “moi”, e un traseu prin pădure, printre brazii munţilor Neamţului, de-a dreptul magnific. Deşi... Deşi el, Tudor, simte prezenţa diavolului pretutindeni că-l însoţeşte, că au făcut atâta caz poeţii de la Cabană (cu care el, cu soţia, a mers şi ieri la cules de ciuperci) de un *diavol al locului*, încât numai la acest diavol îi stă mintea – ursul părându-i-se o jucărie prin aceste locuri binecuvântate de Dumnezeu. “Pe bune”, cum îi plăcea să repete, chiar asta simte, că e însoţit de diavol – dar nu oricum, un diavol care mergea pe sub pământ, în paralel cu el. El mergea pe potecă, diavolul pe sub pământ, era o supraetajare psihică terorizantă. Bine ar fi fost să meargă cu ei, totodată, deasupra capului lui, şi un înger păzitor, dar de unde... Era o senzaţie prostească, difuză, de neexplicat, care se accentua alarmant, îl sufoca. Îl plictisea deja lipsa lui de haz – ce diavol, fraiere? “Îşi bate joc iar subconştientul de mine, de fapt...”

Pe această cărare de munte îşi duc veacul şi călugării de la Schitul Dochia, care coboară pe la Cascada Duruitoarea în

staţiune, din vârful Ceahlăului (Sprijinitorul Cerului), să se aprovizioneze şi să ia lumină de la mai-marii lor de la Mănăstire. De vreo doi ani, până şi locurile ortodoxe strămoşeşti cele mai izolate sunt smintite de secte, culmea atingând-o nu se ştie exact ce sectă japoneză, apărută în staţiune, "numai diavolul a putut să o aducă din Japonia până aici". Ptu-ptu! Japonia, cu exploziile bombelor nucleare fenomenale... Cu siguranţă, secta asta japoneză a fost atrasă aici de diavolul special, teribil, de sub pământul Muntelui Sfânt nemţean, "diavol transformat în uraniu". Iar sectanţii sunt aduşi telepatic până aici de "o transmisie nucleară anume", de cine ştie ce "unde radioactive", care dereglează undele bioenergetice şi derutează subconştientul cultural colectiv sensibilizat religios, nu? Vorbe... Palavre anarhice. O fi la mijloc şi vreo terapie genetică, o "clonare" în plus, acolo, mai ştii, care ori te încarcă, ori te descarcă de energie... Hai să nu ne mai prostim! În efortul nostru cabotin de mântuire. Pericolul nu e diavolul, ci "vidul interior".

Pe aici, îi spune Tudor soţiei lui, aura noastră se ridică până la cer şi alungă nourii, nu glumesc, uită-te şi tu. Alungă nourii să nu ne strice ziua – că la plecare cerul era înnourat rău, iar acum... Acum, cu cât înaintau spre Cascada Duruitoarea, în faţă, pe drumul forestier (apărut facultativ pe traseul lor), în ochi cu zidul inexpugnabil al Ceahlăului, nourii se răreau exact pe lungimea traseului lor, lăsând loc soarelui să ardă generos. Mare minune, în spatele lor ploua. Nu, că aşa e la munte. Te pomeneşti că într-adevăr aura noastră îndrăgostită alungă nourii pe aici... Parcă, în definitiv, ce e lumea asta? "Lumea este un pod"; pod peste o apă dintre două lumi, care adună nourii cu curenţii ei – "podul există ca să treci pe el, nu să-ţi faci sălaşul pe el". Lumea noastră trecătoare şi iluzia eliberării de toate, la o adică. Că doar ura nu ne salvează sufletele, ea ne blochează

pe pod, la o adică eu nu urăsc pe nimeni. Tu pe cine urăşti? "Rar e cineva pe care să nu-l urăsc eu..."

Cu cât înaintau spre Cascada Duruitoarea, urcând, era mai rece, mai întuneric parcă, aerul se rarefia, odată reintraţi în pădure – era doar o impresie? Oricum, erau prea distraţi amândoi, uitaseră de urs şi nu se mai temeau de declanşarea unei ploi, aveau chiar un sentiment nesănătos de beatitudine. Aveau reînviată o stare sufletească a lor de altădată, uitată, "exaltată". La un moment dat, s-au speriat: de departe vedeau, printre copaci, un călugăr care se închina şi fugea, împleticit – venea spre ei, cu limba efectiv scoasă. Ce naiba i se întâmplă? De cine e urmărit? "De duhurile rele..."

Călugărul s-a oprit la vreo zece metri de ei, să-şi tragă sufletul – acum săruta o cruce de lemn, legată la gât cu o sfoară, cu disperare. Oare câţi mai cred azi, sincer, de fapt, în mântuirea prin cruce, se întrebă într-o doară Tudor.

Brusc, soţii Chirilă îşi duseseră mâinile fără să vrea la obraji, era o boare fierbinte – "te pomeneşti că am intrat într-o zonă interzisă", zice Tudor. "E ca în filmul acela, cu zona interzisă, îi amintea de film"... Se opriseră şi ei, nedumeriţi, păstrându-se la o distanţă minimă de călugăr, neînţelegând ce i se întâmplă. Ciudat, călugărul nu dădea semne că-i vede, "doar n-o fi orb". Călugărul căzuse în genunchi şi bătea mătănii, i se arătase o minune? Poate i s-a arătat Maica Domnului, îi şuşoti Dora Chirilă soţului ei – că s-a mai arătat pe aici. Îl vezi, e transfigurat.

Între ei şi călugăr era o ridicătură de pământ lunguiaţă – Doamne fereşte, îi dădu cot Dora soţului iar, parcă ar fi un mormânt ridicătura asta de pământ lunguiaţă... Amândoi se temeau să înainteze, ce se întâmpla, de fapt? "Doamne, întru frica ta, povăţuieşte-mă", îi auziră vocea călugărului. Călugăr care avea părul lung strâns cu un elastic, într-o coadă – era drăguţ, cu barbă dumnezeiască, ispititor, Dora

era fascinată, era încălţat cu adidaşi scumpi, ia te uită ce călugăr emancipat! Sau nu e călugăr, ci un răufăcător travestit, se gândi Dora, dar nu îndrăzni să-i spună soţului nimic altceva, era atrasă nefiresc de bărbatul cu barbă, imaginaţia i-o luase razna, se excitase, boarea de căldură e de vină, barba călugărului îi mângâia trupul gol, sărutat, dar era sărut cu miros de praf de puşcă sau de sulf. Dora era aproape de leşin – mai apucă să pună în ultima clipă mâna ei stângă pe mână stângă a soţului şi făcu o cruce repezită, îşi dădu ochii peste cap şi... Îşi reveni brusc. Am fost la un pas de leşin! Ce plăcere… Tudor avea ochii mari-mari: "să nu pomeniţi aici de Porţile cele închise ale Raiului, care abia aşteaptă să se deschidă, ele stau închise din pricina păcatului strămoşesc", auziră. Dar cine vorbea? Era o voce cavernoasă, care-ţi îngheţa sângele în creier. Că nu era vocea de dinainte a călugărului. Dora se lipise de Tudor, clănţănind din dinţi, călugărul bătea pe mai departe mătănii, era cu totul altă voce decât aceea reţinută a călugărului – sau călugărul îşi bătea joc de ei, schimbându-şi inflexiunile vocii, să-i sperie? "Suntem în preajma ultimului hotar..."

Cum? Deodată, subconştientul lui Tudor îi dădu de gol faptul că a uitat să urmărească semnul crucii albastre, al potecii de munte către Cascada Duruitoarea, şi i se strânsese inima, marcajul nu era nicăieri în jur, se rătăciseră – aşa ceva nu i se mai întâmplase de când tot străbate munţii pe traseele turistice! Nu îndrăzni să-i dea soţiei lui de înţeles că a fost gură cască, luându-se cu vorba, şi că a uitat să urmărească semnul turistic, luând-o pe o altă cărare acoperită de frunze – oare unde o fi ducând? Ar putea fi o experienţă mistică? Era cazul să se întoarcă din drum...

"Pentru buna voastră sporire duhovnicească", mai auziră amândoi – era un al treilea glas? Un glas de pe altă lume, mai degrabă. Ah, amărăciune spirituală, ah, ah… Dora şi Tudor Chirilă erau efectiv paralizaţi de frică.

În timp ce călugărul se ridică de la pământ din mătania sa şi-şi înălţă iar palmele cu degetele răsfirate la cer, cerând îndurare lui Dumnezeu (sau Diavolului?), pe nesimţite pământul se zgudui puternic sub picioarele lor şi încet-încet se linişti, după care iar se zgâlţâi puternic. E cutremur, bâigui Tudor, care nu mai era bun de nimic. Dora se lipi şi mai strâns de el, îşi făcură amândoi cruce după cruce şi căzură în genunchi, albiţi de spaimă, cu părul ridicat pe cap – în faţa ochilor lor, pământul movilei, care se asemăna unui mormânt, se desfăcea în formă de petale, cu încetinitorul, şi bradul uriaş de la baza lui se prăbuşi cu zgomot în partea opusă lor şi a călugărului... Erau amândoi pierduţi, "e sfârşitul lumii, Dora, e sfârşitul bietei noastre lumi"...

Dora plângea, "Dumnezeu să ne ierte păcatele" – îl îmbrăţişă pe Tudor, erau orbiţi amândoi, aşteptau să fie înghiţiţi de pământ, "sufletul oamenilor seamănă cu cerul albastru", nu? Nu înţelegeau nimic din ce li se întâmplă, starea de cădere în inconştienţă era aproape, nu mai ştiau unul de altul... Doar subconştientul lui Tudor lucra înfricoşător, bătea câmpii în mod inadmisibil, avea în faţa ochilor, pe dinlăuntrul lor, ca pe un ecran panoramic, un fel de explozie solară în lumea sufletelor rătăcitoare, de care era bântuit, o lume a sufletelor celor morţi, fără trup, "fără anvelopă", o lume paralelă acesteia a noastră, era teoria lui, că zona călduroasă în care intrase făcea parte din efectele acestei explozii "dintr-o lume sublimată, spirituală", poate că-şi pierduse deja minţile, nici nu mai conta. Soţia lui, Dora, simţea, ca el, o fierbinţeală nebună nu numai din exterior, ci şi din interior, "simt că mă arde sufletul"... Că nu se poate să nu existe şi un diluviu, un sfârşit "al lumii noastre interioare", o apocalipsă a lumii spirituale, a lumii sufletelor, nu numai un diluviu "al lumii materiale"...

Aici o fi locul unde e ascuns vasul ales în care sălăşluieşte Dumnezeu, rosti gura lui Tudor, fără să se audă şi fără să se înţeleagă. Sau în care sălăşluieşte Diavolul, îl completează Dora, muşcându-şi limba... Stăteau amândoi prăbuşiţi, într-o nesimţire absurdă, poate că au murit, dar aşa le era mai bine, pluteau, poate totul li se trage de la faptul că au mâncat ciuperci otrăvitoare, de aici căldurile şi halucinaţiile cu călugărul desfigurat de frică, gândeşte Dora, doar li s-a atras atenţia să n-aibă încredere în ciupercile culese de ei ieri, cu Grupul scriitorilor constituit în jurul publicaţiei "Caietele de la Durău", degeaba au fost asiguraţi că era printre ei un cunoscător de ciuperci, poetul Culiţă, ea n-a avut încredere, cu siguranţă ciupercile sunt de vină de toate cele ce li se întâmplă acum. Dar de ce au efect abia după zece ore de la consumarea lor? Ciuperci otrăvitoare, culese prin locurile pe unde călugării şi-au cultivat caracterul moral, te pomeneşti... Dumnezeule, vom muri atât de stupid, acum suntem în stadiul de delir, ce păcat că nu pot mişca nici un deget şi că limba nu mai răspunde la nici un impuls nervos, nu mai poate rosti nici un cuvânt, suntem amândoi paralizaţi, fără speranţă de revenire la normal?

Tudor are ochii deschişi, ficşi, capul îi stă nemişcat pe frunze uscate, nu poate să vadă nimic, nici un muşchi nu-i mai răspunde la comenzi – dar e conştient încă, atâta cât este, nu ştie dacă nu cumva visează, că prea e gogonat totul, îi pare rău că nu poate să vadă în jur, se pare că a orbit, boarea aceea caldă l-a orbit? O fi ieşit ceva din groapa aceea deschisă ca o floare, din mormântul din pădure? Sau el s-a prăbuşit cu totul în fundul pământului şi acum e pe lumea cealaltă, în Infern? Doamne fereşte... Nici pe călugăr nu-l vede nicăieri, deşi se uită cu ochii minţii, nu se poate concentra destul însă – e convins doar că soţia lui, Dora, e lângă el, cu siguranţă e lângă el, poate ea a murit de tot şi nu

mai suferă ca el, trezit din morţi fără să poată să se mişte, fără să vadă, fără să ştie. “În pragul deznădejdii”...

Tudor abia respira, ceva insuportabil îi înăbuşea sufletul. “Dorei îi curg lacrimile din urmă” – o simt, o simt cu subconştientul, “cu un al treilea ochi, care vede numai în interior”, ce am făcut atât de grav, Doamne, de ce mă pedepseşti aşa, cu ce am greşit, n-am crezut destul în tine?

Tudor se sufoca de la deschiderea pământului, când ieşise o duhoare grea, necunoscută – e clar, aici e Poarta Iadului, mai apucase să-şi spună sieşi, înainte să leşine. Un urlet înfricoşător însă îl trezise – inima i se urcase în gât, sufletul i se scursese în testicule, acolo unde era punctul său cel mai sensibil. Cu eforturi supraomeneşti, Tudor se ridică pe amândouă picioarele, “sunt un cadavru viu, o marionetă mişcată cu aţe invizibile de un păpuşar?” Aşa se simţea, mai nou, atârnat în aţe – nici gleznele, nici încheieturile mâinilor, nici gâtul nu se mai ţineau “vertical”, plus că era prăbuşit în propriul sine cu totul. Mai apucase doar să vadă cum un monstru mestecă o halcă însângerată, un monstru oribil, fără ochi, scos din filmele horror, ieşit din groapă doar cu două labe, cu gheare încovoiate, uriaşe! Mesteca pulpa smulsă de la un picior al călugărului, Dumnezeu să-l ierte... Vedea încă, nu-şi pierduse orice facultate de percepere a lumii înconjurătoare, a mai apucat să înţeleagă, indiferent, că monstrul se retrăgea în vizuină, târând după el ce a mai rămas din bietul călugăr... Era un animal nemaivăzut de Tudor, de mărimea unui porc mistreţ, cu colţi încovoiaţi uriaşi, asemenea ghearelor... O fi un “mutant”, un experiment genetic ştiinţifico-fantastic, în care el nu crede – nu gustă nici filmele, nici cărţile SF. Îi juca, pentru a câta oară, feste subconştientul, era clar, altă explicaţie nu exista.

Atât mai apucase să vadă, cum dispare monstrul în pământ, într-o galerie anume săpată, după care Tudor s-a

prăbuşit cu totul înlăuntrul său, într-o letargie fiziologică cruntă, cu o minimă funcţionare a conştiinţei. Conştiinţă care revedea acum "filmul" întâmplării nefericite la care era personaj principal – monstrul era diavolul în persoană, flămând, iar călugărul... Călugărul a venit special să i se ofere, sacrificându-se pe altarul lui Dumnezeu, deoarece a păcătuit grav? Poate călugărul a omorât din greşeală pe cineva? Vai, oare ce păcat atât de mare a putut să facă bietul călugăr să se ofere acestui înfricoşător monstru? Monstru care vine din viitor, care e o umbră a viitorului...

Tudor era acum o grămadă de oase şi de carne, căzut în prostraţie, "părăsit de păpuşar, o marionetă abandonată". Ce apucase el să vadă, cât a mai fost conştient, îi ajunsese, duhoarea de sulf persista, mirosului monstrului adăugându-i-se şi mirosul groaznicei rupturi de pântece şi de maţe a călugărului... Ptu-ptu! Cu intermitenţe, conştientul lui Tudor dădea semne de revenire – poate că visa, totuşi? Pe moment, simţea că e târât de cineva, venise monstrul să-l devoreze şi pe el? Nu se săturase cu călugărul? Nu-i mai prea păsa, deşi o frică ancestrală îl făcea să se comporte "ca o legumă", neînstare să se apere. Nu-l durea nimic, poate monstrul îl apucase cu colţii lui oribili de blugi şi-l trăgea în vizuină. Dumnezeule mare, ce interdicţie divină am încălcat eu să ajung să fiu distrus în halul ăsta, atât de crud? Era prea mult, nu-i dispăruse cu totul (sau îi revenise) nici sentimentul acela de plenitudine, se vede că deja murea, încet, încet, şi că sufletul lui se pregătea să-i părăsească trupul – adio, iubită Dora, sper să ne întâlnim pe lumea cealaltă, aşa ne-a fost dat nouă să murim, poate într-o altă viaţă, reîncarnaţi, cum îţi plăcea ţie să crezi, poate că ne vom reîncarna... Ah, mortăciunea mea din suflet... Într-adevăr, îşi spuse Tudor în gând, în continuare, trebuia să ţin cont că în munţii Neamţului, unde sunt minele astea secrete de uraniu şi unde

sunt radiaţii nucleare care pot deturna genele la animale, pot avea loc mutaţii genetice catastrofale... Mai ales că deasupra munţilor Neamţului nourul radioactiv de la Cernobîl a stăruit luni de zile la rând, dacă nu ani, compact, provocând drame nu numai în lumea animală, ci şi la oameni, nu numai cu declanşări de cancer de diverse forme, inclusiv leucemie etc. etc.? "Mă uit cu groază la trupul meu mort şi mă mir, ca un imbecil – cum se face de suntem doi? De ce eu stau în acelaşi timp şi în picioare, viu, şi mă privesc de deasupra trupului meu, şi în acelaşi timp stau culcat, mort?"

– Asta e! Acum îmi dau seama că monstrul seamănă cu o cârtiţă la scară mărită, e un coşmar? E o cârtiţă crescută cât un porc mistreţ, e un "mutant nuclear"! Sau sunt de vină lecturile mele din literatura ştiinţifico-fantastică... Sau filmele horror… Da, e o cârtiţă, îşi repetă Tudor în gând, cârtiţă care, prin adaptare, după ce i-a modificat gena vreo explozie energetică nucleară locală... O explozie a unui fel de supernovă – explozie care nu e exclus să fi avut loc, în realitate, în urmă cu 17.000 de ani şi care abia acum are efecte pe pământ. E o supoziţie. Sunt grav bolnav. E o cârtiţă crescută în subteranele radioactive la maximum ale munţilor Neamţului, atât de bogate în uraniu. Subterane care nasc monştri, iată, de când cu Cernobîlul? Monştri după asemănarea cârtiţei, carnivori, fenomenali – ce bazaconie! Dacă m-ar auzi cineva ce gândesc, m-ar interna în spitalul de nebuni... Totuşi, totuşi, era o cârtiţă la scară mărită – un monstru scăpat din galeriile Iadului, de fapt, nu din minele de uraniu. Un monstru scăpat din Iad, cu înfăţişare de cârtiţă? Nu, e o cârtiţă cu genele modificate aberant de uraniul din munţii Neamţului, îmi e limpede – e un mutant genetic, asta e explicaţia. Dar călugărul? Ce a căutat călugărul lângă movila-mormânt? Movilă de cârtiţă-monstru... O fi fost un călugăr care cunoştea în amănunt secretele acestor locuri şi a ţinut să se sinucidă, într-adevăr?

Ce cruntă moarte, Dumnezeule... Ah, amarul acesta de a trăi... Acum e rândul meu, sunt tras de cârtiţa-monstru, carnivoră, cu siguranţă, în galeria ei de “mutant atomic” scăpat din iad – voi fi probabil hrana ei de rezervă, dacă e acum sătulă... Dar de ce nu mor de tot odată, să nu mai ştiu de nimic? De ce-mi funcţionează subconştientul, de care nu mai scap? Câte straturi de subconştient am eu, în definitiv? Am parte şi de un subconştient post-mortem, monstruos? Blestemat loc – şi n-am presimţit c-o să mi se întâmple o nenorocire şi c-o să mor, mereu am mizat pe premoniţii personale. Fir-ar să fie, s-a ales praful... Plus, lipsa sporului de mântuire... Nici Dora n-a presimţit nimic! Biata Dora, ea ghicea în cafea. Ea, Dora, care a ţinut atâta să revedem Cascada Duruitoarea, să mergem pe aţa morţii...

– Hei! strigă Tudor cu voce tare. Ameţesc – urmează ultima lovitură? Dumnezeu să-mi ierte păcatele... Diavolul trebuie că ştie că n-am murit de tot, că subconştientul meu nu vrea să moară! Sau la mine sufletul nemuritor are un subconştient? Ce faci, nenorocitule? Monstru cretin! Cad în gol! Opreşte-te! Adio, lume... “Povăţuieşte-mă, Doamne, pe calea Ta şi voi merge întru adevărul Tău”... E o cădere în inconştientul lumii, fără speranţă, adio, Dora... Monstrul-cârtiţă e prea flămând de sânge de om, ce naiba-mi face acum, îmi suge creierii? Asta simt — mi-o fi făcut o gaură în craniu, pe la ceafă, îmi suge hipofiza, asta va face să-i crească apetitul sexual, e în regulă, e un monstru-cârtiţă pervers, gata, scap de o grijă, la ce folos atâta viaţă? Adio, carne a mea de om, adio suflete... Că, vorba Profetului David: “Gustaţi! Gustaţi şi vedeţi ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! Căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El”... Gustaţi din mine până o să vi se aplece...

Soţii Chirilă au fost târâţi până la drumul forestier de un drumeţ ce i-a găsit în comă. Amândoi au fost duşi, apoi,

cu o maşină mică a unui pădurar, până la spitalul din Piatra Neamţ, unde nimeni dintre prietenii şi cunoştinţele lor n-au mai auzit nimic de ei. N-a ştiut nimeni cine sunt, fiind găsiţi fără acte. Ea, Dora, a murit după trei zile, a avut comoţie cerebrală. Au fost luaţi drept turişti neglijenţi. Li s-au publicat fotografiile în presă, cazul lor a fost pierdut din vedere. Probabil că au fost preluaţi de familie, cu discreţie şi demnitate. El, Tudor, având să fie tratat medical. Deşi...

El, chiar Tudor Chirilă, peste noapte îmbătrânit cu 20 de ani, a povestit celui ce scrie aceste rânduri, "la rece", ce s-a întâmplat, de fapt, în continuare, atunci. A povestit totul ca despre un caz ce nu-l privea, străin lui, impersonal. În aşa fel a povestit totul, încât autorul acestor rânduri n-a mai ştiut cum să judece relatarea lui, luând de bună mai degrabă indiferenţa oficială legată de rezolvarea acestui caz "casat" din start. "Că şi aşa nu mai conta ce şi cum".

Tudor Chirilă a povestit multe şi nevrute, celui ce scrie aceste rânduri, în trenul rapid, de la Piatra Neamţ la Bucureşti, pe hol sau în compartiment, între patru ochi. Bietul om nu dorea decât să se elibereze de o întâmplare adevărată tragică, demolatoare, care i-a schimbat definitiv destinul. Tudor Chirilă a simţit nevoia fiziologică "să se mărturisească unui călugăr, acum". Dar nu sunt călugăr, i-a răspuns cel ce scrie aceste rânduri: şi de ce să vă mărturisiţi unui călugăr şi nu unui preot? Lăsaţi, nu vă ascundeţi, că vă recunosc, sunteţi călugărul care... Dar bine, domnule, mă confundaţi, de unde să mă recunoaşteţi? "Sunteţi prietenul meu, ne-am întâlnit ultima oară la cules de ciuperci, în jurul staţiunii, eram cu poeţii"... Cu prietenii cui? Ce poeţi? Habar nu am despre ce vorbiţi. "Dar sunt prietenii dumneavoastră şi prietenii mei poeţii, ce Dumnezeu? Vă prefaceţi că nu mă cunoaşteţi? De ce? Este adevărat că am bilet de ieşire din spital, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă evitaţi, doar n-

am SIDA”... Ce spital, frate? “Până acum ne tutuiam... Nu-ţi spun ce spital, că ştii, de aia te porţi aşa, dar te asigur că nu sunt nebun de legat, nu te speria. Nu eşti poetul cunoscut”... Nu sunt, domnule, nu sunt nici un poet cunoscut. “A, vrei să spui că tu nu eşti cel care să te dai singur drept poet cunoscut, de fapt, te ruşinezi chiar că ţi se spune poet? Degeaba. Eşti poet şi te-ai călugărit, dar acum de ce umbli civil?” Dar nu sunt nici călugăr, nici poet, nici nu vă sunt prieten – nu înţelegeţi, habar nu am cine sunteţi! “Nu are importanţă că nu mă mai ţii minte, frate, ă… bine că vă recunosc eu”. Cum adică? “Uite aşa, nu vă convine că v-am deconspirat, că sunteţi un călugăr-poet deghizat, dar mie îmi sunteţi drag şi om de încredere, vă port o veche simpatie – de aceea mă mărturisesc dumneavoastră. Iar dacă vă confund cu un prieten poet, călugărit, să mă iertaţi, dar de la prima vedere mi-aţi făcut o bună impresie, de aceea mi-am permis să mă mărturisesc, tutuindu-vă. Da, probabil că v-am confundat cu un poet, plus că aveţi figură de călugăr. Mulţumesc pentru răbdare... Deci nu sunteţi nici poetul care e prieten cu mine, nici călugăr, păcat”...

Tudor Chirilă, în trenul rapid, îşi făcea cruce după cruce. Bietul de el. Că pădurea e plină de forţe obscure, care o protejează... Îşi pierduse minţile după nenorocita întâmplare din munţii Neamţului, rătăcit de poteca din pădurea care ducea la Cascada Duruitoarea. Era un nebun coerent, nu se simţea rău, luase “pastile”. Acum se întorcea de la crucea soţiei lui, bolnavă de inimă, care a murit sufocată cu o frunză, pe care a aspirat-o inconştient, în momentul când a leşinat, şi a făcut cheag de sânge pe creier. Dumnezeu să o ierte... Tudor i-a pus o cruce acolo, în pădure, la locul accidentului, pe drumul deviat spre Cascada Duruitoarea (dar de îngropat, ea a fost îngropată la Bucureşti). Acolo unde i s-a pus o cruce şi călugărului căruia nu i s-a mai găsit decât o parte din îmbrăcăminte,

ruptă, şi adidaşii însângeraţi, localnicii fiind convinşi că unul din urşii carnivori (care se speră că a fost împuşcat între timp) l-a devorat. "Ştiţi, lângă cruci e o groapă făcută, spun localnicii, de bradul uriaş când s-a prăbuşit, nimic altceva... Groapă ca a unui mormânt proaspăt deschis. Vă daţi seama ce proşti sunt localnicii"...

Natural, Tudor Chirilă a avut diagnosticul de intoxicaţie cu ciuperci, care l-a dereglat mintal – deşi el nu-şi aminteşte să fi mâncat ciuperci de la vârsta de 40 de ani, când era să moară otrăvit. Cât despre întâmplarea lui fatală cu monstrul-cârtiţă (care face victime în continuare, dar localnicii dau vina pe urşii atinşi de radiaţiile uraniului, că şi-au schimbat şi ei comportamentul, devenind omnivori, cică; sau dau vina pe diavolul locului, de neprins, dar de diavolul locului nu se vorbeşte decât pe şuşotite, "să nu te audă, că apare instantaneu"), ce să mai spună? Ea a avut loc pe când împlinise 45 de ani şi venise să-şi serbeze ziua de naştere la Durău, în staţiune, şi întâlnise nişte prieteni poeţi – nefastă alegere a soţiei, că numai diavolul locului i-a îndemnat să vină până aici de la Bucureşti, pe post de victime sigure. "Dar eu am scăpat viu", continuă Tudor Chirilă. De altfel, Tudor era convins de intervenţia harului ceresc în cazul său. "Slavă cerului. Două zile am făcut şi acum, ca şi atunci, mai târziu, după ce am revenit la faţa locului, am făcut foc în groapa-mormânt, unde e prăbuşit uriaşul brad (i-a rămas numai rădăcina aici, restul a fost tranşat şi cărat "de cei de la exploatare"), afumând şi răscolind după galeria subterană, poate-poate o să fac să iasă monstrul-cârtiţă, mutantul ăla. Ce oribil, am stat la pândă cu o sabie cumpărată de la ţigani, Ninja, dar mutantul ăsta atomic n-a ieşit, cine ştie pe unde şi pentru cine-şi face acum muşuroiul-mormânt în munţii Neamţului – aveţi grijă..." Doamne fereşte!

Mă credeţi nebun de legat, nu? Ei bine, sunt mai sănătos ca dumneavoastră, mi-a mai spus domnul Tudor Chirilă la

despărţire, în Gara de Nord, la Bucureşti, păcatul călugărului e legat de faptul că a trăit în incest cu vreo soră de a lui şi de aceea monstrul-cârtiţă i-a făcut seama. “Da, se leagă, ăsta e motivul, cum de nu m-am gândit până acum la asta? Conform mitului sau legendei, nu ştiu exact, cârtiţa stă numai sub pământ, pedepsită, ea fiind metamorfozată din soră a soarelui, soră care a vrut să se unească în incest cu fratele ei, soarele... Bat câmpii? Nu are importanţă, şi aşa n-o să ne mai întâlnim niciodată şi n-o să mă puteţi arăta cu degetul”...

Ca să vedeţi până unde am ajuns – oricum, “experienţele care au continuare doar pe plan intelectual, nu au valoare”. Valoare în absolut, vreau să spun. Acum, când scriu aceste rânduri, nu mai sunt convins că Tudor Chirilă îmi e un necunoscut. Îmbătrânirea lui prematură era cu siguranţă legată de o “iradiere mintală” îngrozitoare. Oricum, părea să vină din alt timp, “în care o zi însemna o lună”. Poate chiar a fost şi el unul dintre cei ridicaţi la ceruri cu o “farfurie zburătoare” şi abandonaţi, de gelozia zeilor, pe pământ, “iradiat mintal”, lăsat fără discernământ? Fără discernământ, dar plin de imaginaţie SF... Oricum, undeva, cândva, se pare că l-am cunoscut pe Tudor Chirilă – sper sincer să nu fi vorbit în tren cu un “mort de hârtie” (personaj de roman de-al meu, nepublicat, obsedant), de fapt, “cu vreo stafie reîncarnată de subconştientul meu”. Sau, mai rău, să nu fi vorbit cu o “siluetă nucleară de om”, om cunoscut în altă viaţă, “la marginea pământului, că nu e departe de aici”, vorba aceea. Dar e cazul să pun punct, că am luat-o deja razna – rătăcit între Poarta Iadului şi Poarta Raiului.

CAPITOLUL IX

Va trebui să scriu la persoana întâi, să fie jurnalul personajului principal (al lui Ghe, zis Petru), nu jurnal al autorului “acestui roman”. De fapt, nici nu ştiu cum e mai bine. Voi vedea mai târziu, când într-adevăr se va “lega” ceva “trainic”, dacă se va lega. Cum e mai bine, oare? Din păcate, n-am în minte decât ideea de jurnal, “Jurnal al unui roman”, pe care-l voi continua mai jos. Nu înţeleg de ce nu sunt mulţumit din start de procedura de scris adoptată, îmi tot scapă esenţialul. Trebuia să-l încep, însă, oricum…

Trezit după câteva ore de somn, incitat la culme. 15 decembrie am zis? Pus pe picioare la ora 9, m-am ras atent, mi-am stricat foamea şi m-am îmbrăcat frumos şi scump (cu haină de iarnă “Into” nouă, cu pantofi doar de câteva ori purtaţi, cu cămaşă de blugi fără guler, model rusesc). Am pus în geanta de umăr un prosop, un săpun şi un cearceaf – pentru orice eventualitate. La ora 10.30 am venit la întâlnirea cu Marta, la Universitatea Bucureşti, “La Ceas” (la vechiul ceas, care nu mai există, habar nu am când a dispărut). Ea a avut insomnie, ştiu, deci e moartă de somn. Întârzie, mă preumblu înainte şi înapoi printre vânzătorii ambulanţi de cadouri de Crăciun, e o reverie. Mă simt rece, nepregătit de dialog, ce-o să-i spun? N-am despre ce vorbi cu ea… Apare aşa cum o ştiam: blondă, ochi albaştri, părul lung, cu şuviţe mai închise, vopsite, pantaloni maro “reiaţi” cu nasturi (aşa se poartă), mult mai subţire îmbrăcată decât mine… O sărut pe amândoi obrajii. Suntem stânjeniţi,

constatăm că ne bâlbâim. Coborâm în Pasajul Universităţii (slavă cerului, după patru ani se instalează scări rulante noi – iată ce înseamnă un primar general autoritar, cum e Traian Băsescu, îmi spune ea), nu vrea să ne aşezăm la o masă. Ieşim la suprafaţă, îi propun să mergem în Parcul Cişmigiu, e de acord… Fiindcă nu ne regăsim nicicum cuvintele, o trag în holul Facultăţii de Istorie, în speranţa că voi găsi holul gol, să pot să o sărut, dar eram un naiv: era chiar aglomerat. Am vrut să-i cumpăr o floare, "gerbera", însă ea a refuzat, că de ce să-i moară în mâini – e drept, asta mi-a spus după ce m-am mirat că un fir costă 20.000 lei… Nu vrei să bem o cafea? Ba da, trebuie să rezist toată ziua, chiar dacă am aţipit o oră dimineaţă, sunt obosită. Intrăm la McDonald's, vizavi de Gambrinus (ciudat, de patru ani e tot închis acest restaurant, celebru în tinereţea mea): comandăm cafele, cartofi pai, coca-cola. E aglomerat, dar găsim o masă: aici ni se dezleagă limba. Am chiar curajul să o sărut. Deşi mi-e teamă că sunt caraghios: am părul alb, la 50 de ani (tuns scurt, ea s-a mirat când m-a văzut "aşa tuns" la întâlnire; în toamnă aveam părul lung) şi ea e o puştoaică… Cu un gest cu care nu sunt obişnuit, ea îmi dă să mănânc (îmi introduce în gură) cartofi pai, degeaba am refuzat, la început m-am ruşinat şi m-am uitat în jur, mai apoi am acceptat acest joc. Am sărutat-o în câteva rânduri pe furiş, riscând. Îmi era dor de sărutul ei, descoperit într-o biserică la începutul toamnei, când am simţit că ni se topesc la atingere buzele, că rămân unite… Dar voi reveni, poate, altădată asupra primei noastre întâlniri. De fapt, oare ce m-a apucat să scriu acest jurnal? Ce poate să însemne asta? Ştiu, vreau să mă eliberez, scriu anume, să uit… Deoarece deja sufăr ca un câine după ce m-am despărţit de Marta… După ce a terminat de mâncat cartofii pai, am pus într-o sacoşă de plastic paharele cu cafeaua, ce mi-a rămas, şi cu coca-cola,

să bem în parc, pe bancă; dar ele aveau să se verse, am constatat amuzaţi, m-am îndurat greu să le arunc.

Am intrat la braţ în Parcul Cişmigiu – lacul secat (plin de noroi şi gunoaie), copacii fără frunze, era dezolant. Fiind prea ocupaţi cu noi înşine, vorbind permanent, ea nu prea vede parcul, rareori conştientizează “peisajul”. Urcăm până la ruine, la Biserică, aici sunt numai rahaţi de câine sau de copii ai străzii, ne uităm cu groază pe unde călcăm, schimbăm aleea, venim la Rotonda Scriitorilor, pe urmă la tablele de remi şi table, sau ale şahiştilor, şi ieşim din parc – am descoperit că mi-am uitat ceasul de mână acasă şi noi trebuie să intrăm într-un interval de timp. Am luat-o spre Piaţa Mihail Kogălniceanu, am intrat în primul magazin în care am văzut ceasuri în vitrină – brusc, mi-am dat seama că-i pot face Martei, cadou de Crăciun, un ceas de mână, voi vedea la ea cât e ora. Generos nevoie mare, ştiind că-i place argintul, am adăugat la cadoul de Crăciun şi un lănţişor de argint… Marta s-a opus, că se simte prost, că mâr şi hâr, nu poate să primească, dar a cedat uşor: în definitiv, mă iubeşte, nu? Ceasul şi l-a pus pe mână imediat, lănţişorul de argint i l-am pus eu, după ce am făcut dragoste, la plecare, era să-l uit în buzunar… Dar să nu anticipez.

Cumpăr banane, mandarine, apă minerală, două pungi de covrigi… Intrăm iar în Cişmigiu, pe aleea principală, ea mă ţinea de braţ, aş fi putut să mă întâlnesc în orice clipă cu un amic, o rudă, care să cadă pe spate că mă vede cu o puştoaică (eu fiind păţit), am răspuns la salutul unui “cunoscut din vedere”, nu-mi amintesc numele lui. O dată traversat Parcul Cişmigiu, ne-am oprit pentru o clipă la fântâna lui Mihai Eminescu, cu apă nepotabilă (dar la care vin oamenii cu sticlele să le umple), am făcut cruce cu limba în gură, apoi am ieşit prin “Puţul cu plopi”…

Am intrat într-o clădire veche, pe o scară de serviciu, de lemn: în atelierul pictorului de biserici, pomenit. Îmi dăduse

cheia cu o zi mai înainte. Am apelat la el pentru prima oară în viaţă, neştiind unde să o duc pe Marta, care-mi ceruse în ultima scrisoare: "găseşte un boschet, ceva, să ne răpim puţin". M-am zvârcolit câteva zile până mi-a venit în minte acest prieten discret. I-am dat un telefon şi am minţit: că vine o cunoştinţă de departe, din provincie, că va călători toată noaptea, că trebuie să se odihnească vreo trei ore, înainte de a intra în audienţă la ministrul Învăţământului, în legătură cu un transfer de la o universitate particulară la alta de stat, că n-o pot culca la mine, deoarece soţia ar putea să-mi ceară socoteală că aduc puştoaice acasă, că seara se întoarce acasă… Cu o zi mai înainte, descoperisem că atelierul lui era prăfuit, neîngrijit, murdar, cu miros închis (iuţit de vopsele) – în plus, acolo unde avea baia era şantier, zugrăvea (tocmai alungase zugravii, nemulţumit de munca prestată, totul era vraişte). În atelier (cam 8x3 metri, cu un perete plin de cărţi de artă şi lucrări) era şi un pat: cu aşternut nu tocmai curat. De aceea m-am gândit că trebuie să aduc de casă prosop de baie, săpun, cearceaf… Imediat ce am intrat cu Marta, ne-am îmbrăţişat, după ce ne-am dezbrăcat de hainele de iarnă, şi ne-am sărutat pătimaş, eram atât de lacomi amândoi: ca şi prima oară când ne-am sărutat, mă sperie cu ştiinţa limbii introduse adânc în gura mea! Mi-am zis, totuşi, că e o puştoaică "fără prejudecăţi", vorba aceea, care a exersat cu colegii de liceu… Am tot muşcat-o uşor de buze, la nesfârşit. Încet-încet, după ce am sărutat-o pe sâni, dezvelindu-i pieptul, ne-am întins în pat, îmbrăcaţi încă, eram gata "să ne rupem". Ea a îndrăznit totul, a început să mă dezbrace, după ce mi-a pipăit penisul trezit la maximum. Am rămas în chiloţi, ne-am dezbrăcat greu, neputând să ne desprindem, să nu ne sărutăm continuu. Deja nu mă mai puteam abţine. În mintea mea aveam de a face cu o fecioară doritoare să aibă parte de primul contact sexual, care se dăruia… Se ondula, era înnebunită, îi ţineam în

mână sexul ud (îl simţeam prin chiloţi). Mi-a luat în mână testiculele, fără să-mi dea jos chiloţii, după aceea a coborât cu sărutările până la penis, mi l-a sărutat prin chilot – nu-mi venea să cred, dar în continuare eram convins că am de a face cu o fecioară… Până la urmă ne-am dat reciproc jos chiloţii, i-am cerut scuze că am ajuns până aici, am întrebat-o dacă pot să merg mai departe, m-a strâns apăsat şi mi-a potrivit penisul între picioarele ei. Penetrarea a fost dificilă – cretin cum sunt, mă gândeam că o să păteze cu sângele deflorării aşternutul pictorului de biserici (că nu apucasem să scot cearceaful adus de acasă). Actul sexual în sine s-a pus în mişcare iniţial cu timiditate (mă gândeam să n-o doară şi nu forţam), după care ea s-a dezlănţuit… Încet-încet am înţeles că am de a face nu cu o fecioară, nu cu o începătoare, ci cu o "mică profesionistă" – ne-am "călărit" reciproc, în toate poziţiile posibile, până am obosit… Când am scos afară penisul (din start mi-a atras atenţia "să nu-ţi dai drumul în mine"), a venit firesc rândul să facă sex oral, va să zică… Abia în acest moment mi s-a luat ceaţa de pe ochi. Am trecut iar "pe poziţie", până am obosit – după care s-a repetat sexul oral, deja eram dezamăgit, dar n-am spus nimic. Să nu se simtă prost, excitat la culme la rândul meu, am făcut şi eu "felaţie", neobişnuit, dar a fost o reuşită, nu mi-a fost scârbă, din contră, să fiu iertat: chiar o iubeam… Totodată, am în minte balta orgasmului ei, care clipocea în timpul actului sexual (dar pe ea n-o deranja) când stătea deasupra mea. Nu ştiu de ce, am avut impresia că a fost surprinsă de poziţia "pe la spate", dar s-a adaptat rapid… Nu-mi pot închipui câte orgasme a avut, dar eu chiar nu simţeam nevoia să ejaculez, ceea ce e ciudat – să rezist câteva ore fără să ejaculez… Nu înţeleg, de obicei de vină e partenera de sex de comportamentul meu la pat. Epuizaţi, am rugat-o să se culce, ştiind că n-a dormit toată noaptea – rămânând cu penisul trezit în ea, pe la spate…

Brusc, s-a trezit la realitate: oare ce părere ai tu despre mine, m-a întrebat, că ţi-am cedat de la prima întâlnire între patru ochi? Probabil, i-am răspuns, vrei să te mărturiseşti… E al treilea contact sexual, îmi spune senină. Au fost doi colegi de liceu, care azi îmi sunt colegi de facultate, la 18 ani s-a întâmplat, anul trecut: cu lumânări aprinse întâi… Prietenele mele m-au îndemnat să-mi trăiesc viaţa, altfel aş fi rămas o încuiată… Uneori fecioria e importantă într-o căsnicie, e un atu moral în faţa soţului, am îndrăznit… Mare brânză, mi-a răspuns ea, orice femeie îşi poate face operaţie să redevină fecioară. Cum era de aşteptat, s-a supărat că nu i-am aprobat aventurile întâmplătoare, că e, de fapt, “o femeiuşcă”. N-am îndrăznit să-i spun că m-a minţit că a avut numai trei contacte sexuale, că sexul oral nu se învaţă chiar peste noapte, de pildă… Ea a încercat să schimbe vorba, să mă întrebe de viaţa mea sexuală, dar eu deja nu mai avem chef. Aveam în pat, lângă mine, o femeie vicioasă, nu o puştoaică. Iar eu nu de o asemenea femeie aveam nevoie… Am încercat să bravez, să uit. Am mângâiat-o cât a stat cu ochii închişi, Marta e o femeie frumoasă, cu trăsături “de cadână”. Am întrebat-o câte kilograme are: 48, îmi răspunde: i-auzi, ai putea să fii model, “nu, că n-am înălţimea cerută”… Încet-încet iar ne-am excitat reciproc, dar n-am continuat mult actul sexual, s-a scuzat că trebuie să meargă la WC. Era afectată, nu se mai putea concentra la actul sexual, supărată că i-am făcut morală? Înţelesese că o crezusem fecioară – şi ea plusase în sens invers, acum arăta în ochii mei ca o târfuliţă la început de drum, la 19 ani, de care n-aveam nevoie… Biata mea iubire! Cu cine aveam de a face, de fapt?

Întoarsă de la WC, s-a întins în pat şi a încercat să lege un dialog, să-mi ceară amănunte despre iubitele mele, dacă mi-am înşelat soţia din urmă. Sau prima soţie. Am refuzat să-i răspund. Am fost totuşi drăgăstos cu Marta, deşi nu era cea visată – iar ea a simţit profund asta, că sunt dezamăgit.

Cum trebuia să închei într-un fel sau altul actul sexual, ne-am reluat poziţiile (fără să se mai treacă la sexul oral), am întrebat-o dacă vrea să termin, n-a vrut, m-am lăsat pradă partidei ei de dragoste disperate, până ce mi-a mărturisit că nu mai are putere (poziţia preferată e cea deasupra, îmi spune, că penisul "intră e în profunzime"; ca să vezi cu ce expertă discutam), că mâine are să aibă febră musculară… Ne-am uitat la ceas, era trecut de ora 16.30, trei ore am făcut dragoste, e prea de tot, m-am hotărât să ejaculez "afară" (ea era deasupra mea), mi-a luat penisul în mână şi m-a ajutat… Când am terminat s-a aplecat peste mine în aşa fel să nu atingă sperma. Am mers apoi amândoi la baie, îmbrăcaţi (că aveam de traversat un hol comun), apa caldă abia ţârâia… Pudică, mi-a cerut să o las singură să se spele. Întoarsă în atelier, mi-a reproşat că are buzele umflate, că nu ştie cum o să iasă cu ele aşa afară. Urmarea? S-a ferit să o mai sărut pe buze – "deşi îmi place să mă muşti"…

Cam asta ar fi. Întorşi în atelier, ne-am îmbrăcat, am mâncat banane şi mandarine, un covrig, am băut cafea rece. În continuare am sărutat-o cu patimă, îmi era dragă, nu mă puteam controla. Regretam deja că i-am făcut morală, că am indispus-o cu prejudecăţile mele inutile, doar nu aveam nici o obligaţie reciprocă… Am lăsat banane şi mandarine gazdei, pictorului de biserici (căruia îi venea soţia din provincie în această seară, dar nu ştiam la ce oră). I-am pus în poşetă Martei bananele, mandarinele şi covrigeii fini, ea a ridicat din umeri. Am făcut curat, am pus gunoiul nostru într-o pungă, pe care am aruncat-o la ieşire la tomberon. Am încuiat, am lăsat cheia în cutia poştală a pictorului de biserici. Marta m-a rugat să nu-i mai spun aventură primei noastre zile de dragoste… Se lăsase întunericul, ne-am hotărât să trecem prin faţa Ateneului, "să-l sărutăm de aproape pe Mihai Eminescu", am venit apoi pe bulevardul central, unde luminile Crăciunului impresionează orice ochi.

Am sărutat-o oriunde am găsit o penumbră. Am adus-o până la Teatrul Odeon, unde o aştepta prietenul ei, Sergiu (fost coleg în spitalul de nebuni cu mine; oare o bate şi pe Marta, cum îşi bătea fosta amantă, care l-a reclamat la poliţie?), cu care mi-a zis că nu s-a culcat niciodată… Înainte să ne despărţim i-am dat 300.000 lei, să aibă de cheltuit "cu cartelele de telefoane", i-a refuzat, apoi i-a luat fără să-mi mulţumească. Înţelegeam, tacit, că şi prietenul ei îi decontează partidele de dragoste, dar eu voiam să-mi fac datoria morală faţă de mine însumi, amendându-mă. Dacă tot am greşit, judecând-o… Cum, necum, am cheltuit cu ea un milion de lei azi – pomenesc de asta doar fiindcă intră în regula jurnalului, de a consemna totul. Ne-am despărţit greu, chiar am crezut că mi-am descoperit Marea Iubire, că iubirea ei e unică şi că fără mine nu mai poate… Ce faci mâine? Îmi răspunde: dacă tu nu poţi să ieşi în oraş de frica soţiei… Adevărul e că nu mai voiam să o văd şi a doua zi. Pun punct şi virgulă aici jurnalului meu.

Revin la bucătăria romanului, la reţeta căruia îi lipseşte esenţialul, mă repet.

Să trag o primă morală.

Scriu la acest "jurnal de roman", cum spuneam, duminică, 17 decembrie 2000. Ei bine, o primă morală a venit de la sine. Să vedeţi coincidenţă…

Exact în seara când Petru scria aceste rânduri, acasă, la ora 23, a sunat telefonul: o cunoştinţă comună, a lui şi a Martei, un pictor-student "tomnatic", Mugur, venit din provincie de vineri, de la Târgu Mureş, îi spune că a scăpat trenul, că nu-l găseşte la telefon pe "prietenul meu şi al Martei", la care a dormit ieri şi alaltăieri, şi cum avea telefonul lui Petru… Consternat, Petru l-a invitat să doarmă la el în apartament în această noapte. Îi spune cum să vină la el la bloc, neştiindu-i adresa. Îl primeşte nervos, fără chef de

vorbă, îl întreabă dacă-i e foame, nu, îi dă oaspetelui o sticlă de apă minerală cu pahar şi-i arată camera în care poate să doarmă liniştit. Petru se scuză că are de terminat o lucrare urgentă şi că vrea să se retragă. N-are ce face, însă, şi-l întreabă ce a făcut ieri şi azi în Bucureşti. Răspunsul oaspetelui lui: am stat cu Marta şi cu prietenul nostru, Sergiu, am ţinut să mergem la un sexy-bar… Sincer să fie, Petru era acum sigur că pictorul-student e homosexual şi că aşa se explică prietenia lui cu Sergiu… Curios, a continuat Petru: Marta a fost cu voi? A fost tot timpul. Oaspetele îi răspunde că Marta a plecat în această dimineaţă, duminică, din Bucureşti, la ţară, la rude. (Deci n-a plecat sâmbătă, cum i-a promis lui Petru, că dacă el nu iese în oraş, nu are de ce să mai stea în Bucureşti – bun banc, nu?). Marta se culcă, de fapt, cu prietenul ei? Da, îi răspunde senin oaspetele lui întâmplător. I-am văzut dormind în acelaşi pat, doar am locuit şi eu două nopţi cu ei… (Altă bilă neagră pentru bietul Petru: Marta l-a minţit încă o dată, se culcă, de fapt, la prietenul ei, care nu degeaba a anunţat peste tot că ea e logodnica lui, să-şi acopere adevărata lui slăbiciune, de homosexual; e confuz, Petru e gelos mai ales pe Sergiu, de fapt, nu pe Marta; oare, de ce-l minte Marta pe Petru cu atâta nonşalanţă? Marta e o prostituată la început de carieră? Face sex în grup? O fi nimfomană? Adică a plecat din patul lui direct în patul prietenului ei… Va fi Petru în stare să dezlege această enigmă de doi bani? Rămâne de văzut. Interesant de reţinut: Marta i-a spus lui Petru la despărţire: să nu cumva să ţii vreun jurnal pentru romanul tău cu prima noastră zi de dragoste, îţi interzic să mă urăşti… Parcă a presimţit. Sau poate chiar ea a declanşat cheful de a scrie jurnal lui Petru, l-a jucat subconştientul pe degete; se întreabă iar: oare Sergiu o bate?). Ce-ar mai fi de spus?

CAPITOLUL X

Să nu uit. Dacă vineri a scris în Jurnal, Petru i-a scris sâmbătă, moralizator, Martei (ea îi promisese că-i va citi scrisoarea chiar sâmbătă seara, dacă nu pleacă "la ţară", nu departe de Bucureşti, la rude, rude din partea unei mătuşe, soră a mamei). Şi fiindcă ea nu i-a răspuns, i-a trimis o a doua scrisoare, duminică la prânz, în care şi-a pus cenuşă în cap… Iată-le pe amândouă scrisorile, să înţelegeţi exact relaţia dintre ei doi. Îi scrie, deci, "Petru Îndrăgostitul":

E ora 17, sâmbătă, 16 decembrie 2000, când încep să scriu aici – până la această oră n-am avut curent electric, întreaga zonă în care locuiesc a fost afectată 24 de ore de un incendiu nemaiîntâlnit în subsolul blocului (cu mai multe scări, care are ieşire secretă la metrou), pus la cale de aurolaci. Au ars cabluri electrice "cât mâna de groase", cu un fum gros, irespirabil, care a înnebunit locatarii – fum toxic, de "gazare". Degeaba au venit zeci de pompieri cu măşti, nu rezistau mai mult de cinci minute în subsol. Întreaga noapte locatarii s-au temut că or să moară în somn, au fost chemate salvări... N-aveai cum să aeriseşti, din toate părţile fiind cotropit de acest fum toxic. Totul s-a acoperit de funingine, azi am spălat şi făcut curăţenie în apartament, acum am făcut o pauză să-ţi scriu, după care voi relua munca – totul a fost infestat cu "negru de fum", nările îmi sunt permanent încărcate... La acest coşmar, de la ora 3 din noapte s-a adăugat şantierul din cârciuma de sub apartamentul meu, care m-a obligat să stau treaz, deşi picam de pe picioare

de somn (cârciumarii de la parter se răzbună că asociaţia de proprietari din care fac parte a reuşit, în sfârşit, ieri, să le desfiinţeze terasele la restaurant, prin hotărâre judecătorească, acum vor să ne facă să părăsim apartamentele, îţi dai seama de ce uzură diabolică am mai ales eu parte, locuind la etajul I)...

Dragostea mea Marta – după cum vezi, sunt în stare să scriu vrute şi nevrute, numai să mai amân "referirea" la prima noastră întrunire de dragoste între patru ochi. Nu-mi mai revin, eşti atât de atotprezentă, încât deja cred că eşti o parte din mine (cea mai importantă). Marta din imaginaţie a fost o dulce naivitate pe lângă tine, cea adevărată. Marta din imaginaţie (cu atât mai mult cu cât mi-ai atras atenţia că nu sunt original -- deşi în mintea mea nu există nici o asemănare, dar nici una, între Marta din imaginaţie şi mesajul de dragoste din romanul la care scriu). Orice mişcare, orice gând am, numai tu mi le controlezi, mă simt pierdut... e ceva în profunzimea mea care e îngrijorat la culme de cele ce mi se întâmplă cu tine, care tare mă tem că o să tragă de semnalul de alarmă şi-o să mă oprească în plin câmp (gata să mă pună în gardă, să înţeleg că sunt la un pas să-mi iau câmpii), unde o să mă abandoneze. Acum chiar nu mai ştiu ce sens să-mi mai dau în viaţa de fiecare zi, încotro să o iau... "Te iubesc" nu acoperă destul realitatea nebuniei care m-a cuprins: dacă nu mă opresc, într-un fel sau altul, pot să fiu sigur că mă îndrept spre sinucidere. Nu te supăra pe mine că am prejudecăţi, tu trebuie să profiţi de prima ta tinereţe, într-adevăr, să nu fii o "încuiată" (cum mi-ai spus în pat, în atelierul acela): trebuie să te bucuri de viaţă (cei din jurul tău îţi cunosc mai bine firea decât mine, deşi ideea cu "pariurile" începutului vieţii tale sexuale m-au făcut să cred că ascult o poveste literară, şi să înţeleg, totodată, de cât de depăşit sunt de realităţi; adevărul e că nu m-au interesat realităţile "amoroase" nici ale vechilor, nici ale noilor

generaţii; întotdeauna le-am considerat intime şi m-am iluzionat cu valabilitatea "recomandării drepturilor omului": că fiecare face ce doreşte cu trupul şi cu sufletul său, dincolo de orice mentalitate; totuşi, e de condamnat uşurinţa cu care judeci că orice femeie poate redeveni fecioară prin operaţie medicală "estetică", la o adică).

Draga mea Marta, va trebui să te înveţi deja cu gândul că eşti cea mai importantă parte din mine şi că am dreptul să fiu extrem de exigent cu tine, cum sunt şi cu mine (fireşte, mă refer la acea Marta-parte-din-mine, descoperită după mintea şi simţămintele mele). Nu te speria, tu, Marta cea independentă, fără prejudecăţi şi demnă (care te miri că pot să existe femei "în zodia Fecioarei" atât de devotate iubitului lor, încât acceptă să fie şi umilite în momente de cumpănă reciprocă), nu trebuie să accepţi principiile mele.

"Prima noastră zi de dragoste" a fost o sărbătoare, aşa cum mă aşteptam, cu care eu n-o să mă mai întâlnesc, am făcut cu tine lucruri pe care nu le-am mai făcut. Mă consider cel mai norocos om din lume că mă iubeşti (neuitând să subliniez că eu te iubesc mai mult, "pus în abis"; putem să ne cântărim iubirea?). Nu ştiu de ce am senzaţia presantă că te-aş putea face o femeie fericită – dar că, din păcate, nu de mine depinde această opţiune.

Trebuia să-ţi scriu toate aceste lucruri, imediat după ce m-am simţit cu tine în al nouălea cer (şi mai sus, dar şi mai jos, oameni suntem). Undeva am greşit: eu mă gândeam la tine ca la o viitoare iubită-soţie (scuză-mi nebunia), pe când tu nu doreai decât să fii iubită. Voi face cum vei dori tu, mă voi închina iubirii mele... Îmi dau lacrimile, Marea mea Iubire a plecat la drum... (Lacrimi? Nici chiar aşa, râzi tu)

Tu eşti totul pentru mine acum.

Te îmbrăţişez şi te sărut, sufocat de dragoste. Al tău, Petru. ("Petru Îndrăgostitul"? Nu, nu sună bine)

A doua scrisoare a lui Petru către Marta:

Draga mea Marta, după ce ţi-am pus ieri, la 18.30, la cutia noastră scrisoarea, m-am pierdut cu totul cu firea, având mustrări de conştiinţă – că am fost nedrept cu tine când am pus problema principiilor morale (eu fiind în primul rând cel căzut în greşeală), că sunt atât de contradictoriu (dar va trebui să te înveţi cu stilul meu de a amesteca binele cu răul), că nu ţi-am spus exact ce trebuia: că mi-ai dăruit o zi de 15 decembrie 2000 pe care n-am s-o uit niciodată. Îţi mulţumesc mult-mult pentru ea, m-ai făcut fericit, a fost o minune, am uitat de mine (nu-ţi poţi închipui cât sunt de intransigent cu mine) şi de cenzura divină... Revăd (într-un film care se reia la nesfârşit) întâlnirea noastră de la Piaţa Universităţii la "cartofii-pai" de la McDonald's, de la Parcul Cişmigiu la ireala noastră primă zi de dragoste (cu "febră musculară" prelungită şi azi) şi până la despărţirea de la Teatrul Odeon... Îmi e atât de dor de tine deja, încât nu mă mai pot concentra la nimic. Toate obligaţiile mele cotidiene au fost date peste cap. Ieri am scris un poem, ca niciodată, pe care ţi l-am dedicat, să nu râzi (o să-l ţin secret)... Am luat-o rău razna, nu?

Mă apucă prânzul de când îţi tot scriu, câte puţin, e duminică, 17 decembrie, n-am avut somn astă noapte (că nu m-au lăsat să dorm cârciumarii, am avut insomnie), şi acum sunt obosit-obosit. Am înţeles că ai să treci sâmbătă să-mi vezi mesajul la post-restant – mai bine că n-ai trecut. Ai rămas şi sâmbătă la Bucureşti? N-ai plecat la rude, la ţară? Îţi trimit acest al doilea mesaj să te rog frumos să-ţi responsabilizezi dovada de iubire ce mi-ai arătat-o vineri, să iei în serios iubirea mea, cu atât mai mult cu cât nu vrei ca între noi să fie doar o aventură... Trebuia să renunţi la statutul de "puştoaică" mai demult, în mesajele tale către mine, să te mărturiseşti, să nu mă iei prin surprindere (în naivitatea mea, te-am crezut fecioară; sau "aproape

fecioară", cum se întâmplă la studentele de anul I; nu mi-ai dat nici o şansă să te recunosc din scrisori, nu mi-ai dat nici o clipă de înţeles că eşti o femeie în toată firea, m-ai fi scutit de orice alt comentariu cu sau fără prejudecăţi, care între iubiţi e obligatoriu) – reacţia mea ar fi fost naturală de acceptare a situaţiei, doar ştii că "eu iau oamenii aşa cum sunt"... Am încercat să lămuresc lucrurile, să fim sinceri până la capăt, să ne cunoaştem şi să-ţi spun şi părerea mea (eu am o experienţă dramatică legată de acest aspect, al "nefecioriei", regret că nu ţi-o pot relata, să-mi dai dreptate). Trebuie să mă înţelegi, orice minciună din partea ta, orice lucru ascuns, descoperit întâmplător la un moment dat, are efect de bombă la mine... Trebuie acum, la început, să-mi spui cine eşti, în intimitatea ta, să te iubesc aşa cum eşti. Dacă nu accepţi aceste reguli, înseamnă că nu are rost să mă mai iluzionez că vrei să-mi stai alături. Îţi repet, eu n-am nevoie nici de aventuri galante, întâmplătoare, nici de amante cu personalitate. Nu de femei duc eu lipsă... eu sunt îndrăgostit de tine, îţi cer "totul sau nimic". Fireşte, nu admit în nici un caz să-ţi baţi joc vreo clipă de iubirea mea. Dacă te plictisesc, "bătrân" cum sunt, dacă îţi par absurd, cerându-ţi să te mărturiseşti "până la capăt", să ne respectăm reciproc intimitatea, să putem să o luăm împreună de la zero, atunci fii atât de cinstită şi pune punct relaţiei noastre, până nu e prea târziu (există pericolul ca, învăţaţi unul cu altul, "potriviţi şi la pat, nu numai la inimă şi la suflet", minţindu-ne să ne menajăm, cum spun, există pericolul să ne transformăm în mici monştri posesivi, parşivi, să ne irosim într-o iubire de uzură, fără Dumnezeu).

Of... Sufăr ca un câine când nu eşti lângă mine. Aş vrea să fii permanent lângă mine, să te sărut (vai, nu, că ai ajuns să te fereşti de sărutările mele, că ţi se umflă buzele), să te mângâi. E adevărat, viaţa nu se derulează numai în pat, dar sunt atât de gelos pe... ştii tu pe cine (pe primii tăi doi

“bărbaţi”; de altfel, sunt obsedat că doar după trei acte sexuale ai învăţat totul; sunt rău în sinceritatea mea)... Pe de altă parte, trebuie să te întreb iar: eşti sigură că iubirea mea pentru tine are sens? Îi întrevezi vreun viitor?

Sunt un om mort (asta am şi scris în poemul ce ţi l-am dedicat ieri). Mă comport “ca un apucat”, iubirea pentru tine m-a transformat într-un om nou, la care creierul îi e cel mai important organ sexual. Un om nou cu un al doilea creier? De aceea am ajuns să despic firul de păr în patru şi să nu mă împac nicicum cu mine însumi, nici îndrăgostit...

Oricum, iubirea mea Marta, sunt gata să mă sacrifici pe altarul iubirii tale, dacă doar asta îţi doreşti, cinică, să-mi scoţi inima din piept şi să o arunci la câini, pentru a îmbuna nu ştiu ce dumnezeu al nebuniei.

Al tău, Petru.

Petru a intrat în recluziune. E bolnav de vineri seara, de când s-a despărţit de Marta, îi e rău. Sâmbătă şi duminică a fost răscolit de amintirea primei zile de dragoste cu Marta, de gelozii, de ficţiuni sexuale, de teama că are de a face cu o târfuliţă. Dar de ce te temi, nu scapi, mereu păţeşte aşa. N-are unde să se ascundă de sine însuşi. I se pare nedemn să se sinucidă din cauza unei târfuliţe abia ieşită la drumul mare, dar îl bate gândul. Nu mai are poftă de mâncare, e înnegurat la culme. În loc să se bucure de viaţă, a complicat până într-atât lucrurile... Se simte mai umilit ca niciodată, se simte “folosit”, asta îl înfurie groaznic, mereu e luat de fazan, de prost, de naiv: dar se teme să pună pe hârtie de ce, că soţia şi-ar da seama despre ce şi despre cine e vorba. După ce l-a culcat pe pictorul-student, pe Mugur-tomanticul (pereche lui Sergiu homosexualul?), oaspete, Petru a deschis plicul Martei, luat azi de la cutia poştală, pus deoparte – şi a descoperit scrisoarea începută cu: “Ce am făcut?”. Natural, ea e o sfântă. N-a făcut nimic. Iată mai jos răspunsul ei la

cele două scrisori ale lui Petru. E clar, legătura lor de dragoste s-a rupt. Nici n-a început bine şi s-a rupt. Chiar dacă suferă atât, Petru are ocazia să se regăsească în singurătate. Deocamdată trebuie să-şi lingă rănile. Marea lui Iubire s-a dus pe Apa Sâmbetei – de fapt, ea n-a existat niciodată, a fost o voinţă a lui neghioabă… Ce i-a scris, deci, Marta:

Abia m-am întors de la ţară, dragul meu, astăzi, duminică, la ora 22. Am intrat în casă, la ai mei, triumfală: cu cele două scrisori de la tine, luate din cutia noastră poştală... Am rămas la Bucureşti sâmbătă, la rugămintea unei prietene, artist plastic, n-o cunoşti, şi a lui Mugur, pentru a face o vizită unui celebru pictor-profesor, la... culmea ironiei... atelierul dumnealui de pictură… mi s-a făcut părul măciucă... tablourile, tuburile cu ulei împrăştiate pe măsuţa de lucru, pânzele neterminate, Doamne, Petru drag, toate au avut darul să îmi piardă efectiv raţiunea, îţi poţi închipui, am rămas paralizată, incapabilă de orice rezistenţă în faţa atâtor detalii "deja-vu-iste", prin care am retrăit "ziua noastră de dragoste"... Petru, ce am făcut, am intrat într-o mare nebunie făcând dragoste cu tine, am momente când sunt grozav de fericită că sunt a ta pe deplin, că nu m-am împotrivit... dar acum mi-e teamă de tine mai mult ca niciodată, de necrezut, mă simt atât de umilită... îmi pare sincer rău că te-am dezamăgit, că nu am fost veşnica fecioară pe care ţi-ai fi dorit-o... ar fi trebuit să-ţi spun, mi-e ruşine de tine, de asprimea cu care mă judeci, dacă ai şti... dar eu nu te-am minţit în această privinţă, purtările mele feciorelnice te-au indus în "eroare"... dar eu ce-aş putea să fac dacă nu simt că profunda mea schimbare fizică, "femeia" care mă locuieşte o dată cu "dezvirginarea" trupească, nu mi-a afectat şi comportamentul meu infantil de zi cu zi... îmi place încă să mă joc şi... învăţ repede până şi jocurile amoroase... am fost

permanent o curioasă, aşa se explică naturaleţea mea din pat... pe care tu o pui la îndoială, eşti absolut convins că o fiinţă normală nu poate învăţa după doar "trei acte sexuale"... "totul"... de parcă nu ar exista reviste, filme, povestirile prietenelor... oricum, Petru, nu voi porni în a mă explica, mă doare enorm felul în care pui problema, chiar dacă în cel de-al doilea mesaj al tău ţi-ai amintit că nu mi-ai "spus exact ce trebuia"... mulţumirile tale au fost urmate de un nou val de "nedumeriri", care mă descumpănesc complet... pierd şirul evenimentelor, pentru tine e "o victorie", o "sărbătoare", eu însă nu ştiu cum să reacţionez, am stat aproape opt ore împreună, de ce nu mi-ai spus nimic atunci, pe moment, de ce îmi scrii abia acum comentariile, impresiile tale... îţi jur, mă simt ca un animal hăituit la curse – criticat şi aplaudat în acelaşi timp, după ce a fost îndelung studiat de exegeţi.

Te iubesc foarte mult, Petru, în această privinţă, măcar, să nu te îndoieşti de mine, că nu te mint, nu este o aventură funambulescă tot ceea ce trăiesc, îmi stăpâneşti în mod absolut voinţa, mi-aş dori să ne întâlnim în fiecare zi în Bucureşti, să îţi dovedesc că sunt în stare să te iubesc la fel de matur cum fac dragoste cu tine, lipsită de prejudecăţi... Mă întreb, dacă aş fi fost "fecioară", nu te-aş fi urât, oare, pentru că încerci să mă seduci? Ţin foarte bine minte cum priveam lumea înainte de "marele pas" şi cât de dezinhibată privesc eu acum "relaţiile complexe dintre oameni"... Orişicât. Iartă-mă încă o dată pentru dezamăgirea produsă, pentru prima dată mă simt "murdară", voi încerca să trec peste această imposibilă şi stranie senzaţie, ai dreptate, o operaţie "la faţa locului" n-ar putea şterge impresia de "necurăţie interioară"; oricât am încercat eu să evit asocierea, până la urmă, tot peste o "femeie compromisă de secrete" ai dat, nu ţi-a fost dat să scapi sub nici o formă de asemenea femei misterioase,

fiecare "goale, diforme" în propriul context... Mă obsedează cuvintele tale: "nu de femei duc eu lipsă"... dacă ai şti cum mă simt acum, daca ai şti... ce post, ce mănăstire... Te sărut cu cea mai sinceră sfială, poate că nu-şi mai are rostul între noi sfiiciunea, dar trebuie să cumpănesc bine în noaptea aceasta cele scrise de tine, Marta ta care te iubeşte imens.

Scrisoarea acesta a Martei e pentru Petru începutul sfârşitului. Mai mult de atât nu poate să ducă, e hotărât să nu-i mai scrie, să pună punct unei relaţii bazate din start pe minciună şi duplicitate, mai bine lipsă. "De un milion de ori mai bine lipsă". Uşor de zis, atât de greu de făcut – în zilele următoare va simţi că-şi pierde minţile. Nervii plexului solar, încordaţi la maximum, îi întreţin teama de leşin, se ţine efectiv cu mâna de burtă, nu mai poate, acolo îi e învârtit un cuţit. Puterea telepatică a Martei îl îngroapă de viu. În prima zi, luni, rezistă să nu-i scrie, e sigur că trebuie să treacă mai multe zile să poată să-şi revină, în mintea lui relaţia cu Marta s-a încheiat, inima îi dă semne de împietrire – chiar dacă mai speră că ea se va dezvinovăţi ingenuă. Deja se agaţă cu disperare de sentimentele soţiei lui (niciodată nu a ştiut dacă soţia lui dintâi l-a iubit, ea nu i-a spus-o explicit niciodată; de la a doua soţie nu aşteaptă minuni), e gata să se întoarcă la ea în genunchi, la soţia lui de azi, Gabriela (deşi soţia lui nu ştie ca el să fi plecat vreo clipă de lângă ea); dar se va excita greu, neputându-se concentra, va face dragoste cu ea, cu Ga, de-a dreptul exasperat, atotprezenţa Martei paralizându-i "papilele tactile". La locul de muncă, azi (că între timp s-a angajat la o redacţie de ziar, la "Publicitate"), luni, s-a plâns cui l-a văzut distrus şi l-a întrebat ce are, că-i este greu sufletul, că nu ştie ce are. Întreaga zi n-a făcut decât să bolească, numai cu capul de pereţi nu s-a dat. Are noroc azi că e ocupat cu treburile lui cotidiene… În paginile

lui de jurnal, Petru va nota doar: “Coşmarul legat de marea mea iubire (înşelată prin minciună) continuă. Sufăr îngrozitor – efectiv se citeşte pe faţa mea, degeaba mă feresc… Am mai păţit vreodată aşa ceva?”. E atât de derutat, încât Petru e gata să-şi schimbe direcţia iubirii – spre o altă puştoaică de 19 ani, care îi face curte, la noul loc de muncă, la ziar! Aşa s-a întâmplat, nu are nici o explicaţie de ce până la 50 de ani n-a mai avut amante studente şi acum are… sau mai exact e pe cale să aibă! Mereu a fost înconjurat de puştoaice, dar nu le-a băgat în seamă (învăţat minte de execuţia lui din prima tinereţe). Brusc, din acest an, lucrurile s-au schimbat, puştoaica Marta a avut întâietate… Se abţine însă să facă vreun pas spre noua puştoaică, Daniela… E convins că şi în cazul iubirii, o iubire ratată se uită cu altă iubire, că “se scoate cui pe cui”. Deocamdată n-are de gând s-o încurajeze pe Daniela. Oricum, iubirea e iraţională, dacă o fi să o păţească iar şi cu a doua puştoaică, studentă în anul I, angajată şi ea la “Publicitate”, Dumnezeu cu mila… Daniela i s-a mărturisit, nu demult, că are o taină – întrebată de Petru de ce e mereu trist-visătoare, a tot amânat să-i spună. Într-o zi, Petru a luat-o la o cafea, la un birt şi ce a aflat: că un coleg de al lor de redacţie a dezvirginat-o, “dar nu e sigură”, chiar la biroul unde lucrează, după ce au rămas singuri, seara, încuiaţi! Că ea nici nu ştie ce s-a întâmplat, dacă a fost cu adevărat dezvirginată, că nu-l iubeşte, că interesul sexual s-a derulat într-o joacă. Natural, Petru a asigurat-o că o dată şi o dată trebuia să se întâmple şi asta, să ia lucrurile aşa cum sunt. Dar Daniela era deja resemnată în acest sens, între timp n-a mai avut nici un contact sexual între cei doi şi se considera fecioară… Mai târziu avea să afle că Daniela nu avusese parte decât de sex oral. Nimic altceva? “Deci, mai sunt fecioară?” Habar n-am. Fiind pe post de confident al Danielei, Petru s-a comportat cavalereşte, distant-politicos. De câte ori o vedea, Petru o

săruta pe amândoi obrajii sau pe frunte, “colegial şi părinteşte”, fără să o facă să spere la mai mult. Numai că Daniela suferea în secret, îl iubea cu disperare pe Petru: se apropia strâns de el şi lui Petru îi sărea inima. N-are nici un chef să se lege iar la cap, asta e foarte clar. Acum Petru e în deplină devălmăşie provocată de “puştoaica-studentă” Marta, trebuie să aştepte să-şi mai cicatrizeze rana, “deşi sunt slabe speranţe”. Deja nu se mai suportă, Marta i-a cotropit violent întregul interior… Azi, luni, 18 decembrie, Marta i-a scris iar:

Este mult prea dimineaţă în momentul acesta când mă aştern scrisului către tine, abia pe la ora nouă începe marea vânzoleală în apartament... Esenţial este că în această noapte numai somn n-am avut, ci un soi de agonie prelungită până în zori, “iarba nu-mi mai place, gura nu-mi mai tace”... Aseară am fost nespus de necăjită când ţi-am citit scrisorile, am văzut doar partea sumbră a lor, neliniştile şi nedumerirea ta cu privire la statutul meu nedezvăluit, de femeie... nu-mi amintesc exact, la supărare, ce ţi-oi fi răspuns... Dragul meu, n-am apucat să te îmbrăţişez şi să îţi spun că nu mă pot imagina, de acum încolo, fără tine... crede-mă, sunt dependentă de prezenţa ta în orice formă a ei de manifestare… Cum poţi sa spui că Marea ta Iubire a plecat la drum, când pentru mine abia acum începe totul să capete coerenţă, un sens şi o direcţie clară: sunt trup şi suflet a ta, Petru, dragul meu... îţi înţeleg perfect temerile, dacă ţie ţi-am cedat atât de uşor poate fi lesne de înţeles, printr-un proces inductiv şi deductiv... clar ca lumina zilei, că nu stau pe gânduri nici în faţa diverselor avansuri ale diverşilor “cetăţeni”... Sper să mă lumineze cel de Sus întratâta încât să îţi dovedesc, într-un târziu, că îţi sunt devotată până la capăt... E o curată nebunie faptul că sunt, la vârsta mea, – eu, “endependenta” –, în stare de un

legământ de unire pe viaţă şi pe moarte, dar simt, la rândul meu, că voi putea să îţi stau alături ca "iubită-soţie" când va să vie vremea... Am însă o taină pe care mi-e teamă să ţi-o mărturisesc, o intuieşti deja, dar nu mă simt încă pregătită să te fac părtaşa ei... Nu este grav, din punctul meu de vedere, dar tu m-ai putea dispreţui doar prin simpla asociere între mine şi... N-am destulă forţă să îmi duc destăinuirea până la capăt, iartă-mă, voi şti când va sosi momentul să îmi iau inima în dinţi... Te vei îndepărta de mine, mă vei respinge cu acea "răceală" despre care mi-ai pomenit? Nu ştiu. Ne trebuie multă răbdare unul cu altul, dacă dorim să ne asumăm iubirea în deplinătatea ei... Dragul de tine, este înfiorător ce se întâmplă sub apartamentul tău, când "casa de nebuni" care îţi zguduie pereţii, când foc la subsol... mi se pare incredibil, îţi trebuie nervi de oţel să faci faţă unor asemenea "atacuri" infernale. Te iubesc ca o nebună, iartă-mă că nu sunt în stare să mişc un deget pentru a te ajuta în orice fel, mă simt acum atât de vinovată că ţi-am acceptat darurile de Crăciun groaznic de scumpe, îmi vine să îmi dau palme, alături de mine să faci tu o asemenea risipă, n-ar fi trebuit să îţi dau consimţământul în ruptul capului... te rog să mă ierţi că nu-s în stare să cumpănesc la timp lucrurile ci cu nepermisă întârziere, putea fi ceva simbolic, Doamne iartă-mă, Petru, îţi mulţumesc pentru că mă rabzi aşa, "deşteapta pământului" cum sunt, sunt sigură că nu va trece mult şi voi reuşi să îţi demonstrez cât de "viu" te iubesc, sufăr imens când îmi scrii să nu care cumva să "îmi bat joc de iubirea noastră"... în timp, îţi voi dovedi că nu sunt capabilă de asemenea "terfelire"; va rămâne o enigmă cine şi ce va sacrifica pe "altarul dragostei noastre"... Mi-e teamă că nu noi doi vom fi jertfa dacă va fi să ne stăm alături în cele din urmă... Te rog să ai milă de mine, cu dragoste, Marta ta şi numai a ta.

Petru scrie în “Jurnalul unui roman”:

Marţi, 19 decembrie. Scrisoarea primită de la Marta mi-a mai adus inima la loc, îmi vorbeşte de o taină pe care amână să mi-o dea de gol… Am şi azi parte de o nouă zi de infern, inima şi sufletul tânjesc, îmi e permanent rău. Am noroc iar că plec de acasă, am obligaţii, dar spectrul Martei mă urmăreşte peste tot, stau cu ochii în gol, cum poate să fie atât de vie? Ce ar trebui să fac să-mi vin o dată în fire? Azi trece pe la noi, în apartament, preotul ortodox cu icoana, nu am idee ce semnificaţie are, mârâie ceva, îmi întinde icoana să o sărut, pleacă rapid, îi dau 50.000 lei, mă enervează cu superficialitatea lui… Descopăr la post-restant, la “cuib”, încă o scrisoare de la Marta, a treia consecutiv – n-am de gând să-i răspund nici azi, deşi îmi e din ce în ce mai greu să o ştiu că-mi aşteaptă un semn… Cu cât sunt tot mai tandru cu soţia, cu atât fantoma Martei e mai agresivă, o fi având puteri vrăjitoreşti, că deja nu mai pot… Interesant, pe la ora 22, neaşteptat, încetează nebunia chinuitoare şi răsucirea cuţitului în stomac: s-o fi culcat Marta? O fi aterizat în patul altuia? Mă preumblu prin apartament la nesfârşit, stau absent la televizor, citesc presă, citesc dintr-o carte “documentară”… Ajunge! La ora 3, din dimineaţa de miercuri, îi scriu Martei: îmi dau o ultimă şansă…

CAPITOLUL XI

(Scrisori)

Îi scrie pentru a treia oară Marta, pe când Petru tace. 19 decembrie, deci:

Scurtă prelecţiune. Dragul meu drag, iată-mă-s în a treia zi tot pe poziţii în faţa hârtiei albe de scris, cu un dor aşa de mare că nu încape nici în Arca lui Noe. Dar o minune ca aceasta, care ţine trei zile, în cea mai mare parte a cazurilor, are şi câteva explicaţii plauzibile: 1. Nu mi te pot scoate din minte şi pace, e adevărat, nici n-am făcut vreun efort în acest sens; 2. Te iubesc atât de mult, încât mă sperii şi eu, până când, domnilor, până când? Şi cât mai încape, domnilor, nu v-aţi burduşit destul cu dragoste? Atenţiune: creşte dumneaei tensiunea şi de la ea până la ipohondrie cât mai e? Apoi, de la ipohondrie la apoplexie mai e un pas... curat meşteşug de îmbolnăvire iubirea asta: staaau şi tânjesc cât e ziua şi noaptea de lungă după cealaltă jumătate care cred că mi se cuvine, pe numele lui cel drag: Petru. 3. Acum urmează partea materială a minunii, precum căpşuna în vârful tortului: tata vrea să-mi cumpere ceva ce-mi doresc demult, e secret ce; eu te voi suna pe tine joi, dacă nu va fi vreo problemă... Poate că mă

ajută Dumnezeu să te iubesc aproape în fiecare noapte, de aici înainte, scriindu-ţi, că deja mi-a intrat în sânge să-ţi scriu şi să te iubesc. După scurta mea prelecţiune secţionată în trei părţi, trei scrisori, interdependente între ele, te sărut lung de tot, cât toate paturile din lume puse unul la capătul celuilalt, cu dragoste, a ta "puştoaică", Marta.

Îi scrie Petru, în sfârşit, pe 20 decembrie:

O ultimă şansă.

Am traversat Infernul de duminică seara începând.

Sunt bolnav din cauza dragostei ce ţi-o port. Din cauza neînţelegerilor, inima mea e pe cale să devină un bolovan, să se pietrifice. I-am alarmat pe toţi cei din jur în aceste din urmă trei zile, care s-au simţit obligaţi să mă întrebe ce am, de-a dreptul cu compasiune. Le-am spus că mă doare efectiv sufletul... M-am speriat pe mine însumi, mai ales, nu ştiam că sunt în stare de un asemenea autodezastru.

Am ajuns în faţa Sfinxului, de răspunsurile lui depinde viitorul meu.

Nu mai sunt în stare să-ţi scriu. Am făcut un efort supraomenesc să mă întorc azi la birou să-ţi scriu. Dacă nu-mi scriai tu în aceste din urmă trei zile, aş fi abandonat definitiv totul. Îţi mulţumesc pentru scrisorile salvatoare, chiar dacă ele mi-au turnat şi plumb fierbinte pe cap. Ţi-am citit printre rânduri epistolele, însă, degeaba: n-am găsit în ele răspunsurile aşteptate, care să încheie o dată încordarea de nesuportat dintre noi... Pentru numele lui Dumnezeu, de ce m-ai minţit? De ce amâni să-mi spui adevărul despre tine? Ce ai de pierdut? Nu te înţeleg. Eu am nevoie de adevăr ca de aer.

În ultimele trei zile am suferit atât de profund, încât m-am hotărât să-mi mai acord o ultimă şansă – aceasta de acum, de a te ruga să-mi spui adevărul despre tine cu orice preţ! Te implor să te destăinuieşti, să încheiem acest capitol

al "trecutului" tău şi să o luăm împreună de la zero, cu altă mentalitate – e posibil? Îţi jur că nu vom mai relua acest subiect, care o dată mărturisit până la capăt, se îngroapă de la sine. De ce m-ai minţit, Marta?

Acum e timpul să-mi dai de gol şi "taina" ta, pomenită în penultima scrisoare, poate ea mă va elibera de durerea fizică şi sufletească generalizată provocată de nebunia dragostei. Nu mai ezita! Vine Naşterea Domnului, dedică-i acestei mari sărbători creştine mărturisirea adevărată (fără de care eu nu voi mai fi în stare să mă întorc lângă tine). Eliberează-te, cu maturitate, de minciună şi de taine, fii tu însăţi prin curăţenie, vei fi mult mai liberă...

Credeam că nu mai sunt în stare să-ţi mai scriu – iată că am reuşit, se rupe inima în mine când mă gândesc: nu da cu piciorul unei iubiri fără pereche. O iubire deja devoratoare! Deja nu mai rezist, trebuie să iau o măsură radicală. Eşti carne din carnea mea, Marta, vino curată lângă mine...

Al tău, dat peste cap de felul tău de a fi, sufocat în continuare de dragoste,

Petru.

Îi răspunde Marta, în aceeaşi zi de 20 decembrie:

Ce-ar fi trebuit să-ţi spun.

Dragul meu Petru,

Sunt uluită de tot ce ni se întâmplă, şi eu sunt singura vinovată de tensiunea bolnavă care a pus stăpânire pe noi încă din timpul revederii noastre, la Bucureşti. Lucrurile ne scapă de sub control. Te rog din suflet să mă "asculţi". Ar fi trebuit atunci să îţi spun, înainte de a face dragoste cu puritatea şi impudoarea care stă bine unui om, în acel strâmt atelier de pictură, că nu mai sunt "fecioară", că evenimentul s-a petrecut de ziua mea de naştere, în anul 2000, de sfârşitul lumii, la munte, invitată fiind de o

prietenă de familie, la o petrecere “la grămadă”. Cel căruia m-am dăruit chiar în noaptea împlinirii celor 19 ani ai mei (pe deplin conştientă de ceea ce fac, eu nefiind în stare să beau nici două guri de şampanie), a fost nimeni altul decât bunul meu prieten, care mă curta necontenit, Sergiu, regizorul ratat de teatru. Mă întreb cu groază cum vei reacţiona în faţa acestei destăinuiri care nu mai este în nici un caz o “creaţie literară”, ci realitatea nedeformată, adevărul clar şi pur pe care mi l-ai cerut pentru a putea avea un prezent eliberat de faptele trecutului, “aşa cum au fost”. Deşi sunt nevoită să fiu directă, contrar stilului meu de “a-mi menaja interlocutorul”, nu îţi voi mai ascunde faptul ca acelaşi Sergiu m-a iniţiat în tainele “poftelor carnale”, fiind complet străină de ele până la prima experienţă propriu-zisă. Ştii bine că cea dintâi atingere, cel dintâi sărut şi cea dintâi noapte de dragoste în viaţa fiecărei femei în devenire au darul să o răvăşească; la fel şi eu am trecut prin această “pasă mistică”, trăind cu impresia oarbă că sunt îndrăgostită pe vecie de Sergiu, dar destul de curând m-am confruntat cu feţele hidoase ale caracterului său impulsiv, guraliv şi de nimic. Dacă n-aş fi purtat cu tine această legătură prin scrisori, în urma căreia am înţeles că destinul meu poate fi oricare altul (să îmi logodesc sufletul cu al tău, de pildă), nu aş fi fost astăzi pe deplin lămurită că Alesul ţi-l alegi din cei mai Aleşi, după lungi căutări – şi în nici un caz nu mai este valabil în dragoste dreptul de întâietate al “primului sosit”. Nu îţi voi ascunde nici faptul că mă suna aproape zilnic, eu nefiind în stare să pun piciorul în prag, să îi “zdrobesc inima”, spunându-i că totul e “istorie” între noi. Nu pot găsi formula potrivită pentru a nu-l face să sufere. Dacă însă de această ruptură definitivă dintre mine şi Sergiu depinde trăinicia legăturii mele de iubire cu tine, nu voi mai ezita, deşi nu îmi va fi tocmai uşor, mă voi despărţi de el. Petru, ştiu prea bine părerea ta

dezaprobatoare despre acest om, pentru a nu intui că, prin asocierea mea cu imaginea lui, nu fac altceva decât să decad în ochii tăi până la dezgust, dar am obosit să te mint, facă-se voia ta... Am cel puţin conştiinţa împăcată că în faţa omului pe care îl iubesc mai presus de orice, nu voi mai fi falsă de acum înainte. În general, nu îmi place să fiu prefăcută în vorbe şi în purtări şi nici nu îmi este ruşine să îmi cer iertare pentru greşelile mele, de aceea sunt mirată cum, faţă de tine, n-am avut efectiv curajul să spun lucrurilor pe nume. Poate că explicaţia se află, totuşi, în diferenţa de ani dintre noi, care mă intimidează uneori, aşa cum nu îndrăznesc să destăinuiesc părinţilor mei cele mai intime peripeţii ale inimii şi alte trupului meu, fapt care i-ar oripila, fără doar şi poate, renegându-mă pe viaţă, la fel de greu îmi vine să îmi deschid sufletul în faţa ta, cunoscându-ţi preconcepţiile şi asprimea judecăţii. Aceasta este taina mea. Sunt însă tare neliniştită, se va "îngropa de la sine", aşa cum mă asiguri, sau se va transforma într-un adevărat călău al decepţiilor... Am nevoie de cuvintele tale, Petru, mai mult ca niciodată, chiar dacă mă vei îndepărta sau apropia în următoarea ta scrisoare. Nu săvârşesc nici o impietate dacă plâng acum în aşteptarea ei, nu e interzis să te eliberezi astfel în faţa filei de scrisoare. Ţin minte vorbele pline de avertisment ale unuia dintre prietenii tăi, atunci, la masa festivă din Ploieşti, la manifestarea aceea literară: "să nu stau în preajma ta"; ştia el ce ştia, m-am îndrăgostit fără leac de tine, îmi eşti drag mai presus decât viaţa, iar astăzi, după ce ţi-am citit scrisoarea, eu, vitalista din-totdeauna, "optimista de zi cu zi", m-am trezit cum mi se abate gândul la sinucidere... N-aş putea respira fără tine...

Doamne, Petru drag, oare nu luăm totul mult prea în tragic? Cu dragoste, Marta.

Îi scrie Petru, 21 decembrie:

Subconştientul mă condamnă.

Acesta a fost darul tău de Crăciun, Marta. Mulţumesc, acum s-au prăbuşit în mine şi contraforţii mentali. Ar fi trebuit să las noaptea asta să treacă, să mă mai liniştesc – dar îmi dau seama că nu are rost să-mi mai lungesc boala. Îmi pare rău, voi fi dur cu mine în primul rând scriindu-ţi la rece cele de mai jos. Duplicitatea ta senină m-a făcut să trag obloanele...

Să o iau pe rând. Duminică seara, la ora 23, am primit un telefon surprinzător – Mugur, prietenul vostru din Târgu Mureş, îşi cerea scuze că a pierdut trenul, că nu-i mai răspunde la telefon Sergiu şi că nu ştie încotro să o ia, deoarece tren nu mai avea spre casă decât a doua zi dimineaţa. L-am invitat să doarmă la mine... Eu nu eram în apele mele (cârciuma de dedesubtul apartamentului îmi toacă mărunt nervii, în continuare, nici nu mai ţin minte de când n-am mai dormit şase ore), n-aveam chef de vorbă, în schimb el avea – şi ce am aflat, fără să vreau, fiind cu totul nepregătit, avea să-mi dărâme cerul pe mine. Mai departe nu mai e nevoie să-ţi relatez nefericita desfăşurare a “cabalei domestice” împotriva bunului meu simţ. Dintr-odată am înţeles că m-ai minţit de la un capăt la altul! Că te-ai culcat cu Sergiu şi vineri, plecând din pat, de lângă mine, şi sâmbătă noaptea (de faţă cu Mugur, martor: sper că nu împreună şi cu el; deşi mă aştept la orice, să fi făcut şi sex în grup; deci, ai ţinut să oficializezi legătura ta amoroasă cu Sergiu, în orice caz) – în condiţiile în care mie mi-ai spus că te vei culca vineri la tine acasă, “în condiţii excepţionale”! Cât cinism! Ce caracter de doi bani! Câtă bătaie de joc la adresa mea... De ce trebuia să mă umileşti în ochii tăi până într-atâta, Marta? Fiindcă mă iubeai? Îţi aminteşti ce mi-ai declarat la despărţire? Că vei pleca sâmbătă la rude, la ţară, deoarece fără mine n-are nici un sens nimic în Bucureşti... De fapt, ai rămas la Bucureşti

pentru a mai dormi o noapte cu Sergiu (şi cu Mugur?), părinţii tăi crezându-te la rude, în provincie, şi nu pentru a merge la atelierul maestrului... În acest moment, când scriu aceste rânduri, mi s-a întunecat privirea: ce fel de femeie eşti tu, Marta, să pleci de lângă mine, din pat, după declaraţii fierbinţi de iubire, şi la câteva ore să te culci cu Sergiu (şi cu Mugur? Nu degeaba te întreb, bănuind o legătură "împotriva naturii" între cei doi)? Iartă-mă, nu fac faţă la o asemenea realitate degradantă, în mintea mea numai femeile nimfomane (femei uşoare, născute târfe) sunt în stare de aşa ceva... Nu, mă opresc. Scuză-mi "ieşirea". E viaţa ta intimă, faci ce vrei cu ea. Ştiu, nu aveai nici o obligaţie să mă avertizezi – dar te-am implorat permanent să nu mă pui în situaţii fără ieşire, să nu-mi murdăreşti iubirea... Ce-ai făcut, Marta, din marea mea iubire? Sunt îngrozit: unde sunt cele... trei acte sexuale ale tale, în care ai învăţat totul? De fapt, câte contacte sexuale ai avut, Doamne iartă-mă, fie şi numai cu Sergiu? Ai curaj să-mi răspunzi, fără să mai minţi? Câtă vreme până şi la venirea ta la Ploieşti tu erai tot în patul aceluiaşi Sergiu şi făceai caz de sărutul nostru... Să fiu gelos pe Sergiu? Pe un depravat patologic, întru-totul decăzut în ochii mei? De ce trebuie să cobor până aici? Îţi redau toate aceste dimensiuni ale suferinţei provocate de iubire, să înţelegi cât mă dispreţuiesc azi.

Îmi vine să urlu: cum poţi să-mi mai vorbeşti de iubire, cînd "partidele tale de dragoste" (împotriva naturii?) cu Sergiu s-au ţinut lanţ? Uşurinţa cu care faci asemenea declaraţii e de cel mai rău augur. Duplicitatea şi minciuna, puse în slujba sexului, nu te vor sătura niciodată "la pat". Tu eşti obsedată de sex, de aventură cu orice preţ? Dacă da, te plâng. Te asigur că mai târziu, dacă nu te opreşti, vei culege numai roadele otrăvite ale "dragostei"...

Doamne, cum am putut să mă îndrăgostesc în halul ăsta de tine? Toată perspectiva s-a schimbat: iubirea ta are,

e clar, legătură cu patul lui Sergiu, abia acum înţeleg, nu cu mine, cum mă asigurai... Ce rău ţi-am făcut, Marta, să ţii cu orice preţ să-mi calci în picioare demnitatea şi iubirea mea curată pentru tine? E îngrozitor ce mi se întâmplă, blestemul continuă, tu intri în rândul celor ce nu le-am făcut decât bine (ţi-am dedicat şi inima şi sufletul şi chiar şi mâna cu care îţi scriu, ceea ce n-am mai făcut cu nimeni) şi care, în semn de recunoştinţă, îmi fac rău. Un rău devastator, din care n-o să-mi mai revin decât dacă Dumnezeu nu m-a uitat chiar de tot. Îmi vine să plâng (chiar îmi curg lacrimile – nou motiv de satisfacţie pentru tine, nu?): tu, de fapt, nu erai iubita mea, ci un duşman ascuns! Îmi vine să mă dau cu capul de pereţi... Cum am putut să fiu atât de orb?

M-ai adus în pragul nebuniei. Dacă asta ţi-ai dorit, te poţi felicita, ai reuşit, mă simt ultimul om (am observat că în ultima ta scrisoare ţi-ai amintit că ne despart prea mulţi ani, că am prejudecăţi, că iau totul prea mult în tragic... exact ce mă temeam, ţie ţi se pare un fleac dezastrul moral în care m-ai aruncat) – prezenţa acestui Sergiu între noi mă oripilează de-a dreptul! E culmea, intuitiv, te-am avertizat în pat (în acea zi de 15 decembrie, pe care eu o consideram o sărbătoare – ce prost sunt, ce naiv, ce penibil; totodată, îmi cer scuze dacă nu e adevărat că Sergiu e ţigan, cum ţi-am spus atunci, şi că a fost internat la psihiatrie, făcând parte dintr-o minoritate sexuală!), că o relaţie cu Sergiu te va trage la fund. Urmarea? Imediat după aceea te-ai dus în patul lui... Crede-mă, oricare altul în locul meu şi-ar lua câmpii, "aşa ceva nu se poate, este inuman"... Îţi place până-ntr-atât sexul cu el, de nu te-ai putut (şi nu te poţi) abţine? Măcar din minim respect pentru mine, pentru prima noastră zi de dragoste (pe care tu ştiai că pentru mine era un capăt de ţară). Îmi scrii cu atâta patimă de "poftele carnale" descoperite lângă Sergiu (plus Mugur?)... Ai făcut comparaţie cu mine? Cine e mai bun la pat? Îmi e silă de

mine, îmi e greaţă. Gândul că ai repetat aceleaşi poziţii perverse mă face să-mi fie o scârbă nesfârşită de o fostă mare zi de dragoste pentru mine...

Aşa cum mă aşteptam, inima mi s-a transformat în bolovan, degeaba o tot împunge şi o încălzeşte sufletul să-şi vină în fire, că sunt nenorociri mai mari pe lume decât faptul că iubirea ta cea mare s-a pierdut într-o mizeră poveste de cartier, de o trivialitate care mă face să roşesc. Mă retrag în lumea mea, atât de singur şi de nefericit. Îmi merit încă o dată soarta. Îmi pare nespus de rău că ai pângărit-o pe Marta mea din vis, care era carne din carnea mea după prima (şi ultima) noastră zi de dragoste.

Ţi s-a părut o joacă, o curiozitate, o distracţie prima noastră zi de dragoste. În timp ce eu, după despărţire, de vineri seara până duminică seara, nu m-am gândit decât la tine cu o iubire atât de intensă, că permanent mă sufocam, eram fericit (în acest timp tu erai în pat cu Sergiu – şi cu Mugur, de ce nu; doar îţi satisfăceai curiozităţile sexuale şi fiziologice; aşa mi se întâmplă mereu, când sunt fericit, îmi e înfipt cuţitul în inimă). Ai ales să rămâi cu Sergiu înainte de a veni lângă mine în pat, de fapt, l-ai protejat – sper să mă înşel, să fie el Făt Frumos de care ai cu adevărat nevoie şi să nu-ţi fi jucat feste destinul. Înainte de a te lega sufleteşte de el, totuşi, ai grijă, mai întreabă-i pe cei ce-l cunosc pe Sergiu de ceea ce poate. Sincer, aş suferi enorm să aud că ai fost înghiţită de promiscuitate şi derizoriu.

O dată în plus am înţeles, după eşecul marii mele iubiri pentru tine, că anul viitor va fi ultimul pentru mine (dar asta e numai treaba mea). Ai văzut, m-am agăţat cu disperare de tine printr-o iubire perfect naturală şi chiar am crezut că mă vei salva de răul din mine. Din capul locului te-am adus în realităţile interiorului meu ca "soţie a sufletului", de aceea mi-am permis să te întreb de "trecut". Fireşte, nu atât faptul că nu eşti fecioară m-a speriat, cât mentalitatea ta, uşurinţa

de a trece dintr-un pat în altul, faptul că nu e un "păcat" (fie şi când ţii post) să treci în aceeaşi zi de la un bărbat la altul. Iar mi se face rău când îmi amintesc... Trebuie să mă scuz că am fost indiscret. Adevărul e că în viaţa mea am cerut doar la trei femei să-mi vorbească de "trecutul" lor: prima oară, la 23 de ani, când locuiam la Bucureşti acasă la o "iubită", studentă, cu care pusesem la cale să ne căsătorim (dar am descoperit că era o târfuliţă de Bucureşti, motiv de sinucidere din partea mea, ajungând pe fundul prăpăstiei şi din cauza boemei literare studenţeşti, că am avut parte şi de aşa ceva, eram "cap de listă"), a doua – primei soţii şi a treia, ţie, Marta... Poate aşa ai să înţelegi de ce mi s-a părut normal să-ţi fac daruri ca unei viitoare soţii (dar ai avut grijă să-mi strici şi această extraordinară plăcere, atrăgându-mi atenţia că, de fapt, prin gestul meu te-am... sedus, o dată ce eu te consideram fecioară!) – atâta mi-a mai rămas azi, emoţia că darurile mele te mângâie şi-ţi pot aduce noroc. Te rog, atunci când ai vreun necaz, concentrează-te la căldura sau răceala darurilor mele, eu port noroc...

Sunt la capătul puterilor. Nu-mi vine să cred că ai dat cu piciorul unei mari iubiri, că te complaci în continuare în duplicitate, că te minţi singură...

Nu ştiu ce-o să se întâmple cu mine. Unde să mă ascund de mine însumi? Îmi e ruşine de laşitatea mea, că nu încerc să uit jignirea pe care mi-ai adus-o prin minciună, să uit prejudiciile ratării unei mari iubiri. Din păcate, nu de mine a depins mărirea şi scăderea iubirii tale pentru mine (în care, orice aş face, nu mai pot să cred; tu nu m-ai iubit, tu ai vrut să schimbi partenerul de pat; mărturiseşti singură că iubirea declarată lui Sergiu-primul-tău-bărbat, vai, care te-a învăţat şi dezvăţat "arta amorului", e de acelaşi calibru; îţi repet, faptul că tu mă aşezi lângă Sergiu, ba chiar şi în acelaşi pat, mă face să-mi fie milă şi scârbă de

mine – nu, mi-ajunge atâta umilinţă inutilă, ai reuşit să mă aduci acolo unde trebuia să ajung la începutul anului 2001, la sfârşitul mileniului II, la sinucidere). Sincer, nu mă aşteptam! Nici în cel mai urât vis. De aici înainte îi voi cere ajutorul Diavolului să mă ajute, nu lui Dumnezeu (care m-a asuprit şi umilit mereu, deşi l-am cinstit atât).

Am ajuns la sfârşit. Mi-am dorit şi m-am rugat în genunchi să te mărturiseşti până la capăt în ultima ta scrisoare – de ce n-ai făcut-o? A fost o şansă pierdută de amândoi. Bineînţeles, ai sperat că n-o să aflu niciodată că din patul meu ai plecat în patul lui Sergiu. Minciuna sau jumătăţile de adevăruri te dezonorează. Va trebui să-ţi revezi în totalitate viaţa interioară, să nu mai faci compromisuri cu tine însăţi, să renunţi la duplicitate, să te simţi curată cu tine însăţi, liberă... E prea simplu să dai vina pe prejudecăţile mele, care aveau un sens, al punerii unei temelii trainice la o casă a noastră, bazată pe adevăr şi iubire. N-a fost să fie. Îmi iau asupra mea toată responsabilitatea acestui eşec. Ai tot dreptul să-mi ironizezi marea iubire. Va fi ultima oară când mă voi mai îndrăgosti de cineva. Tu vei rămâne pe mai departe marea mea iubire ratată – dar o voi construi în continuare, Marta-parte-din-mine (aceea curată, idealizată, personaj de viitor roman) mă va mai ţine în viaţă o bucată de vreme.

Regret că n-am fost în stare să trec pur şi simplu cu vederea peste "trecutul" tău (trecut care e confundat cu prezentul şi care, cu siguranţă, va fi acelaşi şi în viitor, slăbiciunea ta perversă pentru Sergiu îţi dă aripi, încerc să te înţeleg, dar pentru asta te rog să-mi dai voie să te şi detest). Adevărul tău, spus parţial, nu are nici o valoare. Tu eşti în stare să "trăieşti" cu mai mulţi bărbaţi în acelaşi timp? Iartă-mă, eu nu pot să fac parte dintre aceşti bărbaţi... Faptul că nu-ţi ajunge Sergiu la pat, te priveşte, în locul meu va trebui să cauţi altul asemenea lui, nu

asemenea mie. Eu ţi-am cerut iubire şi curăţenie, nu acte sexuale "dezinhibate" şi obscenitate. Şi să-ţi fie clar – eu nu judec pe nimeni, mă judec numai pe mine (e drept, de această dată privindu-mă crunt prin tine)! Dacă vreo clipă te-ai simţit legată de mine (deşi e imposibil de susţinut asta, o dată ce din patul "meu" te-ai dus în patul "lui", la câteva ore distanţă), te eliberez. Fă ce ştii cu tine, bate-ţi joc de "bătrâni" caraghioşi ca mine, care s-au îndrăgostit...

Am trăit tot timpul cu iluzia că-mi împărtăşeşti iubirea – şi cât de amarnic m-am înşelat, tu abia aşteptai să te culci cu Sergiu! Greu, abia acum am înţeles că şi studenţia ta la Bucureşti are legătură exclusivă cu el, nu cu mine... M-ai transformat într-un personaj "cu părul alb, îndrăgostit de o puştoaică", dintr-o proză de prost gust? Sunt o abstracţiune?

Nu mai sunt bun de nimic. Am fost neiertător în această scrisoare cu mine, îţi tot repet, nu cu tine. Am dat o probă în plus de neputinţă în faţa destinului – de ce a trebuit să-mi atârni şi tu o piatră de moară la gât, Marta? Că în piatră de moară s-a transformat marea mea iubire pentru tine. Ne-am pierdut unul pe altul din cauza ta, din cauza mea?

Pe de altă parte, e de nesuportat: deşi am ajuns o cârpă de şters pentru tine, subconştientul (care mă condamnă) îmi spune că mai există o şansă să ne regăsim. Eu nu mai ştiu care e această şansă, dar sunt gata să mă las în voia ei, dacă e onestă şi dacă vine dinspre tine. Îmi e dor de tine, Marta, "mă doare carnea", nebunia mea de a te iubi n-a încetat. Încotro să o iau? Mai aştept o scrisoare cu mărturisiri complete de la tine, răspunde-mi sincer, punctual, nu mai sări peste rânduri...

Spune-mi tu ce a mai rămas din marea mea iubire, ce trebuie să fac mai departe. S-a sfârşit lumea noastră? Taman acum, de sărbători, de Crăciun? (Vai, mi s-a redeschis iar robinetul de adrenalină – Revelionul îl vei face cu Sergiu-Întâiul Bărbat? Constat, de fapt, că nu mai am

nici o ieşire, că trebuie să pun punct relaţiei noastre în aceste condiţii). Ce spui, punem punct aici dragostei noastre? Eu nu sunt în stare, deşi mi se rupe inima când îmi revine în minte naveta ta între mine şi... mi-e efectiv lehamite să-i mai pronunţ prenumele... Oricum, apropierea sărbătorilor de iarnă îţi va uşura povara sufletească (dacă ea există cu adevărat, legată de iubirea pentru mine), îţi va distrage atenţia şi mă vei uita uşor... Plus că te vor stimula nu numai telefoanele zilnice ale lui Sergiu... Ce nedemn mă simt! Cât am complicat lucrurile...

Îmi vei mai da azi, joi, telefon, cum îmi scriai data trecută (până în ora 15)?

Totul s-a răvăşit în mine. Ce vrei tu de la mine, Marta, de fapt? Nu crezi că-ţi e mult mai uşor fără mine? Ai mare grijă, depinde de tine ceea ce va urma. Iubirea mea pentru tine e prea egoistă să poată să admită haosul. Avem nevoie de nişte reguli care să fie numai ale noastre... Dar ce tot spun eu? Tu vrei să-ţi trăieşti viaţa, "să-ţi faci de cap", nu? Dacă asta vrei, însoţită de aventurieri, îţi urez de pe acum multă sănătate şi bunăstare sufletească – eu rămân la vatră, trist, abandonat de soartă. Oricum, mult n-o s-o mai pot duce, nu mai are nici o importanţă că o să mai sufăr din prea mare dragoste pentru tine... Într-un fel, ar trebui să mă bucur că sunt capabil să iubesc pe cineva aşa cum te iubesc pe tine – dar cât va mai dura asta? Să fac faţă până mă hotărăsc "să o termin o dată cu mine, cu lipsa mea de haz", va trebui să-mi găsesc un echilibru în altceva, altcineva... Revino lângă mine, draga mea Marta, dar aşa cum te vreau eu, cu "trecutul" şters de la sine...

Al tău (încă, până la proba contrarie), mai bolnav ca niciodată de iubire (mă rog la Dumnezeu să nu fie asta ultima mea scrisoare către tine, ca iubită),

Petru.

Tot în 21 decembrie, Marta:

Nu sunt demnă de tine, Petru. Aş fi absurdă să te rog să citeşti scrisoarea aceasta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat; de altfel, ceea ce mă îngrozeşte este tocmai neputinţa de a mă mai face credibilă în faţa ta de acum înainte. Îmi este greu să prind în cuvinte ceea ce simt, mai ales pentru că, după toate neadevărurile cu care te-am mânjit până acum, ai tot dreptul să mă judeci critic şi să mă "arzi pe rug de vie", plătind "cu viaţa" propria-mi nesocotinţă. Nu exagerez, Petru, sunt perfect conştientă de gravitatea situaţiei, de imaginea insuportabilă pe care mi-am creat-o în ochii tăi, aceea de "micuţă trădătoare", posibilă "nimfomană", ahtiată după trăiri orgasmice încă de la o vârstă "atât de fragedă". Nu mi-am descoperit, "din păcate", această vocaţie de "femeie uşoară", nu trăiesc de capul meu, într-un desfrâu al trupului, tocmai de aceea mă răneşte profund că tocmai tu, omul meu cel drag, m-ai anulat deja ca fiinţă, clasificându-mă, e adevărat, într-un mod mai mult sau mai puţin direct, drept o "târfă". Petru, nu văd cum te-aş putea convinge că nu mă regăsesc nicicum în aceste presupuneri demolatoare, care deja ne îmbolnăvesc pe amândoi. Cum voi putea continua astfel... Chiar dacă mă încăpăţânez să cred că trecem printr-o simplă criză de personalitate, pentru că nu sexualitatea, ci orgoliul şi senzaţia acută de singurătate este boala omului, iubirea noastră a căpătat deja o nuanţă maladivă, un fel de friguri căpătate din neatenţie. Nu am fost neatenţi unul cu altul, ci amândoi faţa de cei din jurul nostru, pentru că totul s-a precipitat între noi, am reuşit, într-un interval de aproape trei luni, să ne declarăm reciproc îndrăgostiţi, prin scrisori, să oficializăm "înfriguraţi" iubirea printr-un sărut în biserică şi să facem, nici mai mult nici mai puţin, dragoste într-un spaţiu creionat anume pentru doi Iubiţi (cu i mare), iviţi dintr-un vis comun. Fără să dăm întâietate

propriului nostru trecut care deja, pe mine una, mă apasă. Mărturisesc, am avut mereu impresia că trăiesc într-un alt timp cu tine, într-o altă dimensiune, în care mi-a fost teamă să strecor stridenţele cotidiene, legătura mea cu Sergiu desfăşurându-se în paralel, la fel cum decurge şi căsătoria ta, datoria zilnică de soţ. N-ar trebui să te surprindă această senzaţie a mea de "lumi paralele", pentru că de multe ori, la rându-ţi, mi-ai scris cum te frapează nota de neverosimil a poveştii noastre de dragoste, plasând-o undeva la limita raţionalului, născută pe neaşteptate cu dezinvoltură febrilă. Am început prin a ne poseda intim prin "jurnalul" nostru narativ epistolier, nu neapărat confesator, eu nu m-am oferit niciodată spre decodare, în nici una din scrisorile acestea, păstrându-le nealterate, în regim de ficţiune, din momentul în care "sărutul din biserică" mi-a "luminat" nevoia fizică de a te avea aproape în termeni de realitate, la nivelul tangibilului. Ar fi trebuit, cred, să-ţi fi spus atunci despre Sergiu, dar n-am îndrăznit. Vezi tu, Petru, dacă am şti cum se schimbă stările de spirit şi cum ne modifică ele în timp, supunându-ne, ne-am dedica trup si suflet, de la bun început, unei iubiri unice, fără taine destabilizatoare. Eu nu cred însă că noi doi am ajuns deja la un "e prea târziu", în cel mai rău caz, ci mai degrabă la un "e prea devreme", adică totul între noi a început, s-a desfăşurat şi a "explodat" într-un "eşec" încă "în faşă", când abia ne-am deprins unul cu prezenţa celuilalt, până la dependenţă... doar în trei luni, Petru! Eu nu vreau să "punem punct" şi, apoi, mai există punctele de suspensie... adică acordarea unei a "doua şanse", necesare ca aerul, un nou-născut al noului an... Petru, acum ştii totul despre mine, nu pot decât să îmi cer iertare în genunchi... şi să te colind: onoraţi gazda aleasă, vestitori poruncitori / colinda noastră binevoiţi s-o primiţi... Primiţi colinda ori nu? (P.S. Consider că mă primeşte gazda). La mulţi ani mulţi ani cu bine!

Cu mult drag, “fiica ta risipitoare” se întoarce spăşită, Marta.

Îi scrie Petru, 22 decembrie:

După o săptămână de coşmar întreţinut la foc mic de dragostea noastră, telefonul tău de ieri m-a mai detensionat. Încet-încet am început să te reconstitui în braţele mele (din statuie sau idol mânjit, care te-ai autodistrus în mintea mea, ai redevenit Marta cea vie, aşa cum eşti, cu păcate răzbunătoare). După telefonul tău, brusc mi s-au mai atenuat durerile din plexul solar şi cuţitul s-a răsucit mai blând în spate... M-am iluzionat că-mi vei scrie ceva despre regulile pe care ar trebui să le respectăm reciproc, o dată ce ne mai acordăm o şansă să ne regăsim. M-am iluzionat, totodată, că-mi vei răspunde punctual, aşa cum te-am rugat insistent, la provocările penultimei mele lungi scrisori (atât de triste; ai fi putut să mă asiguri, de pildă, că Sergiu îţi rămâne un camarad îndepărtat, în cel mai bun caz, că nu-l vei mai aduce lângă tine în pat). Numai că ultimul tău mesaj m-a readus cu picioarele pe pământ violent. Ai preferat, iar, să treci în revistă generalităţi, “în stilul tău”, să te eschivezi. Totuşi, am înţeles ceva clar din ce mi-ai scris în după-amiaza de ieri: că iubitul tău Sergiu ar fi pentru tine ceea ce e soţia mea pentru mine, că suntem chit, că putem trăi până la adânci bătrâneţi “în paralel”, din când în când noi doi intersectându-ne, ca doi păcătoşi... Dacă aşa gândeşti cu adevărat, ar trebui să-ţi oficializezi cât mai urgent relaţia cu Sergiu, să-l iei de soţ (pentru ca el să fie în acte egalul soţiei mele, nu?), să scapi de o grijă, să nu te mai simţi arătată cu degetul nici măcar de unul ca mine, care e nebun după tine (oricum, eu nu te-aş arăta cu degetul, deoarece aş dispărea în aceste condiţii). Altfel, îţi reamintesc: iubirea mea pătimaş-naivă te-a transformat în iubită-soţie, care trebuie să mai crească în vârstă, fiind abia

la 19 ani, să ştie ce vrea de la viaţă şi de la mine. Eu pot în orice clipă să mă despart cordial de a doua soţie pentru tine (nu mai am nici o datorie faţă de nimeni), dar pentru asta trebuie să-mi semeni, să fii "om dintr-o bucată", să intri în regulile marii iubiri, în care aspectul moral, sinceritatea şi devotamentul să fie necondiţionate.

Am fost fericit că ţi-am auzit vocea, că ai avut atâta răbdare cu mine... Sunt rănit, am răni urâte lăsate de această din urmă săptămână a noastră. Monstrul animal din noi e de vină (şi acuta senzaţie de singurătate, da, cum spui tu), nu simplul orgoliu şi nu ştiu ce criză de personalitate sexuală (cum tot tu spui). E un monstru ascuns, vorace, pe care dacă nu-l cunoşti, te distruge încet-încet. În acest sens am făcut atâta caz că trebuie să-ţi cunosc trecutul (nu să ţi-l judec, să-l uit şi să te iert) şi intimitatea. "A cunoaşte înseamnă a sugera că monstrul din tine poate fi domesticit şi închis în cuştile minunate ale ordinii, în care, o dată închis, poate fi gândit şi regândit fără riscul de a cădea pradă haoticei sale voracităţi. A cunoaşte înseamnă a pune stavile şi a trasa graniţe, pentru a împiedica sinele să se risipească aidoma unui fir de fum în eterul nesfârşit" (am citat dintr-o carte nou apărută, pe care o citesc întâmplător). Pricepi, Marta? Avem nevoie de ordine în dragostea noastră, de reguli autoimpuse, de ambele părţi acceptate, să nu ne lăsăm monstrul interior să ne distrugă... Crede-mă, am simţit puterea monstrului (maladiv, cum îi spui tu) şi voracitatea lui în această din urmă săptămână (şi cred că şi tu ai simţit-o, fie şi prin telepatia transmisă de mine) – dacă nu-l domesticim împreună, în curăţenie, n-avem nici o şansă să ne salvăm de la nebunie.

Sunt gata să o luăm de la zero, să ne mai acordăm reciproc o şansă. Dacă mai ai de făcut vreo mărturisire cenzurată "de frica mea" (Doamne fereşte, iubirea n-are nici o legătură cu frica de partener), fă-o acum şi să

terminăm o dată cu acest dezastru al necunoaşterii. Trebuie să ştiu în amănunt, totodată, ce ai de gând să faci în viitorul apropiat cu tine, dacă vrei să vii lângă mine, fidelă, să putem să intrăm într-o normalitate şi un ritm al nostru.

Dacă ai fi fost lângă mine azi, am fi făcut dragoste cu lacrimi în ochi, în semn de împăcare şi înţelegere, promiţându-ne şi luna de pe cer. Aşa, departe cum eşti (deşi la câteva staţii de autobuz, în Bucureşti), sunt stăpânit de monstrul de care am pomenit, care se hrăneşte cu hălci din mine – că probabil sunt atât de dulce de când sunt îndrăgostit... Îţi mulţumesc pentru bătălia pe care ai dus-o pentru apărarea iubirii tale faţă de mine – cu puterile şi cu ascunzişurile tale. Practic, în această din ultimă săptămână am fost amândoi puşi de subconştient la încercare – oare am trecut cu bine hopul, împreună? Suntem în zilele Naşterii Domnului, vino curată lângă mine, Marta mea dragă, să uităm mizeria trecutului, minciunile care l-au acoperit şi să ne construim propria casă a "sfârşitului lumii" (din 2001 eu intru în regim de urgenţă, Apocalipsa e în mine, cred că numai tu mai poţi să mă salvezi de la autodistrugere; îţi asumi această responsabilitate?) – sunt patetic? Îţi urez un Crăciun fericit! Îmi e îngrozitor de dor de tine. Dacă aş fi un om norocos, aş înfrumuseţa Bradul de Crăciun cu tine – poate anul viitor... Deşi… Astă dimineaţă, după ce a nins uşor în Bucureşti, eram atât de nefericit că te pierd, fulgii de zăpadă îmi accentuau exasperarea: de când mă ştiu, la primii fulgi de nea stau cu ochii în gol privind pe fereastră şi visez la o mare iubire, nu ştiu ce legătură e între fulgii de nea şi marea iubire... Mergem înainte? Voi reuşi să depăşesc eşecul? Oare chiar voi reuşi?

Te ţin iar în braţe, în sfârşit, nu mai speram - am trecut prin zilele morţii în această din urmă săptămână. Fără tine deja nu mai sunt eu, îmi iau câmpii. Când te hotărăşti, draga mea Marta, să mă protejezi de monstrul din mine?

Încet-încet îmi revin deja vechile efuziuni ale dragostei mele pentru tine (uitând durerile acestei din urmă săptămâni), inima împietrită îşi reia bătăile cosmice, întregul organism va vibra de mâine începând - dacă tu îmi vei reîmpărtăşi iubirea. Am fost la un pas să mă dau la fund, să găsesc o alternativă la marea iubire care să mă repună pe picioare (fie şi doar pe plan literar), să supravieţuiesc până mă hotărăsc să mă sinucid... Bine ai revenit în viaţa mea, Marta! Te iau aşa cum eşti lângă mine, înnoită în curăţenie sufletească în această din urmă săptămână. Te rog iar să ai milă de mine, să nu mă mai pui în situaţii din care, te asigur, n-o să mai pot să ies... Eu sunt deja ca o frunză în vânt: dacă nu vii tu să mă protejezi, adio...

Abia aştept să te revăd "în noile condiţii". Vrei (şi poţi) să fii numai a mea?

Îmi cer iertare pentru chinul acestei din urmă săptămâni (nu-mi vine să cred că a trecut cu urmări care se pot vindeca). Mi-am descoperit o nouă dimensiune, a iubirii disperate şi a preţului pe care trebuie să-l plătesc pentru ea zeilor invidioşi. Că mai ales pe marii îndrăgostiţi sunt geloşi zeii... Fii binecuvântată acum, Marta, de sărbători!

Puncte-puncte, de suspensie, deci (cum mi-ai scris), nu Punct – în deja fantastica noastră poveste de dragoste. Mergem mai departe îmbrăţişaţi, te sărut, te acopăr cu trupul meu... Doamne, nu mai credeam că o să fiu în stare să-ţi mai scriu aşa, îndrăgostit până peste urechi, deja îmi reprimasem pornirile naturale, mă răcisem periculos. Ce înseamnă dragostea adevărată! Îmi împărtăşeşti sincer-sincer marea dragoste, Marta? Bat câmpii?

Al tău, "reînviat",

Petru.

Marta, 22 decembrie:

Dragul meu, voi sta doar cinci minute să îţi scriu, pentru că sunt în goana bezmetică a cumpărăturilor (tata mă aşteaptă nervos, dar trebuia să profit să-ţi scriu câteva rânduri, înainte să ies în oraş). Sunt nebună de fericire, Crăciunul acesta va fi unul atât de frumos cu tine din nou alături! Voi sta acasă de sărbători, deşi ar fi trebuit să petrec Revelionul în aceeaşi "familie" de anul trecut, dar puţin îmi pasă de oamenii aceia acum, îmi sunt complet străini, pe Sergiu l-am refuzat cu hotărâre aseară, îţi jur, Petru, m-am desprins complet de el şi nu pentru că tu ori cei din jurul meu m-au sfătuit să fiu cu ochii în patru în ceea ce îl priveşte, ci pentru că eu însămi am ajuns să îl detest pentru felul său iscoditor de a fi, dar mai ales pentru felul în care vorbeşte despre tine, încercând să mi te prezinte în cele mai negre tuşe. Iar dacă el te dispreţuieşte pe tine, am considerat că mă dispreţuieşte şi pe mine, ca într-un fel de oglindă reflectorizantă. Mă mai îngădui, dragul meu drag, după cât rău am fost în stare să îţi fac, să te mint "fără perdea"... Îţi voi cere iertare până te vei sătura şi mi-o vei "arunca" împreună cu o mănuşă declaratoare de "nopţi de război şi de dragoste"... Petru, vreau şi sunt gata să fiu numai a ta până "la sfârşitul lumii", care ne va găsi îmbrăţişaţi... Nu mă voi despărţi de tine niciodată, pentru că eu cred în "ordinea" pe care o putem aduce unul în viaţa celuilalt... Nu mai există nimic altceva nou şi "păcătos" în trecutul meu cel "lung", te asigur, n-aş mai putea risca să te pierd încă o dată, şi pentru totdeauna, pentru că am învăţat un lucru esenţial: "monstrul" din mine poate fi domesticit doar de fiinţa extraordinară care zace în tine; dar dacă şi tu zici că ai un "monstru" în interiorul tău, atunci, mai mult ca sigur, este unul mult mai "civilizat" ca al meu, mai domolit, experienţa l-a temperat, fără doar şi poate. Anul care se apropie, şi toţi anii care îi vor urma, vor fi ai noştri... abia aştept să cresc suficient cât să mă alături ţie

pentru totdeauna, vreau să fiu doar a ta, Petru, te iubesc şi n-ai să mă crezi, sunt sinceră acum... greu îmi va mai fi să te conving de acum înainte, dar voi reuşi până la urmă, depinde doar de mine să îţi dovedesc că voi putea fi "o soţie-iubită", demnă de tine... Te sărut pe ochi, pe obraji, pe gură, tare dor mi-a fost de gura ta muşcătoare... Marta ta şi de acum înainte numai a ta.

P.S. Aşa cum am vorbit la telefon, eu voi merge de Crăciun la Sibiu, la bunicii mei, ca în fiecare an (aici voi face şi Revelionul). Casa mea părintească e, de fapt, aici, la Sibiu, dar părinţii s-au mutat cu serviciul, după Revoluţie, la Bucureşti... Plec mâine dimineaţă cu mama la drum, ne va conduce tata cu maşina la Gara de Nord, el nu poate să vină la Sibiu, are probleme la locul de muncă. Ne vom scrie pe Internet, da? Tu, de la redacţia ziarului unde lucrezi, la adresele de e-mail stabilite împreună, eu de la un "cafenet", contracost (e nimica toată). Cu dragoste nesfârşită, Marta.

Apoi, pe 23 decembrie, Petru:

Dulce-dulce…

Câtă nevoie am de tine, de asemenea scrisori cum a fost aceasta, ultima primită... Pot să sper iar, dragostea mea Marta, cu adevărat, că vei veni numai lângă mine? Ce uşor mă poţi face tu fericit, cu o promisiune... Mă şi tem să-mi mai pun speranţe în steaua marii mele iubiri, să n-o sperii, să n-o deochi, să nu se pervertească, să nu mă înşele, să nu mă mintă, să nu aibă slăbiciuni vicioase, să nu mă îngroape de viu până la urmă. Vei avea răbdare cu mine? Nu te va exaspera abstinenţa? Iartă-mă că te întreb, îmi face rău să scriu aceste rânduri, totuşi, aceasta e realitatea: vei rezista la chemările în pat ale lui Sergiu (fie şi "de despărţire"), la somaţiile lui cu compromiterea trecutului tău sau, eventual, cu ameninţările cu sinuciderea (ca falsă victimă, de "prim bărbat", ce ghinion îngrozitor am putut să am)? Te implor, dacă vei ceda

la un moment dat "poftelor trupeşti", ia-ţi responsabilitatea şi spune-mi adevărul, să mă retrag în tăcere, învins, dar demn, nu are rost să mă mai umileşti inutil. Crede-mă pe cuvânt, "sexul de plăcere", de uzură, e ultimul lucru care contează (mai ales azi, când el a fost întru-totul vulgarizat, transformat în marfă obscen-pornografică), au tot repetat asta marii iniţiaţi ai lumii. Într-o viaţă contează în primul rând emanciparea sufletului (poate tocmai fiindcă sufletul nu are sex), prin "trăirea în doi" a dragostei divine. Doar o mare iubire (lăsată ca atare de Dumnezeu, din păcate la cei aleşi de el, prea puţini) e în stare să înnobileze sufletul atunci când cei doi îndrăgostiţi fac dragoste. Sunt vorbe mari?

Nu mai ştiu iar ce e cu mine, la mijloc e o mare iubire iraţională, care mă copleşeşte pe zi ce trece, mă face să nu-mi mai pot dezlipi gândurile de tine. Atotprezenţa ta, Marta (acum, curată) îmi dă aripi de vultur. Te implor iar să nu mă mai trimiţi în Infern, să nu mă mai faci să sufăr. Lasă-mi şansa să te şi respect, nu numai să te iubesc nebuneşte.

Poţi să faci ce vrei din mine, mă las în voia ta - asta înseamnă că am încredere în tine, că te-ai maturizat brusc şi că responsabilitatea ta (nu degeaba insist asupra ei; de tine depinde viitorul nostru moral) va face din iubirea mea ceea ce tot visez eu şi nu se mai înfăptuieşte o dată... Avem o şansă unică să ne bucurăm de iubire (care e, repet, atât de rară în lume, în general; altfel ar arăta lumea dacă perechile s-ar iubi), nu să ne chinuim unul pe altul. Nu trebuie decât să ne explorăm reciproc abisul ancestral, plini de tandreţe, să ne descoperim avântul sufletesc şi tainele inimii, ca şi ascunzişurile minţii, iubindu-ne la nesfârşit. Iubirea vine direct de la Dumnezeu, atunci când vine, e păcat să-ţi baţi joc de ea.

Scumpa mea, îţi urez un Crăciun fericit, alături de ai tăi – în secret, fără să mă vadă nimeni, voi fi şi eu acolo şi te voi ţine în braţe în noaptea de duminică spre luni, te voi

săruta peste tot, îţi voi picta sânii cu ciocolată şi... Nu ţi-am spus: ştii că ai un gust dulce? În acea primă zi de dragoste am dat de gustul tău dulce-dulce...

Al tău, fascinat de iubire,

Petru.

24 decembrie, Marta:

Multă dragoste şi linişte, dragul meu… Îţi scriu de la un "cafenet" luxos, seara, din Sibiu.

Cum mă mai străpung cuvintele tale din scrisori, dragul meu Petru, mă zdrobesc realmente, mă aduc la tăcere şi mă fac incapabilă de replică sau de scuză, dar merit cu prisosinţă îndoiala şi întrebările tale, care îmi vor cere socoteala încă multă vreme de acum înainte, chiar dacă m-ai asigurat de restabilirea încrederii tale în mine. Scrisorile tale mă ţin în suspensie, obligându-mă să "te ascult" fără să te întrerup, mă pregătesc, în subconştient, de tot ce e mai cumplit, mai ales după ce am sădit întristare şi suspiciune în sufletul tău, pentru ca, în final, în loc să "arunci" asupra mea un tigru furios, îndreptăţit, să slobozeşti un... ied al împăcării, prin duioasele tale cuvinte bărbăteşti. Îţi mulţumesc din inimă. Îmi doresc din tot sufletul să nu te mai mâhnesc niciodată, să dau dovadă de tăria şi de maturitatea trupului şi spiritului, fără de care nu se poate construi o iubire veşnică şi cumpătată în doi. Îmi este ruşine să răspund la întrebările tale legate de abstinenţă dar nu voi da bir cu fugiţii în faţa lor. N-ar trebui astăzi, în Ajun de Crăciun să reiau un subiect atât de delicat, care ne-a tulburat în egală măsură, dar încerc să readuc liniştea, pe cât posibil, între noi doi, să ne vindecăm definitiv de "rănile" şi amărăciunile trecutului. Regret amarnic legătura trupească dintre mine şi Sergiu şi o voi pune sub semnul unei rătăciri oarbe cât voi trăi. Fiecare îşi duce crucea, eu voi purta povara acestor distracţii şi pofte

ale tinereţii zbânţuite şi iraţionale, a căror gravitate nu aş fi înţeles-o dacă nu aş fi întâlnit înţelepciunea ta dojenitoare. Aşadar, m-am rupt definitiv de "mitul Sergiu", în această privinţă mă simt eliberată şi gata de a reîncepe un nou an pe propriile mele picioare. Intuiţia ta, dragul meu Petru, nu a dat greş nici de data aceasta, mă uimeşte profunda ta cunoaştere a reacţiilor umane în orice fel de împrejurare: într-adevăr, Sergiu a adoptat "politica celei de-a doua şanse", cerându-mi cu ardoare şi insistentă să îi acord o întâlnire "de despărţire", la Bucureşti sau la Sibiu; a fost când monstruos de ironic, când extrem de afectuos, încercând să mă înduplece prin mijloacele sale cele mai proprii. Dar l-am respins fără umbră de ezitare. Nu voi putea să înţeleg ce anume m-a atras la omul acesta, cum de am cedat poftelor sale vorace şi posesive. Nu pot decât să bănuiesc o latură demonică a acestei legături, altfel nu pot să îmi explic senzaţia explozivă de eliberare pe care o trăiesc eu acum, în preajma Naşterii Domnului. Sunt mai aproape de Dumnezeu ca niciodată, încep să mă refac, şi am mare nevoie de tine şi de îngăduinţa ta protectoare dar, mai presus de toate, de respectul tău, fără de care nu te-aş mai putea privi niciodată în ochi. Eu, care pretind că dispreţuiesc femeile uşoare, haosul lor moral, viciile omeneşti, în general, am ajuns să fiu întrebată de cel pe care îl iubesc până la divinizare (probabil că dintr-o viată anterioară îşi trage seva această dragoste a mea) dacă "nu mă va exaspera abstinenţa", daca voi rezista soldăţeşte în faţa tentaţiilor trupeşti... Iartă-mă Petru, dar, pentru numele lui Dumnezeu, eu nu sunt o depravată, crede-mă, nu sunt nicidecum dependentă de raporturi sexuale, sunt pur si simplu o tânără care şi-a început, relativ devreme, viaţa sexuală cu un om în care a crezut orbeşte dar de care s-a descătuşat, când încă nu era prea târziu, datorită ţie. Mă simt neputincioasă în argumente, ziua noastră de dragoste

în acea încăpere cu picturi religioase a fost ca o revelaţie: am înţeles atunci că nu doar gândurile ni se căutau neîncetat, ci şi trupurile noastre unite se potrivesc într-un chip desăvârşit, ca doi fraţi siamezi... Nădăjduiesc să îmi dai crezare într-o zi, nu sunt o fire excesivă şi în nici un caz nu mi-am făcut din sexualitate un scop în sine... Dar gata, voi înceta cu lamentările, faptele mele din trecut mă incriminează cât se poate de evident, încât nu îmi rămâne altceva de făcut decât să demonstrez contrariul lor prin ceea ce sunt cu adevărat. Sunt nespus de fericită, ne-am regăsit în preajma Crăciunului, dovadă în plus că iubirea dintre noi este de Sus lăsată. Am sesizat cum apropierea dintre noi s-a săvârşit treptat, în interiorul fenomenelor şi faptelor sfinte, începând cu sărutul-sărutului din Casa Duhovnicească. Ce frumos îmi scrii despre dulceaţa primei noastre zile de dragoste, dăruită printre fructele exotice portocalii, întinse pe măsuţă şi pe pat; noi doi facem, doar împreună, un compot "dulce-acrişor" de îmi ling pofticioasă buzele... sărutul tău delicios îmi lasă gura apă... Ştii ceva, în 2001 o să-ţi scriu în fiecare zi… Tata a observat că sunt îndrăgostită în secret de "cineva". Mă gândesc într-una cum să ajung mai repede în apropierea ta, pentru că te iubesc şi sunt convinsă că nimic nu este întâmplător între doi oameni, uniţi de pământuri opuse, fără doar şi poate îngemănaţi şi ursiţi de o forţă care îi depăşeşte.

Îţi doresc şi ţie, dragul meu, un Crăciun fericit, tainica ta prezenţă îmi luminează brăduţul, începând cu primele zile ale Anului Nou te voi strânge în fiecare noapte în braţe, te voi iubi şi (nu e o promisiune deşartă) voi fi a ta pentru totdeauna, cu multă dragoste şi linişte, Marta ta.

Îi scrie Petru, pe e-mail, de la un cafenet din Bucureşti cu program non-stop, nu de la redacţia ziarului unde

lucrează (unde e încuiat, fiind zi liberă, de Crăciun), pe 25 decembrie:

O propunere ireală!

E noaptea de Crăciun, iubirea mea, florile dalbe... Îngerii cântau, toţi se bucurau... Eşti cu mine, în braţele mele, te sărut... Nu mai pot fără tine: se revarsă în valuri cât casa dragostea mea, nimic nu mă face mai fericit decât gândul că-mi împărtăşeşti nebunia.

Acum un sfert de oră (la ora 3) am încheiat împodobirea Bradului: atotprezenţa ta m-a făcut să cânt refrene de colinde, să întârzii în faţa globurilor şi ale poleielii, dulciurilor şi artificiilor, beculeţelor şi lumânărilor. Un Brad împodobit pentru tine (cu soţia mea nu mă mai înţeleg deloc din 15 decembrie 2000; de atunci, scumpa mea, s-a întâmplat "ceva esenţial" cu mine, m-am schimbat, nu mai admit pe nimeni sufleteşte lângă mine, efectiv bolesc trupeşte, nu mă mai recunosc). Ah, dragostea mea Marta, când ai să mă ajuţi să împodobesc Bradul nostru de Crăciun? În fiecare an împodobesc un Brad, fac din asta o adevărată "operă de artă", mă bucur să mă joc, să fiu copil – habar nu am de ce nu renunţ, îmi place să sărbătoresc Naşterea Domnului, ziua iubirii (e ziua cea mai încărcată de iubire ancestrală din an)...

Am presimţit că voi găsi în Ajunul Crăciunului un e-mail de la tine, am aşteptat cu sufletul la gură să ţi-l citesc. Îţi mulţumesc nespus pentru dăruirea morală de care dai dovadă, pentru sinceritatea judecăţilor faţă de o slăbiciune a ta (slăbiciune pe cale să devină o tărie de caracter, conştientizându-i lipsa de consistenţă şi stupiditatea). Nu-ţi poţi imagina cât de mult te respect pentru asta. Îmi place să am încredere în curăţenia ta – dar... lasă-mă să pun acest dar: dacă realitatea mă va contrazice (fiindcă aşa e lumea făcută, din dezamăgiri mai ales), te rog încă o dată să găseşti calea directă şi imediată, demnă, să-mi spui. Sper să

nu te plictiseşti prea curând de hazul meu. Ignoră total, dacă poţi, încurcătura cu Sergiu – pe mine nu mă mai interesează (atâta timp cât mă asiguri că mă iubeşti, că lui Sergiu i-ai spus ferm să te lase în pace şi cu cât, în singurătate, n-ai obsesii sexuale cu el, iartă-mi impoliteţea, şi nici regrete nedefinite, cu împunsături în inimă, de puştoaică; încearcă să-l uiţi cu desăvârşire; dacă eu voi simţi că nu mai dai doi bani pe el, maturizată, ştiu că e prostesc să o spun, dar acesta e adevărul meu, vom şterge cu buretele, fără nici un regret, ceea ce ne pune în situaţii jenante pe amândoi). Vreau să o luăm de la zero şi mental şi sufleteşte, nu numai trupeşte. Îmi eşti atât de dragă, încât acum sunt în stare de orice. Nu-mi doresc decât să te iubesc la nesfârşit, curată, numai a mea. Şi într-o zi (când vei dori tu) să vii definitiv lângă mine.

Frumoasa mea Marta, noi scriem de la sine deja un roman de dragoste – vrem, nu vrem, ne jucăm cu focul. E extraordinar ce ni se întâmplă. Cred că tu nu realizezi dimensiunea nebuniei de care suntem cuprinşi, pentru o asemenea dragoste chiar merită să trăieşti, fie şi numai pentru a-i descoperi "naturii omului" dedesubturile din profunzime şi mecanismul de suprafaţă... Chiar aşa: este ilogic, de ce te iubesc într-atât? Sunt înconjurat de "fetişcane" ca tine, dar niciuna până la tine nu mi-a atras atenţia... Întrebare pe care ţi-o poţi pune la rândul tău: ce ai găsit la un "bătrân" ca mine? Of...

Dragostea mea, mi-am luat câmpii. Fii atentă, nu ştiu când vei citi această scrisoare a mea, dar am o mare rugăminte... Cât am înfrumuseţat Bradul de Crăciun m-am gândit la... Nu prea îndrăznesc să-ţi spun... Totuşi, va trebui să-mi răspunzi rapid la o întrebare: joi, 28 decembrie 2000 (sau vineri, 29 decembrie; deşi cred că joi e o zi obişnuită, de lucru, mai potrivită, care să nu dea de gândit, vineri fiind zi scurtă de regulă) aş putea să te văd? Te rog să nu-mi iei în nume de rău propunerea. Ce-ar fi să ne întâlnim departe de

Bucureşti, acasă la un prieten -- anume, la Braşov? E la jumătatea (aproximativ) distanţei dintre Bucureşti şi Sibiu. Tu vii de la Sibiu, din vacanţă, eu vin de la Bucureşti… Aşa, putem intra într-un timp comun rezonabil (şi pe tren şi de revedere). Ai putea să laşi vorbă acasă, la Sibiu, că ai de studiat la bibliotecă până seara, de pildă... Eu te-aş aştepta în gară la Braşov... Ar fi grozav dacă ne-am putea vedea! Ar fi un vis de iarnă împlinit... Am sta împreună în Braşov (ai întârziat vreodată în acest oraş, capitală de judeţ?) până după orele 17, când am avea trenuri de întoarcere… Ce zici? E o propunere indecentă, ireală? E un risc prea mare, ţinând cont că e mama ta cu tine şi te poate controla (deşi n-ar avea motiv)? Fireşte, mă voi resemna dacă nu vei putea veni: ai putea avea "probleme femeieşti", ai putea să nu te simţi în apele tale aşa, hai-hui...

Nu mai e cazul să subliniez că toată cheltuiala ta o voi suporta eu (din dragoste), dacă nu ai bani de drum, împrumută (a doua zi îi vei putea da înapoi). Aş fi fericit să te văd, îţi dai seama – măcar să ne strângem în braţe, să te aud vorbind, să te sărut...

Crede-mă, am dat în mintea tinereţii nesăbuite. Oare când îmi vei răspunde?

Te îmbrăţişez, dezbrăcându-te... Ziua noastră de dragoste de 15 decembrie 2000 e singura care contează şi în biografia ta şi în biografia mea, restul e vânt... Te sărut de 2001 de ori (la anul şi la mulţi ani), al tău, mereu al tău

Petru.

Tot 25 decembrie, Marta:

Vreau să te văd! E prima zi de Crăciun, m-aş perpeli toată noaptea dacă nu ţi-aş scrie, e cineva acolo Sus care ne ocroteşte. Familia nu prea înţelege cum de nu mă alătur musafirilor care au năvălit în casă la noi, rubedenii ale tatălui meu, ale căror odrasle preferă să se distreze prin

baruri sau discoteci, dar mă sprijină moralmente. Petru, propunerea ta mi-a readus cele nouă ceruri sub tălpi, plutesc deja acum pe deasupra oraşului, văd deja Braşovul, pe care nu l-am vizitat niciodată, voi face tot ce-mi stă în putinţă să te revăd joi, oricum, ţinem legătura pentru eventualele, bat în lemn, obstacole neprevăzute. Cum să mi se pară indecentă dorinţa ta de a ne reîntâlni, Doamne, Petru, te iubesc ca o lunatică, eu n-aş fi îndrăznit să te rog să te rupi de program, mai ales după "seismele" din ultimul timp, care ne-au cam zdruncinat coordonatele, dar sunt, fără doar şi poate, în acelaşi ritm cu tine, vreau să te văd cât mai repede cu putinţă... E cam trasă de păr ideea ta cu biblioteca, mai ales în preajma sărbătorilor, dar voi găsi eu o soluţie, voi ruga o prietenă să mă "acopere", nu ştiu, fac orice (nu voi fugi de acasă, promit, să nu te îngrijorezi cumva, inventez eu ceva plauzibil până la urmă). Nu voi împrumuta bani pentru că mi-am colindat rudele, care m-au răsplătit cu generozitate. Voi reveni mâine cu detalii, cei de aici, de la cafenet, închid la 7 şi jumătate, aşa încât trebuie să închei acum scrisoarea, te sărut, te iubesc imens, aştept cu nerăbdare ziua de joi, cu toată dragostea, Marta ta.

Îi scrie Petru, 26 decembrie:

Te aştept, lasă neliniştile.

Ce bucurie că mi-ai scris la doar o zi, nu mă aşteptam, se vede că, într-adevăr, cineva acolo, sus, ne iubeşte şi că perechea noastră se regăseşte şi în subconştient.

Într-o zi va trebui să fugi de acasă, dragostea mea – ah, Dumnezeule, cât mă tulburi, gândul că vom putea fi cândva zi de zi unul lângă altul mă copleşeşte. De când eram foarte tânăr mi s-a tot ghicit-prevestit (în bobi, în cărţi, în palme, în cafea, în horoscop) că voi avea trei soţii de-a lungul vieţii... Scuză-mi efuziunea, nu ştiu ce mi-a venit – să nu te speri, nu grăbesc şi nu forţez nimic în acest sens, mie-mi

plac relaţiile naturale, venite de la sine, care să aibă albia lor, bazate pe cunoaştere, respect şi reciprocitate: toate vor veni la timpul lor (în bine sau în rău). Abia eşti în anul I de facultate, ai "o viaţă în faţă", nu-ţi bate capul cu neliniştile mele existenţiale, vei putea să alegi pe altul (dacă asta vei dori). Eu nu vreau să mai aleg pe alta, la mine timpul s-a scurs: ori cu tine, ori singur, dus pe altă lume...

Fii binecuvântată, Marta, şi în aceste zile de Crăciun! Să nu-mi porţi de grijă – dacă nu vei mai dori să mă vezi de la un moment dat (dintr-un motiv sau altul), nici să mă auzi, nici să te iubesc, să-mi spui la obraz: voi găsi eu o soluţie să nu te mai deranjez nici în gând, să mă retrag în lumea mea. Îţi repet: vreau să fii mereu tu însăţi, "dintr-o bucată", profund cinstită cu tine şi cu mine... Îţi dai seama, eu o să mă bucur de fiecare întâlnire a noastră, de fiecare scrisoare de la tine, de fiecare telefon – eşti deja o parte din mine (cea mai importantă, nu încetez să ţi-o spun), sunt fericit că-mi stai aproape moral. Sincer, mă şi tem să mai scriu că mă iubeşti, că-mi împărtăşeşti iubirea, să nu te deochi – aş striga tuturor iubirea mea pentru tine dacă aş putea, dacă societatea (şi cunoscuţii) n-ar fi aşa cum e (sunt)...

Vezi, am început cu neliniştile mele: am senzaţia, nu ştiu de ce, că ţi s-a întâmplat iar ceva care te sâcâie, te pune în cumpănă, sper să mă înşel (Sergiu, cu zecile lui de milioane de lei luate pe publicitate acum, la sfârşit de an, nu te tentează cu vreo propunere, să cheltuiască cu tine banii, eventual, de Revelion?). De ce nu-ţi descarci sufletul? Sau ai probleme în familie? Sau te sperie întâlnirea cu mine, Doamne fereşte? Sau apropierea Revelionului te lasă descoperită sufleteşte? (În ce mă priveşte, cred că m-am mai mărturisit, mi-am dorit dintotdeauna să mă prindă Noul An acasă, din superstiţie; Revelionul neînsemnând nimic, oriunde m-aş duce, la un restaurant de lux sau într-o adunare de cunoscuţi, m-aş simţi ca la o nuntă sau o

petrecere onomastică, pedepsit, aş aştepta să treacă noaptea – o dată ce eu m-am hotărât să nu-mi mai beau minţile; am pus cruce alcoolului; plus că mănânc puţin, nu fumez, nici nu dansez decât la derută, nu spun bancuri, nu nimic; stau ca boul, cu ochii în gol şi surâd tâmp din când în când celor ce se "distrează", neînţelegându-le apucăturile. Din păcate, deoarece de trei ani, de Revelion, se declanşează infernul sub apartamentul meu, cârciuma petrecând 24 de ore cu muzica atât de tare dată, încât vibrează pereţii şi geamurile, trebuie să plec de acasă. De trei ani tot plec de acasă în provincie, de Revelion, la rude, şi mor de plictiseală acolo unde mă duc, nici chef de vorbă neavând, ratând şi masa de scris, pe care am părăsit-o din studenţie, dar la care m-aş cam întoarce, serios, e o atracţie iraţională, de introvertit*... E un blestem să nu mai pot să stau acasă de Revelion. Pe de altă parte, mă gândesc, dacă aş face Revelionul cu tine, cred că s-ar schimba totul, el s-ar transforma într-o sărbătoare şi inadaptabilitatea mea ar avea alte conotaţii, iubirea noastră ar schimba lumea).*

Mi se strânge inima: ai păţit ceva, scumpa mea Marta? Te-am supărat eu cumva, fără să-mi dau seama? Te-a luat prin surprindere invitaţia mea de a ne întâlni la Braşov, joia asta, aveai altceva programat în această săptămână? Îmi doresc din toată inima să mă fi înşelat de această dată simţurile: totuşi, în e-mail pari tristă, neîmpăcată, nemulţumită, nemângâiată...

Abia aştept să te văd, să te mângâi, să te sărut, să te strâng în braţe... Te iubesc atât de mult, fără tine nu mai însemn nimic. Am nevoie de atingerea ta, de mângâierile tale, nu numai de vorba, de scrisul tău. Îmi e groază că aş putea să te plictisesc (dacă nu azi, mâine) cu declaraţiile mele de dragoste, cu insistenţele de a te avea aproape. Cum să mă port altfel cu tine? De vină e atotprezenţa ta şi iubirea instinctuală, fără margini, pentru tine, căreia nu mă pot

opune. De vină e şi faptul că tu îmi încurajezi iremediabil iubirea – cât o să ţină...

Ar fi minunat să ne vedem joi, draga mea – te voi aştepta în gara Braşov în faţă la biroul de "Informaţii" (trebuie să aibă gara un asemenea birou, habar nu am unde poate fi), să nu ne căutăm pe peroane ca bezmeticii (dacă trenul cu care vii nu e tras pe linia întâi, va trebui să treci prin tunelul subteran, să intri în gară). Deja nu mă mai gândesc decât la tine şi la Braşov (oraş pe care nu l-am mai vizitat de nu mai ţin minte de când) şi la... M-ai îngrijorat cu "obstacolele neprevăzute" – bat la rândul meu în lemn: cred că de aici mi s-au tras neliniştile de mai sus... Plus afirmaţia ta cu "seismele din ultimul timp, care ne-au cam zdruncinat coordonatele" – seisme pe care eu le-am aruncat la coşul subconştientului, iubindu-te nebuneşte: tu de ce nu le arunci? Am plecat de la zero împreună, după ce te-ai mărturisit, responsabilă şi matură, ai uitat? Cât de cât. Dacă mă iubeşti cu adevărat, vino curată lângă mine... Fii tu însăţi! Îmi e atât de dor de tine...

Te îmbrăţişez iar şi iar, topit după tine, Petru.

26 decembrie, aceeaşi zi, Marta:

Dragoste nedeocheată…

Petru, de ce te-ai neliniştit, dragul meu drag, nu sunt câtuşi de puţin tristă, dimpotrivă, am prins aripi de spiriduş de când m-am eliberat de toate neadevărurile care mă striveau şi de când mi-ai îngăduit să fiu din nou a ta, nou-născută, "curată", de la zero coordonate... Ştiu, te-au îngrijorat scrisorile mele scurte din ultimul timp, puţin distante prin dimensiunea lor redusă şi neîncăpătoare pentru câtă dragoste imensă îţi port. În ultima scrisoare a mea, exagerat de "zgârcită" şi de concentrată, precum cubuleţele acelea pentru supa de pui, n-am apucat să îmi dezmorţesc bine încheieturile, că m-am văzut nevoită să închei, scriindu-ţi în

fugă, că era program special pentru Crăciun la cafenet… dar, dragul meu, nu am încetat o clipă să te iubesc, abia aştept să te revăd joia aceasta, când te voi îmbrăţişa până te vei sătura de mine şi vei cere "aer!", pentru că n-ai să mai poţi respira între braţele şi buzele mele, lasă că ai să vezi tu... Îţi mulţumesc, Petru dulce, pentru că ai împodobit Bradul cu mine în gând, pe tine ba te-am împachetat şi mi te-am aşezat cu fundă sub crengi, la tulpina bradului, pentru că eşti tot ce-mi pot dori de Crăciun, ba te-am răspândit prin coşuleţul cu bomboane, foşnindu-te uşor când te dezbrac să te mănânc, uşor mentolat... Eu cred în dragostea noastră şi în profunzimea ei, va veni şi timpul când vom cuceri lumea, cu un brăduţ al nostru împodobit împreună, te iubesc atât de mult, Petru... Înţeleg, cum să nu înţeleg imensa nebunie care ne-a cuprins, dar este o nebunie atât de frumoasă aceasta în care ne-am aruncat, încât sunt sigură că ne vom prinde în braţe teferi şi la fel de îndrăgostiţi, vreau să fii al meu pe veci... Oare să fiu eu cea de-a treia (şi ultima) soţie predestinată ţie, ar fi extraordinar, mie, una, mi s-a prezis un singur soţ, dacă într-adevăr se vor îndeplini cele două preziceri, şi dacă ele or fi de bună-credinţă, vreau ca tu sa fii acela. Când se vor aşeza toate lucrurile în "matca" lor, cum obişnuieşti tu să spui, voi fi gata de "acea fuga de acasă" pentru a sta alături de tine, eu, una, aş fugi şi acum dacă mi-ai cere, dar, ştiu, trebuie să mă temperez, să mă mai înţelepţesc şi la minte şi în ani, of, dar e un chin să priveşti în perspectivă, cu cât amar de răbdare trebuie să mă înarmez până vom fi pe deplin împreună... Să ştii că abia începi să mă superi, dacă până acum n-ai reuşit nici măcar cu un dram, de ce mă necăjeşti: cum adică să nu-ţi port grija, eşti sau nu iubitul meu (forţez nota: viitorul meu soţ), nu pot concepe o astfel de dragoste de genul, "fiecare pentru el", de ce pui răul înainte, dragul meu, te asigur că nu vor veni vremuri în

care să nu te mai iubesc, nu voi avea ce să îţi spun "la obraz", ci doar în ureche: îmi eşti drag tot, din cap până-n picioare... Apoi, nu aveam nimic programat joi, ardeam de nerăbdare să te revăd cât se poate de curând; e adevărat, nu mi-am închipuit că reîntâlnirea va avea loc chiar zilele acestea, înainte de Revelion, dar fericirea este cu atât mai mare, te vei convinge singur, când te voi săruta în Braşov, cu tot dorul de care sunt în stare. Cât despre Revelionul în sine, nu m-am simţit mai înavuţită sufleteşte niciodată ca până acum, îl voi petrece scriindu-ţi, chiar daca nu vei fi acasă, îţi voi umple cutiuţa cu scrisori electronice, nerăbdătoare să le citeşti când te reîntorci... Cât despre Sergiu, să fie sănătos cu "averea" lui cu tot, şi-o va irosi în câteva zile pe taxiuri şi băutură, nu îmi fac probleme în această privinţă, poate că sunt prea nemiloasă în aprecierea mea, dar m-a lămurit de ce este în stare, încât acum existenţa lui este deja de domeniul trecutului în ceea ce mă priveşte; "şi cu acestea fiind zise", am încheiat acest capitol disconfortant şi "seismele din ultima vreme" legate de acest subiect, despre care pomeneam în scrisoarea trecută. Nu sunt tristă, Petru, iubirea mea, dragul meu, sunt ochi şi urechi la tine, acum, mai nou, am antenele întinse către ziua de joi, când o rafală de vânt dinspre sud mi te va aduce în cale. Voi cumpăra mâine bilet pentru tren, de la agenţie, aş putea să îţi scriu cu siguranţă vagonul, dar dacă e mai bine să ne întâlnim în faţa ghişeului de informaţii, atunci voi trece şi prin Purgatoriu, nu doar prin tunel, să te găsesc. Eu nu doar că "îţi încurajez iubirea", dar ţi-o şi împărtăşesc şi mă simt în largul meu cu tine, mă simt "eu însămi" când sunt în preajma ta, şi tu ştii asta, nu se poate să nu simţi... Pregăteşte-te, dragul meu, să descoperim mână în mână oraşul "de la jumătatea drumului", cred că eu sunt cea mai nimerită să îţi spun: "te aştept, lasă neliniştile", ele nu au nici un temei, cred că te-am convins în scrisoarea de faţă,

dacă nu, lasă că intri tu pe mâna mea, peste doar două zile, inima mea îţi mulţumeşte "din suflet" pentru iniţiativă, fără ea aş fi tânjit la rândul meu după mângâierile tale... mmm, deja îmi pregătesc buzele pentru un nou asalt al tău, muşcător... Cu dragoste "nedeocheată" (am avut eu grijă să o scuip de deochi înaintea ta), Marta numai şi numai a ta.

Îi scrie Petru, pe 27 decembrie (de la redacţia ziarului unde lucrează, pe adresa Martei de e-mail, la Sibiu):

Eşti fantastică, dragostea mea Marta – aşa cum am visat... Îţi mulţumesc şi iar îţi mulţumesc, plutesc: rătăcesc fericit prin al nouălea cer (unde iubirea te strânge de gât dacă nu eşti atent, atât e de intensă). Îmi dau seama, pe zi ce trece, că eu te-am inventat înainte de a te naşte, am tânjit mereu după o "iubită care vine" ca tine, fără să-i ghicesc însă chipul şi personalitatea (nu e prima oară când îţi spun asta): acum "te-ai întrupat cu adevărat", ai ieşit din ceaţa paradiziacă, te recunosc, eşti mai frumoasă decât meritam.

Bine ai venit lângă mine. Responsabilitatea de a fi împreună în aceeaşi mare-mică iubire se transferă de la unul la altul şi se susţine reciproc. Îţi cad în genunchi şi-ţi sărut mâna şi degetul care o dată şi o dată o să poarte însemnul dragostei noastre... Sunt copleşit că mă accepţi ca soţ – când o fi, când te vei "înţelepţi la minte şi în ani", sper să nu fie prea târziu, să rezist până atunci şi tu să ai răbdare cu mine...

Abia aştept să te strâng în braţe – bineînţeles, dacă îmi spui numărul vagonului la care ţi-ai cumpărat loc, vin pe peron să te întâmpin (dacă, totuşi, nu ne găsim pe peron, rămâne valabilă întâlnirea noastră la "Informaţii"). Suntem doi aventurieri? Pentru mine tu eşti iubirea mea nebună ("o nebunie atât de frumoasă", cum spui tu), fără de care nu mai pot să trăiesc... Dacă Dumnezeu mi-ar fi dat mai multă minte şi mai mulţi bani (să pot să asigur un cuibuşor fix al

nostru şi o maşină mică, dar... ştii cum e cu "profesorii" de seama mea, trăiesc mai mult cu capul în nori), lucrurile s-ar fi simplificat. Dar poate că are mai multă substanţă căutarea noastră "în tot locul, pe apucate, ca la începutul lumii, în deplină conspirativitate" (aşa, din deplasare în deplasare, vom cunoaşte şi frumuseţile patriei), nu? Trebuie să mă iei aşa cum sunt... Sper să nu oboseşti, să nu mă desconsideri pentru neputinţele mele mintale (nedescurcăreţ cum sunt) şi financiare şi să nu mă părăseşti peste noapte. Vreau să ne bucurăm împreună de iubirea noastră – aşa cum putem, deocamdată, într-o normalitate care să fie numai a noastră (mai săracă sau mai bogată). În timp, dacă nu vei avea nimic împotrivă, vom căuta soluţii împreună să ne regăsim la casa noastră – te rog, nu te nelinişti, nu-ţi bate capul de pe acum cu asta, întâi trebuie să-ţi lămureşti tu singură "calea de acces" în viitor, important e că eu îţi voi rămâne devotat de aici înainte, chiar şi după ce mă vei lăsa singur, vai (mi se face rău să mă gândesc de pe acum la o asemenea posibilitate)... Încerc să fiu realist, să te fac să înţelegi că numai de tine depinde viitorul nostru – că vreau să te simţi mereu liberă şi să fii tu însăţi lângă mine, să ştii exact ce vrei (a fost minunat să-mi confirmi că te simţi în largul tău cu mine şi că "va veni vremea când vom cuceri lumea împreună")...

Nu mai ştiu decât de tine, îmi rezolv cu greu priorităţile "de serviciu" şi dorm din ce în ce mai puţin (fără să mă resimt, culmea) – fac tot posibilul să stau cât mai mult cu tine în gând: mă las în voia simţurilor "dereglate" (arderile chimice au luat-o demult razna) şi a străfulgerărilor inimii... Nu mă mai satur de tine.

Revederea noastră mă incită la excese virtuale. Vai de buzele tale, cât le voi tot săruta şi muşca uşor... "Vin pe o rafală de vânt dinspre sud" (cum superb îmi scrii), vânt

magnetic, să-ţi fur minţile, prea îndrăgostit: ai grijă de tine... Drum bun…

Al tău, dragostea mea Marta, număr orele... Petru.

27 decembrie, desigur, Marta:

Numărătoarea inversă… Îţi voi scrie doar că te iubesc mult, voi pleca mâine cu trenul de 9 şi ceva din Sibiu, te voi îmbrăţişa în faţa locului stabilit, la Informaţii (mai bine aşa decât pe peron), suntem amândoi îndrăgostiţii făuriţi din gumă de mestecat, altfel nu-mi pot explica proprietatea iubirii noastre elastice şi aromitoare la infinit... acum alerg la cumpărături (iar mă aşteaptă o şleahtă de rubedenii undeva prin oraş)... Te sărut cu un dor nesfârşit cât şinele de tren, mai sunt puţine ore de numărat, începe numărătoarea inversă, cu drag, Marta ta.

CAPITOLUL XII

Fără să mai aibă puterea să se atingă de Jurnal, Petru a trimis mesaje Martei şi a primit răspunsuri de la ea. Le-am transcris până aici, să fie dat de gol mersul poveştii lui de iubire cu Marta. Ceva a mâzgălit el şi pe o agendă, să văd ce pot să fac după Anul Nou: poate o să-i transcriu blestemele, aici, o să le leg cap la cap cu epistolele, eventual, nu ştiu… Deja autorul acestui roman s-a plictisit de hazul lui Petru (fost Ghe – ăsta e personaj principal?): care, pe 29 decembrie, s-a hotărât să scrie iar în Jurnalul lui...

Vineri, 29 decembrie 2000. Ce am făcut ieri, n-am mai făcut niciodată. Ideea mi-a venit în Ajunul Crăciunului, s-a copt când am înfrumuseţat Bradul. I-am propus Martei să ne vedem joi, 28 decembrie, într-un alt oraş decât Bucureşti, care să fie la mijlocul distanţei dintre oraşul bunicilor ei (unde era în vacanţă, la Sibiu) şi Bucureşti – la derută am propus Braşov, deşi nu e chiar la mijlocul distanţei… Toate zilele de la Crăciun, până ieri, m-am gândit la această întâlnire – luând seama că deja trăiesc în mijlocul unei poveşti de dragoste literare. Ce puteam face aproape cinci ore împreună, de la orele 12 la 17, la Braşov? Să batem străzile, în frig, să stăm prin cârciumi… Alaltăieri, miercuri, am pus mâna pe telefon şi mi-am căutat doi cunoscuţi din Braşov, poate prieteni de departe, să văd ce părere au, dacă ar putea să intervină pe lângă un hotel la Braşov, să plătesc mai puţin (e un milion de lei camera pentru 24 de ore!), pentru câteva ore, să stau cu Marta între patru ochi. Fiindcă

nu le-am mai telefonat de ani de zile, bineînţeles, am constatat că-şi schimbaseră numerele de telefon. M-am interesat la Informaţii telefonice Braşov – dar şi aici a fost o mare problemă, numele lor fiind comun prea multora, a trebuit să le ghicesc o adresă… Îi telefonez primului: “Vedem noi, eu mâine trebuia să plec la ţară să tai porcul, n-o să mai plec, te aştept la gară, până mâine mă gândesc la o posibilitate, la mine acasă nu poţi să vii, că e balamuc, stăm două familii”. Îl rog să-mi dea telefonul celeilalte cunoştinţe comune, care a divorţat de un an de o doctoriţă, cu care a stat trei ani (în 1991 i-a murit soţia de cancer şi a rămas cu doi copii, anul acesta fata era în clasa a XII-a, iar băiatul în clasa a VII-a). Mi-l dă, dar îmi subliniază că l-a căutat acum două ore şi de trei zile îl tot caută degeaba… Dezorientat, îi telefonez şi lui: Mircea? De necrezut, îmi răspunde: “Abia am intrat pe uşă, am fost plecat la noua mea iubită din Mizil, mai mare cu patru ani decât mine, fostă soţie de primar (fostul primar şi-a găsit una mai tânără cu 20 de ani), arată trăsnet, ne înţelegem perfect”… Îi spun că aş avea mâine nevoie, pentru trei ore, de un loc unde să stau cu o persoană cu care trebuie să mă lămuresc… Nu e nici o problemă, vii la mine acasă, copiii sunt la ţară de sărbători. I-am cerut scuze pentru deranj. Nu e nici un deranj, nici nu se discută, vii la mine acasă, ne întâlnim mâine la ora 11.35 în gară la Braşov… Era prea de tot, ce o fi cu aceste coincidenţe care fac din întâlnirea mea trăznită cu Marta, pe un “teren neutru”, o aventură normală, firească – la care nici Dumnezeu nu se opune? Nu mai înţeleg nimic…

Miercuri spre joi noaptea am avut insomnie: am aţipit un sfert de oră, după care n-am mai putut adormi două ore. Dacă am apucat să dorm două ore, pe bucăţi. Trezit la ora 8 de zgomotele de şantier ale cârciumii de sub apartament, spre mirarea soţiei, mă rad, îmi văd de tabieturi. Mă dau pe faţă, după bărbierit, cu un parfum bărbătesc de lux, cum eu

nu mai folosesc, “Axe” – de altfel, asta mă deranjează cel mai tare la aceste întâlniri cu Marta, că simt nevoia să fiu altul decât sunt: să mă îmbrac frumos, să miros frumos… Îmbrac o cămaşă nouă, scumpă. Plec, “scos din cutie” la metrou, abia mi-am stricat foamea. Aveam bilet de tren cumpărat de miercuri. În trenul rapid spre Braşov am citit presă şi dintr-un roman al unui brazilian, “Veronika se hotărăşte să moară”. Fără precedent în analele meteorologiei româneşti, afară e primăvară, 17 grade! În 28 decembrie – cu un soare de vis! În gara Braşov m-a aşteptat Mircea, care a tot refuzat să mă privească în ochi, aşa o fi felul lui? Am stat la o cafea şi o coca-cola (eu) şi la două beri, Mircea (voi plăti numai eu, cât voi sta la Braşov, degeaba tot forţează el nota, că e gazdă, că se bucură de revedere) la un bar ieftin, în aşteptarea trenului rapid cu care venea Marta dinspre Sibiu. Am aflat că Mircea tocmai a părăsit postul de regizor tehnic de la teatrul braşovean şi că va ţine locul directorului Casei de cultură a sindicatelor din Braşov (directorul devenind parlamentar), preluând şi gestiunea bibliotecii de acolo, ceea ce-l face să creadă că va avea timp să scrie inclusiv piese de teatru... Întorşi în gară, o sărut pe ureche pe Marta, spunându-i că nu sunt singur, se nelinişteşte – secretul nostru e împărţit acum cu o a treia persoană, vai…

Aventura e în deplină derulare. Mircea ne conduce la un taximetru, vrea să mergem direct acasă la el, dar eu refuz – să mergem la un restaurant, să mănânce ceva Marta, e timp. N-avem ce căuta la restaurant, insistă Mircea, am carne proaspătă de porc, facem rapid o friptură. Nu, vrem să vedem centrul Braşovului. Coborâm în centru (se subînţelege, eu voi fi cel ce voi plăti şi taxiurile azi, degeaba insistă Mircea, că e la el acasă). Fiind o zi primăvăratică, mergem spre centrul vechi să vedem lumea şi oraşul. Îi spun la ureche Martei că am venit până aici deoarece am de gând să-i fac un cadou de Revelion! Nu se poate, mă supăr, de

Revelion nu se fac daruri, reacţionează ea. Regret, eu de Revelion fac daruri celor pe care îi iubesc, scurt! E amuzată de situaţie, dar refuză să aleagă vreun cadou din mers. Până la urmă venim să ne aşezăm la o cafea şi o coca-cola (eu), la o coca-cola (pe care n-o va bea, Marta) şi mai multe beri (Mircea), la un bar vizavi de Biserica Sfinţii Îngeri… Vorbim de una, de alta – îndeosebi eu cu Mircea, Marta stă tăcută şi ascultă. La un moment dat îi cer scuze lui Mircea şi ies cu Marta să vizităm magazinele din jur: ea refuză să-şi alegă un cadou. Până la urmă mă hotărăsc să pun piciorul în prag, intraţi într-o florărie de lux-parfumerie: vrei să-ţi iau un parfum? Pret-a-porter îţi place? Chiar acest parfum îl folosesc, îmi răspunde. Sunt uluit, ea nu vine dintr-o familie modestă, totuşi, cum de-şi permite un asemenea parfum de lux? Vreau să i-l iau. Refuză. O întreb dacă are vreo mustrare de conştiinţă, acest parfum fiind primit de la altcineva… Nu recunoaşte, dar eu deja am înţeles că e de la primul ei bărbat. Îmi piere cheful. Dar mă abţin. O întreb dacă nu-i place, totuşi, şi alt parfum, eu nepricepându-mă la parfumuri… "Charlie" are? Întreb, aflu că doar 50 de grame costă 400.000 lei. Aşa mult?, se miră ea. O întreb dacă-i place acest parfum, Charlie, că nu contează preţul, e darul meu de Revelion, zice da, o rog să aleagă culoarea, alge alb, plătesc, ea mă sărută, fără să ţină cont că se uită lumea la noi, că eu am părul alb şi ea e o puştoaică… Mă întreb iar, cu inima strânsă: oare cu cine am de a face, de fapt? Cu o simplă studentă modestă nu mai cred. Parfumurile scumpe sunt preferate de femeile care au dat de gustul bărbaţilor… Constat, jenat, că am lângă mine o femeiuşcă şmecheră, care-şi cunoaşte preţul, costisitoare… Că mi se repetă întâmplări uitate din prima tinereţe, când cheltuiam nesăbuit cu femei uşoare. Mare păcat că iar sunt păcălit de destin, eram fericit să investesc într-o fecioară, să o transform într-o mare iubire – şi când colo, iată unde am ajuns. E clar că

blestemul paroxismului, care mă însoţeşte de o viaţă, a luat proporţii caricaturale, eu sunt iar o victimă a mea, naivă…

Atârnată de braţul meu, înviorată brusc după primirea darului scump, Marta a redevenit zglobie, cea pe care o cunoşteam eu. Fără doar şi poate, e o femeie ca oricare alta, extrem de orgolioasă de cucerirea făcută, care vrea să câştige un "ce" din orice legătură cu un bărbat… Reîntorşi la bar, vreau să o las pe Marta cu Mircea şi eu să merg să cumpăr fructe de import (care ştiu că-i plac ei), Marta ţine să meargă iar cu mine. Nimerim întâmplător piaţa de mărfuri industriale, pierdem vremea căutând piaţa agro-alimentară – dau 100.000 lei pe banane şi mandarine; deşi am înconjurat, am învăţat drumul, venim înapoi pe scurtătură, prin parcul Bisericii… Îl luăm pe Mircea şi mergem la un taximetru: plecăm spre apartamentul lui, la capătul Braşovului, la stadionul fără tribune, la etajul 2, la bloc. Neaşteptat, descoperim un apartament de trei camere părăginit, sărac, mizer – totul e deranjat, nespălat, necurăţat, prăfuit! Dacă deschideai o uşă la mobilă, cădea din balamale. Nu-mi vine să cred: Mircea îmi spusese că s-a despărţit de doctoriţă deoarece era… murdară (nu spăla, nu făcea mâncare, nu făcea curăţenie) şi zgârcită… Cât a stat cu doctoriţa (trei ani, cu cei doi copii ai lui şi cu o fetiţă a ei), apartamentul lui a stat gol! Asta era… De patru ani nimeni n-a mai făcut curat în acest apartament: aşa se explica teribila delăsare. Plus decăderea lui Mircea: care bea zi de zi cu prieteni "îndrăgostiţi de ce-i frumos"… Am aerisit sufrageria, încet-încet ne-am învăţat cu "peisajul": ne-a adus nuci, am mâncat din ele. A pus la prăjit friptură (într-o bucătărie la fel de săracă şi murdară) şi cârnaţi, ne-a adus vin, apă minerală, bere, coca-cola… Din când în când o sărutam pe Marta, care stătea cuminte pe scaun: îmi răspundea cu aceeaşi dragoste. Mircea s-a dovedit a fi un mare domn, absolut fantastic, de fapt. La un moment dat, a plecat: nu înainte de a desface

canapeaua în sufragerie, ceea ce a făcut-o pe Marta să roşească, ruşinată. Mircea mi-a lăsat cheia şi a plecat la un prieten al lui să bea, mi-am cerut iar scuze pentru deranj…

Rămas singur cu Marta, brusc mi-a pierit cheful, nici de făcut dragoste nu-mi ardea. E culmea, dar cred că exact la fel simţea şi Marta. Eram încordaţi, inhibaţi, nervoşi. Scandalul nostru epistolar lăsase urme adânci, de fapt. Marta se temea de mine? Nu mai era aceeaşi Martă dezinhibată (chiar ea mi-a spus asta, atunci) din 15 decembrie, nici pomeneală. Ne-am îmbrăţişat, ne-am sărutat, dar lipsea ceva, între noi se instaurase o anume intoleranţă, un anume nefiresc… Eram la un pas să abandonez "ziua de dragoste". Marta mi-a spus că vrea să stăm de vorbă, să lămurim "nişte lucruri": ideea nu era rea, dar deja era ora 15 şi peste o oră şi ceva ar fi trebuit să plecăm spre gară. Mă resemnasem, ratasem întâlnirea… A ţinut să-mi repete că pentru ea nu e totul sexul, cum spun eu. I-am repetat că iubirea e altceva decât sexul, devenit obsedant pentru generaţia ei. Mi-a răspuns la o afirmaţie a mea dintr-o scrisoare către ea: că e adevărat, la început a fost obsedată de sexul făcut cu primul ei bărbat, dar i-a trecut între timp, a înţeles prin mine că iubirea contează, sufletul omului… Mărturisirea asta nu mi-a căzut tocmai bine, obsesiile ei sexuale cu primul bărbat o bântuie în continuare, cu siguranţă, o dată ce n-are o viaţă sexuală regulată, că se excită de pe o zi pe alta şi că nu există soluţie – o dată ce eu nu concep ca ea să se culce cu altul, deoarece numai aşa o pot iubi. Că înţeleg exact nedreptatea egoismului meu, dar el intră în regula iubirii: că ea poate să aleagă, să trăiască în continuare cu primul ei bărbat, ceea ce înseamnă că nu poate să rămână cu mine… După care a urmat bomba: dar tu? Tu nu ai relaţii sexuale cu soţia ta? Adică, ea, Marta, nu are aceleaşi drepturi cu mine în marea iubire? Că şi ea vrea ca eu să nu mă mai culc decât cu ea, cu Marta… Mă aşteptam la această reacţie: de ce te

temi, nu scapi, iată… Fără să vreau m-am răcit: exista posibilitatea ca ea să cerşească reluarea legăturii (de data asta cu voia mea) cu primul ei bărbat (care a şi cerut-o în căsătorie; între timp ea a aflat că Sergiu e şi beţiv şi că-şi toacă banii şi timpul prin cârciumi de lux, vicios), să aibă o viaţă sexuală normală… Sau, dacă nu, să mă despart peste noapte de soţie: în condiţiile în care Marta are 19 ani şi peste un an sau cinci poate să-mi dea cu piciorul în fund. De fapt, chiar am de gând să mă separ de Ga, de soţie în anul 2001, i-am şi spus. Fiindcă deja nu ne mai înţelegem nici la pat... Dar asta nu înseamnă că mă voi căsători imediat cu Marta, Doamne fereşte. Întâi trebuie să înţeleg exact de ce e în stare. Fiindcă până azi mi s-a părut a fi o femeie de-a dreptul periculoasă, care minte cu dezinvoltură, e duplicitară şi-şi urmăreşte interesul personal până la capăt… Plus că nu ştie să facă… mâncare! Marta a stat minute bune supărată că o consider femeie uşoară deoarece-i place sexul, asigurându-mă că nu-i adevărat că abia aşteaptă să treacă dintr-un pat în altul… Sincer, m-am temut să mai cer amănunte despre legătura ei cu primul bărbat, să nu descopăr că iar m-a minţit. I-am spus că relaţia mea cu soţia s-a răcit din 15 decembrie 2000 (datorită atotprezenţei Martei)… Nu mai insist, discuţia asta l-ar fi descurajat pe orice bărbat, deja nu mai eram excitat, eram iar scârbit de mine şi de faptul că am putut să am o asemenea relaţie, atât de obositoare. Plus că mi se exacerbase instinctul de subestimare a celuilalt.

Într-un târziu am luat-o în braţe şi am sărutat-o: încet-încet dezbrăcând-o. Dar eram departe de excitarea, dorinţa şi entuziasmul din 15 decembrie 2000. La fel ca mine, ea s-a “încălzit” şi mai greu. Ne-am tot mângâiat şi sărutat până ni s-a estompat în creier incidentul explicativ, până am dat de gustul animal al cărnii. Ea m-a dezbrăcat pe mine, dar de data asta cu timiditate… Am făcut dragoste continuu o oră, mai mult, ea preferând să stea deasupra mea. S-a excitat la

maximum, a reapărut balta aceea a orgasmului, s-a bucurat de plăcerea sexului. Spre sfârşit, am coborât cu limba (i-am subliniat iar că numai cu ea pot să fac lucrul acesta, fiindu-mi scârbă până anul ăsta, că numai iubirea e de vină), după care ea a trecut la sex oral, tandră, dar fără să insiste, îngrijorată că am s-o condamn, că aşa ea dă de gol că e o femeie uşoară… Furaţi de dragoste, am uitat de ceas: când m-am uitat la ceasul ei de la mână, era ora 16.30 şi la 17 avea trenul de întoarcere, singurul cu care putea să ajungă fără să atragă atenţia acasă! N-a vrut să termin nici de această dată înlăuntrul ei, dar m-a rugat să termin, totuşi, am făcut-o: dar iar m-am întristat mai apoi, că ea a fost obişnuită să facă dragoste la nesfârşit, fără ca bărbatul să termine "în ea" (nici dacă ar avea prezervativ; oricum, eu nu suport prezervativul)… Sunt lucruri cu care nu mă pot obişnui. Ne-am îmbrăcat în fugă, după ce ne-am spălat cum am putut (apartamentul avea stricat "furtunul de duş", dar avea apă caldă la robinet), ea nu m-a lăsat să o privesc în baie. Am plecat într-un suflet, apoi, am lăsat fripturile neterminate, cârnaţii neatinşi, ca şi vinul şi celelalte, am lăsat bananele şi mandarinele (câte două a luat Marta în poşetă, să aibă pe drum). I-am dăruit o pereche de clopoţei chinezeşti cu însemnul zodiei ei, cumpărată din Bucureşti – "ajungea doar acest cadou de Revelion", mi-a spus… E adevărat, aşa sunt eu, excesiv cu cei pe care îi iubesc (toţi cei care, din nenorocire pentru mine, fără să înţeleg de ce, mai târziu, îmi devin duşmani ascunşi, e deja o regulă)…

Am alergat la un taximetru, la gară i-am cumpărat eu bilet ei de întoarcere, era 17.05 – dar trenul spre Sibiu a venit la 17.15. Ne-am sărutat înconjurând gara, mi-a mărturisit că ea nu era conştientă de… personalitatea mea (dată de gol de cel ce ne-a găzduit, într-un fel, să o impresioneze), m-a făcut să râd, i-am răspuns că a exagerat prietenul. La despărţire i-am repetat că nu ştiu ce-o să mă

fac mai departe cu ea, că mă tem iar că i-am deturnat drumul în viaţă, că ea, la 19 ani, are nevoie de altul mai tânăr, nu de unul ca mine, ajuns la 50 de ani, că am intrat într-o cursă din care numai eu am să ies prost (deoarece ea e prea tânără să-şi facă probleme că iubirea mea nu se va repeta, venită de la altul), că în public aş fi dezavuat.

O dată plecat trenul ei, am luat un taximetru şi am venit la Casa Armatei, unde era cel ce m-a găzduit, poet. Aici i-am cunoscut pe cei cu care el bea bere zilnic, aflat în continuă boemă – am dat bani să se cumpere bere (toată aventura asta a mea "la Braşov" m-a costat un milion lei, în condiţii de sărăcie; sunt meschin?). Am stat la gargariseală, în fel şi chip, în sediul bibliotecii… Apoi am luat un taximetru la 18.45 şi m-am întors la gară cu Mircea şi un prieten al lui de pahar, mason: n-am mai găsit loc la trenul rapid, în care m-am urcat la ora 19. O dată urcat, am găsit loc, am citit – reluând rândurile cărţii, neînţelegând ce citesc, stându-mi mintea la Marta şi la întâmplarea noastră neverosimilă de azi! Ce idee: să venim din două direcţii diferite şi să facem dragoste la Braşov, într-un apartament necunoscut… Acesta e meritul literaturii? Realitatea, iată, întrece literatura (recunosc asta, pentru a deruta cititorul)…

Întors acasă, după trei ore şi ceva de mers cu trenul rapid şi apoi cu metroul, înainte de ora 23, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat: n-am probleme. Soţia nu e acasă, e la o rudă a ei, e invitată unică, vine o oră mai târziu, când deja "mă blegisem", eram teribil de trist…

Marta îi scrie lui Petru din Sibiu, pe 29 decembrie:

Mă copleşeşti.

După hoinăreala de ieri sunt complet "mahmură". În momentul de faţă am ochii cârpiţi de somn şi, colac peste pupăză, sunt posesoarea unei febre musculare zdravene, destul de greu de mascat, de parcă aş fi alergat ca un struţ

până în inima munţilor, nicidecum la tine în braţe... Dar, nu-i aşa?, au trecut nemilos de repede orele noastre frumoase din "oraşul celor două jumătăţi", abia dacă reuşesc să derulez filmul încâlcit de trenuri, te iubesc pur şi simplu, Petru, n-am mai trăit nelinişti de felul acesta, copleşite de fericire, până acum. Mă simt atât de împlinită alături de tine şi atât de... femeie când mă doreşti, inclusiv ca soţie, deşi trăiesc adeseori cu impresia că nu te merit nici cât negru sub unghie. Îţi promit, dragul meu, de fapt îmi promit mie cu hotărâre, că voi face mai mult decât îmi stă în putinţă să mă alătur ţie când vom fi pe deplin gata amândoi şi când vom considera că ne cunoaştem cu adevărat, cât să nu trăim o deziluzie. Desigur, cele de mai sus nu iau în calcul cutremurul despre care mi-ai pomenit ieri, dar dacă batem în lemn amândoi, simultan, iubirea noastră va trece nevătămată peste toate răutăţile şi greutăţile lumii, ai sa vezi că Marta ta are dreptate, poţi să ai toată încrederea... Nu te-am întrebat dacă ai ajuns cu bine acasă, ori dacă ai avut probleme pentru întârzierea neobişnuită, sunt puţin îngrijorată, recunosc, eram mai mult decât sigură că îmi vei scrie în această noapte, abia acum am o micuţă senzaţie de "dezvelire sufletească", cum obişnuieşti să spui, dar mă vei linişti în următoarea ta scrisoare, cu siguranţă. Am rememorat "recomandările" despre adevărata ta faţă, dar să mor eu dacă mi-am schimbat cu un milimetru părerea despre tine, sau dacă m-am îngrijorat în privinţa concepţiilor tale "grave" despre viaţă, eşti acelaşi "pustnic înverşunat" de care m-am îndrăgostit cu responsabilitate şi pe care îl iubesc mai ales pentru că este "dintr-o bucată"; adică oricine ajunge la sufletul lui, ori îi seamănă şi nu mai pleacă niciodată, ori mai bine să-şi vadă de drum până nu e prea târziu, pentru că, vorba ta, decât antinomii, "mai bine lipsă". Te-am cam regăsit, dragul meu, în declaraţiile tale, dar mai "grav" este că mă regăsesc puţin câte puţin în tine,

încep să mă dau în petecul "zodiei" mele, cum s-ar spune, încât nu vreau sa fac pronosticuri suspectabile de a se fi lăsat influenţate de "nerăbdătoarea iubire", dar dacă fiecare are un suflet-pereche în lumea aceasta, atunci noi doi purtăm pecetea lăsată de Sus.

Nu vei fi de Revelion în apropierea mea… Când pleci spre Neamţ? Mă voi mai chinui la cafenetul acesta să îţi trimit mesaje, în lipsă, dar tu să te pregăteşti, măcar moral, de o vizită în Sibiu, în jurul datei de 6 ianuarie, când ai mei vor fi plecaţi la o nuntă, departe (ei sunt naşii). Nuntă la care eu nu voi merge, deşi sunt invitată ca domnişoară de onoare: trebuie să te văd… Mă vei anunţa în scris dacă ai vreo posibilitate să "te strecori" până la mine, măcar o jumătate de zi, dacă nu o zi şi o... Sincer, mi-aş dori mult să îţi prezint camera mea de la Sibiu… Te îmbrăţişez mai strâns ca ultima dată şi ca niciodată, îmi este dor de tine, simt că nu ţi-am mulţumit destul prin cuvinte pentru iniţiativa ta extrem de reuşită de ieri şi pentru daruri, mă copleşeşti realmente, dragostea mea... Marta ta.

Îi scrie Petru, pe 30 decembrie 2000:

Dragostea mea, "îmi stă mintea": abia ne-am despărţit şi mie-mi e dor de tine...

Astă noapte, când mă îndemna inima să-ţi scriu, să-ţi spun că totul e în regulă (am scăpat de data asta de scandal, coincidenţa făcând, când am sosit eu acasă, ca soţia să fie plecată la ziua de naştere a unei rude de a ei), n-ai să crezi, n-am avut curent electric – incendiul din 15 decembrie din subsolul blocului în care stau a lăsat urme, s-a improvizat ceva atunci, acum se tot cârpeşte, aşa că m-am culcat cu tine în gând. Pe de altă parte, astă dimineaţă m-am temut să-ţi scriu – ideea ta de a ne scrie de la cafenet mă oboseşte peste măsură, deplasarea de acasă până la cafenet, de sărbători, e o pedeapsă, mă deranjează puştimea de acolo...

Abia aştept să te întorci la Bucureşti, să ne scriem cu hârtia albă în faţă.

Îţi aşteptam scrisoarea cu nerăbdare, am fost neliniştit – îmi era groază că ţi-au descoperit ai tăi "expediţia la Braşov". Nici acum nu-mi vine să cred că am putut să punem la cale o asemenea preumblare... derulată după un program făcut de îngerii noştri păzitori. Slavă cerului, iubirea e steaua noastră călăuzitoare. Ai fost minunată, Marta. E adevărat, la un moment dat m-ai dezarmat: atunci când, rămaşi între patru ochi, te-ai crispat, aveai chef de explicaţii – dacă nu mi-ai fi fost atât de dragă, aş fi lăsat totul baltă, fiindcă simţeam că nu mă doreşti şi că la rândul meu mă răcesc. Numai iubirea m-a scos (mai exact, ne-a scos pe amândoi) din încurcătură. Apoi, în pat... ai fost inhibată – pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Între noi doi e totul permis, tu deja eşti "carne din carnea mea". Te iubesc atât de mult... Îţi mulţumesc pentru superba noastră întâlnire. Ea mi-a dat aripi, mi-a activat pe creier o zonă necunoscută... Azi am întârziat în pat, "mahmur", ca şi tine, zăpăcit, pus pe recuperat. Hotărât lucru, tu ai să mă urci la ceruri, tu ai să mă cobori...

Nu-mi pot da iar seama când treci să citeşti acest mesaj. Din păcate, n-am nici o posibilitate să-ţi dau telefon... De la Crăciun sunt într-un fel de concediu de sărbători, dat de ziar. Azi, sâmbătă, 30 decembrie, plec la munte cu soţia, la Neamţ, la vila unui prieten scriitor, om de afaceri: vor veni de Revelion aici şi membrii unui grup literar cu soţiile lor (pe care eu i-am transformat în personaje într-un fel de proză scurtă, apropo).

În privinţa invitaţiei în camera ta de la Sibiu "în jurul datei de 6 ianuarie", ce să spun? Eşti fascinantă! Nebunia ta o întrece pe a mea! Oricum aş lua-o, n-am acest curaj, să intru chiar în casa bunicilor şi părinţilor tăi, care probabil că sunt de vârsta mea: totul e prea imprevizibil, nu ai avea

portiţă de scăpare în caz că ei ar veni acasă pe nepregătite (dintr-un motiv sau altul), întorşi de la nuntă. Riscul are partea lui definitivă, compromiţătoare: o dare de gol a iubirii noastre ţi-ar face un rău enorm, pe care tu nu poţi să-l bănuieşti, s-ar prăbuşi construcţia noastră (nu mai pun la socoteală dispreţul public la care aş fi eu supus – deşi pe mine nu mă mai impresionează nimic). În plus, ce înseamnă "în jurul datei de 6 ianuarie"? Ce nebunie! Cum să fac? Putem risca până într-atâta, să vin la Sibiu în camera ta?

Să-ţi spun programul meu din următoarele zile. Mâine, deci, sosesc seara la Piatra Neamţ, dorm acolo, iar a doua zi plec la ţară, departe, la 70 de kilometri în munţii sălbatici ai Neamţului, la Borca, în comuna natală a lui Aurel Dumitraşcu (poetul-prieten care a murit la 35 de ani, în 1990, ţi-am mai vorbit de el, vreau să-i aprind o lumânare; ceea ce nu ştii tu, draga mea Marta, e că Aurel, profesor, a iubit o elevă de a lui care nu împlinise 12 ani, mult mai mică decât el, îţi dai seama; dacă o să am putere, am să-i vorbesc la mormânt de tine, de nebunia noastră, poate o să-mi dea vreun sfat)... Voi face Revelionul cu poeţii din Grupul "Caietelor de la Durău" (mă simt onorat să stau cu ei, împreună cu soţia), pe cheltuială comună – e prima oară când facem Revelionul împreună, nu va avea nici o importanţă dacă va fi un eşec, eu oricum trebuia să plec de acasă, să nu-mi pierd minţile cu cârciuma de sub apartamentul meu... Pe 2 ianuarie mă voi opri la Adjud pentru o noapte: e ziua de naştere a fratelui meu, Marian (e familist, cu copil student în Capitală) şi-l voi serba şi pe tata, pentru Sfântul Ioan, aşa, în fugă, bucuros că a mai prins un an de viaţă... Pe 3 ianuarie voi pleca de dimineaţă spre Bucureşti, având obligaţii de serviciu, la redacţia ziarului – o dată şi o dată va trebui să devii atentă la viaţa mea cotidiană, să participi alături de mine şi la bine şi la rău... Practic, va fi o cheltuială ieşită din comun cu toată

această plecare din Bucureşti... Dar nu exclud, totuşi, şi o venire a mea la Sibiu, la chemarea ta. Să nu uit: până la Bobotează (adică inclusiv 6 ianuarie) nu se fac nunţi – deci? Nunta la care părinţii tăi sunt naşi are loc duminică?

Scrisoarea ta din urmă (pentru care îţi mulţumesc iar şi iar) mi-a adus inima în gât: dacă e adevărat ce-mi scrii, că te simţi împlinită lângă mine, atunci totul e în regulă, nu vei mai scăpa de mine – fără grabă, va trebui să ne pregătim sufleteşte amândoi, naturali (ca "suflete-pereche", cum spui tu atât de frumos), de nuntă... De nu ne-am deochea!

E târziu – ce n-aş da să te ţin în braţe acum, să te sărut... Dragostea mea, îţi urez să ai parte de un Nou An de vis, în care steaua ta să strălucească (şi să mă conducă şi pe mine pe lumea asta, în care eu m-am tot rătăcit de 50 de ani). La mulţi ani, să fii sănătoasă şi... să mă iubeşti, să nu mă laşi să mă pierd... Te îmbrăţişez, te iubesc (nu pot să cred că pot să pronunţ acest cuvânt, "te iubesc"), al tău

Petru.

CAPITOLUL XIII

Nu mai fac faţă, regret. Va trebui să reiau altădată filele de jurnal şi să le aduc la standardul romanului. Pur şi simplu n-am timp şi chef acum de o minimă definitivare a celor ce mi se tot întâmplă. Mă mir că nu mi-am luat câmpii până azi – dar sigur nu mai am mult… Îmi presimt sfârşitul?

Vineri, 5 ianuarie 2001. Mocăit cum sunt la trezire, până m-am ras şi m-am îmbrăcat, fără să mai apuc să-mi stric foamea, am constatat că am întârziat şi că la Gara de Nord nu mai pot să ajung, oricât aş alerga, cu metroul. M-am îmbrăcat gros, friguros cum sunt… Am luat un taximetru. Am urcat asudat în vagonul meu de tren rapid (la clasa a II-a, vagon nou însă, cu şase scaune în compartiment), prefer să citesc atâtea ore cât am de mers, am ocupat locul meu de la geam, pe care se aşezase o doamnă răsfăţată, fără să aibă bilet, regret… În compartiment sunt cu două surori “grăsance” şi soţul uneia dintre ele, merg “până la capătul ţării”, e clar că mă vor tot însoţi, vorbesc tare, continuu, nu mă pot concentra la nimic – abia după vreo oră mă învăţ cu noua situaţie şi reuşesc să conştientizez ceea ce citesc… Scot sticlele cu cafea şi apă minerală. Pe peron, la Bucureşti, am cumpărat două ziare de azi: ar fi trebuit să le citesc în amănunt şi, ca de obicei, să consemnez cu pixul câte o idee pe manşetele ziarelor, să nu le uit (ele mă ajută când scriu articole; cei de la ziarul la care lucrez, şefii, m-au invitat să colaborez cu comentarii şi la pagina politică, mai nou), iar cei din compartiment să mă

compătimească, neînţelegând de ce scriu aşa, pe marginea ziarelor. După ce aş fi terminat de citit ziarele, ar fi trebuit să citesc dintr-o carte despre "Forţa gândirii pozitive", luată cu mine, să mă enervez… Dar nu, voi prefera să citesc azi, în tren, doar filele unui manuscris de carte, *aceasta*, ore la rând… Până ce am adormit. Aha. La jumătatea drumului, într-o staţie în care trenul rapid stă mult: am coborât să cumpăr banane. Întors de pe peron, o găsesc pe iubita mea Marta la uşa vagonului, nu se poate, e absurd: e clar, am luat-o razna de tot. Ne-am sărutat lung în uşa vagonului, temători. Fără să-mi dau seama cum, am descoperit un compartiment gol, deşi ştiam că vagonul e plin-ochi. Era un compartiment neocupat: am intrat cu Marta în el, abandonându-mi locul plătit (unde au stat bagajele mele) – de necrezut, nu ne-a deranjat nimeni, am stat singuri aici şi ne-am sărutat. Ne-am sărutat şi ne-am certat, vai… De la un moment dat nu mai ştiu ce s-a întâmplat: unul dintre noi s-a aruncat din tren? Că "viaţa nu e vis"? Că aşa se scrie literatură? Nu, "metaliteratură". Fiindcă n-am de gând să mai continui cu consemnările mele aici... Că totul pe lume e, în fapt, ficţiune, imaginaţie, improvizaţie post-textualistă, cum se spune după Revoluţie? Nici pomeneală. E însăşi realitatea: aşa cum e, transcrisă, "transfigurată". Opresc aici povestea mea de dragoste, care poate continua la nesfârşit – derulată "undeva, la Sud-Est". Ce s-o mai lungesc? Sunt prea bătrân… (M-am trezit cu dureri crunte de gât)

Ghe, adică Petru, pune punct aici textelor acestea ale lui, "ale negării", intitulate "Jurnalul unui roman".

<u>Întrebare finală.</u> Autorul: copii, care dintre cele două personaje principale ale "Jurnalului unui roman" s-a aruncat din tren, în definitiv? Sau chiar autorul acestui roman credeţi că s-a aruncat din tren? Nu! Autorul a aruncat din tren, pe

fereastră, filele manuscrisului acestui roman subvenţionat de Ministerul Culturii şi Cultelor, aflat în drum spre Editurii Cronica din Iaşi (mai exact spre biroul directorului editurii, prieten, care îl aşteaptă), enervat că nu-i mai place ce-a ieşit scris: că tocmai îl recitea în compartiment... Regretând însă gestul, autorul a tras brusc semnalul de alarmă, a oprit trenul şi a adunat ce-a mai putut din manuscrise, sub ploaia de înjurături a călătorilor. A plătit amenda la CFR pentru abuz şi staţionare. Aşa că romanul lui de dragoste (al unui homosexual ascuns, de fapt, iubit în ascuns şi de Sergiu, "parte pasivă"?) a rămas neterminat, pierzându-i-se o bună parte din pagini, filele dactilografiate fiind împrăştiate de-a lungul a o sută de metri. Nemaiavând nici o copie a lui… Că tot voia el, "extravertitul de anul trecut", să facă o crimă…

Întors acasă, la Bucureşti, după trei nopţi de insomnie, după ce soţia lui, Ga, a adormit în cealaltă cameră, Ghe, zis Petru, a înghiţit doi pumni de pastile de diazepam cu vodcă (golind două cutii mari de diazepam, special cumpărate de Ghe, străine; în ultimele trei zile i-a tot apărut în faţa ochilor spectrul profesorului poet din Focşani, Ioan, colegul lui de facultate, azi uitat de toţi, care s-a sinucis din dragoste în 1988, însurat din facultate, dar îndrăgostit, la nici 40 de ani, câţi avea în 1988, şi iubit cu o pasiune ieşită din comun de o puştoaică, elevă în ultimul an de liceu, de vârsta fiicei lui, înghiţind pastile de diazepam cu vodcă), să se odihnească, nostalgic, fericit că e iubit şi iubeşte cum nimeni n-a mai fost iubit şi iubeşte în această parte a lumii, fireşte, "undeva, în România, în Sud-Estul Europei", să fie sigur că nu se mai termină niciodată "marea lui iubire, *o poveste*"…

Pentru orice eventualitate, sceptic, Ghe, zis Petru "cel introvertit", ba nu, "cel ţicnit", a lăsat drept testament o ultimă încercare literară de a lui (vezi "O palmă de pământ sfânt"), cu o mare rugăminte: să fie publicată dacă nu se mai trezeşte – aşa, de-al dracului! "Să se creadă că sunt viu".

O palmă de pământ sfânt

Voi, orăşenii, habar nu aveţi ce e cu această lume, darmite ce e cu cealaltă! Cealaltă lume pentru voi e un sanctuar al mâinilor încrucişate pe piept, al hoiturilor? Nici chiar aşa. Adevărul e că n-are rost să-ţi faci iluzii – ai murit, gata, nu mai e nimic de făcut, cărnurile putrezesc rapid, rămâne părul, dacă n-ai avut chelie, şi în zece ani eşti o grămăjoară de oase oarecare adunate într-un săculeţ, în cel mai bun caz! Şi ce înseamnă zece ani, să dispari definitiv chiar şi din memoria rudelor? Voi nu credeţi în nimic sfânt, nu recunoaşteţi asta, nu credeţi în etaje succesive sufleteşti, nici în multiplele măşti ale sufletului migrator. Voi nu ştiţi esenţialul – de ce vă închipuiţi că apar schituri unde nici mintea nu te duce, căţărate în vârful muntelui, complet izolate, construite unde te aştepţi mai puţin? Dar de ce vorbeşti la general? Bine. Uite, unii îşi închipuie că te aude mai bine Dumnezeu când te rogi la 2000 de metri înălţime, de pildă, ce eroare, că Dumnezeu e în tine, nu e în cer...

Urcau spre vârful masivului Ceahlău, năduşeau, îşi îngropau bocancii picioarelor în zăpada de un metru, moale, păstrată chiar pe drumul lor strâmt între prăpăstii, zăpadă spulberată de Paşti; rămâneau blocaţi, trebuiau să sape în zăpadă cu palmele în jurul picioarelor să poată să mai facă un pas, erau asudaţi. Şi ca şi cum nu era de ajuns acest efort, mai şi ploua cu intermitenţe – din loc în loc se opreau amândoi să-şi tragă sufletul, strângând din dinţi. Mari tâmpiţi – nu puteau să stea să bea un pahar de vodcă în plus la cabana

Fântânele? Că şi aşa îşi scoseseră limba de un cot venind din staţiune de la Durău, numai urcuş abrupt, până la cabana Fântânele, o oră. Ce le-o fi trebuit să meargă mai departe?

“Şi-a băgat diavolul coada lui încârligată”.

“Aşa ne trebuie”.

Erau doi turişti cumsecade, unul de la oraş, din Bucureşti, şi altul de la ţară, dintr-o comună de câmpie, Sihlea, judeţul Vrancea; unul profesor de română, altul, diacon, cu studii teologice nefinalizate, profesor şi el, amândoi stresaţi. Doi băgători de seamă, altfel, sosiţi la munte acum deoarece au avut un vis asemănător. Un vis în care se făcea că erau la un schit nou, pe Ceahlău; şi în care se făcea că fuseseră chemaţi, explicit, să dea socoteală. Niciunul nu ştia că pe Ceahlău exista de un an un schit nou. După visul lor comun, când au aflat că schitul din vis chiar există, s-au speriat teribil, s-au închinat în faţa oglinzii de acasă, ruşinaţi că-i trădează “instinctul primar” – în definitiv, ce li se întâmpla, îşi presimţeau moartea? Au bătut în lemn, au aprins candela noaptea, candelă dăruită de părinţi, dar degeaba, obsesia visului i-a marcat, i-a pus pe drumuri, îi omora curiozitatea. Culmea, visul având să se repete întocmai la amândoi...

Profesorul de română nu era cine ştie ce credincios, dar nu era deloc indiferent la semnele cereşti; era un pasionat al paranormalităţii, al misterelor. Cât despre diacon, lui îi era frică de cursele întinse de Diavol în vis, era convins că Diavolul îl încearcă, nu Dumnezeu...

Au sosit amândoi la Durău bâjbâind, după ce s-au informat cu greutate, prin agenţii de turism particulare, la Bucureşti şi la Focşani, cam cum s-ar putea ajunge la noul schit. Au lăsat, fiecare, problemele lor cotidiene baltă, fără să ezite, şi au venit întins la Durău, staţiune lăsată în paragină după Revoluţie, la trei ore distanţă (cu autobuzul, care înconjoară lacul Bicaz) de la Piatra Neamţ – normal, fără să ştie

unul de altul! Repet, fără să aibă habar unul de altul au sosit aici cei doi turişti năzdrăvani, care au avut cam acelaşi vis...

Dacă stau bine şi se gândesc, e posibil să le fi jucat o festă la amândoi subconştientul (tot subconştientul?) – o dată ce insistent, în ultimele săptămâni fusese prezentat la Televiziunea naţională, la emisiunea de ştiri de maximă audienţă a programului 1, “Actualităţi”, cazul apariţiei sectanţilor Yoga-”AUM” (dovedită ucigaşă în Japonia, interzisă; cu filiale paramilitare disimulate în Rusia), cu sediu “de tratament” la Durău, în care era implicat şi şeful staţiunii. Cu vreo şapte zile în urmă se anunţase triumfător la TVR1 că a învins credinţa strămoşească şi la Durău, sub influenţa agresivă a călugărilor ortodocşi din preajmă, şi că şeful staţiunii de aici a fost destituit; fiind alungaţi şi ultimii membri ai sectei “AUM”, cu toţi yoghinii lor din Durău, mare bazaconie! Probabil că subconştientul, “curios din naştere”, i-a trimis pe cei doi turişti (şi cine ştie pe câţi alţii, ignoraţi de ei), unul din Bucureşti, altul din Sihlea, să vadă cu ochii lor Durăul, mănăstirea celebră de aici (pictată de Nicolae Tonitza), călugării ei şi, mai departe, schitul nou de lemn din vârful Ceahlăului. Doar niciodată nu se ştie ce conexiuni se fac pe creier, cu urmări preconcepute...

Profesorul Silviu Mioc din Bucureşti şi diaconul Culiţă Urzică din Sihlea s-au cunoscut “ca turişti” în restaurant, la hotelul “Bistriţa” din Durău, singurul deschis în momentul sosirii lor în staţiune – celelalte hoteluri de aici, după numirea noului şef al staţiunii Durău, au fost imediat închise, puse pe butuci, pe igienizare şi reamenajare. Ei doi erau printre cei puţini, număraţi pe degete, prezenţi în staţiune pe 4 mai, pe vreme rea. Natural, nu şi-au mărturisit că au avut un vis care i-a trimis aici, nu voiau să se ia unul pe altul drept nebun... Silviu Mioc venise din 1 mai la Durău, Culiţă Urzică (el era profesor de religie la Sihlea) a

sosit pe 3 mai; profesorul Silviu îşi rugase colegii de cancelarie să-i ţină locul dacă e cazul la cursurile lui şcolare, promiţând să se întoarcă până luni, 6 mai. Pe 1 mai, miercuri, era zi liberă dată de Guvern.

În primele două seri s-a îmbătat Silviu Mioc de unul singur. Pe 3 mai, Silviu s-a îmbătat crunt cu Culiţă Urzică; a doua zi trezindu-se amândoi în acelaşi pat, dezbrăcaţi puşcă – nu-şi mai aminteşte niciunul de nimic. Amândoi fiind burlaci convinşi, rareori atraşi cu adevărat de vreo femeie, s-au amuzat, tachinându-se, cu inima strânsă, că nu se ştie dacă astă noapte n-au făcut dragoste împreună...

Ciudat e că după beţia de pomină din seara de 3 mai, ei doi nu aveau nici greţuri sau ameţeli şi nici nu erau somnoroşi, din contră, se simţiseră într-o extraordinară condiţie fizică, "parcă îmi crescuseră aripi", îşi aminteşte diaconul Culiţă acum, când e pe aproape de vârful muntelui Ceahlău – iar Silviu dă din cap că da, şi lui i se păruse la fel. Acum însă îşi simţeau amândoi aripile ude, dacă nu rupte, abia mai înaintau prin zăpadă, sub ploaia care cădea de cinci minute torenţială, rece, degeaba aveau costume de fâş cu glugă pe ei, le pierise orice chef – dar trebuiau să urce! Că Silviu a aşteptat trei zile să se îndrepte vremea şi să găsească un amator să urce cu el muntele sfânt... Cât despre Culiţă... Culiţă era preocupat mai mult de gândul c-ar putea să-şi dea de gol profesiunea de diacon civil – că se prezentase ca profesor de muzică şi religie. Înainte să plece încoace, Culiţă a intrat incognito în mănăstirea Durău şi s-a închinat, să-l ajute Dumnezeu să se întoarcă de pe munte cu bine. Ar fi putut să facă pe grozavul ca diacon, o dată ajuns la stranele mănăstirii din staţiune, mai ales că este proprietarul unei voci de invidiat, "voce de solistă", numai că are în el prea dezvoltată "frâna transcendentală" şi s-a abţinut, că e prea păcătos; plus că tare se teme că a avut relaţii sexuale

împotriva naturii astă noapte, degeaba o face subconştientul lui pe prostul, se bate cu palma peste gură.

Profesorul Silviu nu avea darul vorbirii, îi plăcea să asculte. În schimb, diaconul Culiţă nu mai tăcea. Pe moment, îi împuia capul lui Silviu cu al treilea ochi al omului – anume, ochiul întors spre interior. Mai exact, ochiul care vede numai maţe, zgârciuri şi creier-pane, privitor ca la teatru în interiorul corpului omenesc?, îl ia peste picior Silviu. Dar Culiţă continuă impasibil – că numai iniţiatul e dotat cu acest al treilea ochi, adică numai la el se deschide în interior, că orice om îl are, dar ce folos... Iniţiatul, dotat cu acest al treilea ochi, se detaşează de plăcerile corpului în beneficiul exerciţiilor spirituale – e o banalitate. Aşa, va să zică. Diaconul Culiţă citează “din memorie”: e vorba de epifiza din mijlocul creierului. Rahat, îi răspunde profesorul de română Silviu – la adult, am citit de curând că epifiza asta se calcifică. Da, dar nu la toţi, îşi continuă Culiţă monologul – la mine ea nu s-a calcificat, din contră, ea m-a înzestrat cu un “aparat perfecţionat”, care face faţă la tot ce e ocult pe lumea asta; mereu am vise care se înfăptuiesc: uite, acum o săptămână mi s-a dat iar semn să urc pe acest munte la schitul nou... Cuuum? Silviu se opreşte din mers, străfulgerat – păi, şi eu am avut un asemenea vis... Nu se poate! Ba se poate, pe cuvânt de onoare – eu nici nu ştiam unde e pe hartă Durăul şi cu atât mai puţin am auzit de schitul din vârful Ceahlăului! Ce chestie, domnule… Cineva, de acolo, de deasupra noastră (sau de dedesubt?) îşi bate joc de noi... Diaconul Culiţă făcu trei cruci una după alta şi bâigui: mai bine ne-am întoarce acasă, că ăsta nu-i semn bun, dacă amândoi am avut acelaşi vis... Vis care s-a repetat!

De ce nu, asta înseamnă că şi la mine mai e în funcţiune al treilea ochi, ăla de care făceai caz... Ba chiar, dacă e să respect adevărul “mamei naturi”, află de la mine, dragă

domnule Culiţă, că nu e deloc exclus ca noi doi să avem, prin cine ştie ce minune dumnezeiască (sau diavolească? ptu-ptu, scuip, scuip!), al treilea ochi chiar sub frunte, ca la reptile – epifiza alunecând din centrul creierului spre frunte, până la substratul pielii! Ce zici? Ia pipăie aici... Ţi-e frică? Vezi ce moale e? Apasă... Adică, noi avem un al treilea ochi care e un analizator de gradul doi! Un al treilea ochi care ţine cont şi de substratul lucrurilor văzute cu obiectivitate în realitate, şi de exteriorizarea subconştientului prin vise, el comparând cele două realităţi, o realitate dinafară şi o alta dinlăuntru... O aceeaşi epifiză care acţionează prin substanţe hormonale şi asupra glandelor genitale, te pomeneşti, pervertind sistemul sexual, neînfrânându-l, care ne-a deviat comportamentul – na, că iar am zis o prostie...

Aveau un nod în gât amândoi, nu mai scăpau de acest nod, ce e conştiinţa asta, "ca o fatalitate". Trecuseră demultişor şi de uriaşa stâncă, adevărată tumoare a Ceahlăului, Panaghia, păşeau liber, ploaia se risipise, deja ieşea soarele, zăpada rămăsese în urmă şi iar aveau amândoi sentimentul plenitudinii şi le venea să zboare.

Ia te uită! Se opriseră prostiţi în faţa unei scări de lemn fără sfârşit. Scară de lemn "care urcă la cer", de neînchipuit (fixată pe vârful Toaca). Se minunau de splendoarea locului, copilăreşte – aici ar trebui să vină toţi românii să vadă şi să se crucească; oare de ce nu i se face publicitate?

Plecaţi târziu din Durău, orientaţi după marcajul turistic, întârziaţi de gargară şi de admirare a peisajelor la cabana Fântânele, nu aveau timp de zăbovit aici, acum, la picioarele scării căreia nu i se vedea capătul din cauza nourilor lăsaţi – le trebuia o cameră la cabana Dochia, iar dacă nu o vor găsi, vor fi obligaţi să se întoarcă? Nu aveau timp să urce la 2000 de metri acum pe treptele scării de lemn, spre cer, mâine vor avea tot timpul. Da, lăsăm pe

mâine… Pe moment, până să se întunece, peste două-trei ore, era cazul să meargă acolo unde simţeau ei amândoi nevoia stringentă să fie, la schitul nou...

Cu cât se îndepărtau de vârful Toaca şi de scara suitoare la ceruri, cu atât admirau frumuseţea spiritualizată a muntelui Ceahlău, făcând ochii mari – vezi? Acolo, în munte, e şi o peşteră!

“Toaca are forma unui clopot, e ceva colosal!”

Pe aici toate sufletele rătăcitoare ar pofti să aibă trupuri, să simtă ca noi, spune Silviu, serios. Ba, îi răspunde Culiţă, diaconul, avizat, mă întreb cum de pot să cânte sufletele cele fără de gură şi fără de trup pe aici, pe care eu le aud! Suflete pe care şi tu, cu al treilea ochi, ochi al minţii, nu se poate să nu le simţi şi să le vezi... Iar bâigui? Suflete... “Se cuvine oare a spune că acea podoabă ce înfrumuseţează sufletele, cele care nu pot fi văzute, este mai mare decât aceea prin care lucrurile ce se văd se înfrumuseţează la înfăţişare?” Diaconul Culiţă cântă fiecare cuvânt, continuând: “Sufletele nu pot fi văzute de cei doi ochi ai noştri din afară, de aceea ele trebuie să fie înfrumuseţate şi împodobite cu podoabe nemaivăzute şi cu lumină strălucitoare”. Abia după înfrumuseţare putem vedea, cu al treilea ochi, sufletele... Culiţă cunoaşte pe de rost cântecul acesta.

În dreptul casei staţiei meteorologice nu le iese nimeni în cale, cum se aşteptau. Banda roşie de marcaj continua însă, deci mai aveau de mers – că aşa au primit indicaţii acolo, jos, la Durău, să străbată calea mai departe...

La ora 18,30 au ajuns la Schitul de lemn, visat – era zăpada de un metru şi aici adunată. Au fost obligaţi să se îngroape iar în zăpadă până la fund, să se chinuie. Nu înţelegeau de ce se omorau cu firea să vină chiar lângă schitul nou, acoperit cu şindrilă, cu paratrăsnetele lui strălucitoare, schit care de departe părea să fie cu uşa de la

intrare încuiată. Aveau sufletul la gât. Era clar că visul lor repetat se dovedea a fi fără substanţă, îşi blestemau în gând zilele că au pierdut vremea cu atâta amar de drum până aici.

Uzi la picioare, flămânzi, înfriguraţi, obosiţi, cei doi au încercat, totuşi, uşa închisă a Schitului... Uşă care se deschise scârţâind uşor – dar în faţa lor mai era o uşă închisă. Au păşit înlăuntru, în pridvorul schitului, cu timiditate, împiedicându-se amândoi de prag ("alt semn rău", bâigui pentru el diaconul Culiţă). Apoi, au apăsat clanţa şi la a doua uşă – care se deschise şi ea "de la sine"... În faţa ochilor era un superb pronaos cu naos, de lemn sculptat, cu catapeteasmă pictată, ce vis... Mirosea a vopsea? Totul era nefiresc de proaspăt... Nu e nimeni pe aici? Hai să ne închinăm, lăsăm bani şi aprindem o lumânare, rosti Culiţă mai tare decât era cazul, speriindu-l de-a dreptul pe Silviu cu vocea lui. Silviu făcu un pas mare înapoi. Într-o parte, după un paravan al arcadei interioare, la strană, în faţa unui "ceaslov", era în picioare un călugăr foarte tânăr, cu codiţă, cu spatele la ei, care nu s-a mişcat când ei l-au descoperit, nu le-a dat bineţe şi nu le-a răspuns la salut, probabil că n-avea voie să se întrerupă din slujba ţinută numai pentru el, fără glas.

Cei doi turişti au pus monede mari la cutia milei, făcând un zgomot necurat, cu ecou, care le-a ridicat părul pe cap. Apoi, luaţi de mână fără să-şi dea seama, s-au oprit în mijlocul bisericii schitului nou de lemn, aşteptând un semn, ceva, să înţeleagă de ce a fost nevoie să vină ei doi, special, până aici. Dar nu s-a întâmplat nimic. Să ne concentrăm, a şuşotit acelaşi Culiţă diaconul. Şi s-a concentrat numai el – dar tot nimic. Să mergem, îl repezi Silviu pe diacon, să ne culcăm undeva, abia mai stau pe picioare, poate în vis o să ni se spună ce să facem pe mai departe... Dacă nu cumva am luat-o razna, fără speranţă, amândoi odată, Doamne fereşte! Îşi făcură, ca la comandă, cruce după cruce... S-au uitat iar

lung la călugărul cu codiţă, care abia dacă dădea semne de viaţă, întors cu capul o secundă spre ei, clipind des. S-au închinat amândoi la icoanele de lemn din pereţii lăturalnici, au zis ca oligofrenii, intimidaţi, săru'-mâna, părinte, către călugăr, şi au ieşit din schit cu coada între picioare (care coadă?, de diavol?, ptu-ptu!)... Neavând de ales, au luat-o iar prin zăpadă, pieptiş, şi au urcat spre cabana Dochia; ştiau direcţia, o fixaseră de departe cu coada ochiului. Era clar că înapoi la Durău, unde erau cazaţi, nu mai aveau timp să ajungă, sosind într-o oră şi ceva întunericul.

La cabana Dochia erau cât pe ce să se păcălească, găsind-o încuiată, părăsită, cu folii de nailon bătute în cuie în uşi şi ferestre, în faţă – erau îngroziţi că vor trebui să bâjbie poteca înapoi, să încerce să ajungă la cabana Fântânele, cumva, să nu degere pe drum. Nu, mai bine or să se întoarcă la Schit, să se culce la călugări, dar or fi având spaţiu de cazare pentru străini? Sau poate se vor ruga să fie primiţi să doarmă la casa staţiei meteorologice Toaca, pe holuri, cu sudalme, undeva...

Dar pe când nu mai sperau, au avut noroc – din cabana Dochia a ieşit un bărbat, pe o uşă strâmtă, dintr-o parte a clădirii; lor nu le-ar fi trecut prin minte să caute să pătrundă pe acolo. Cabana avusese teribil de suferit de pe urma iernii grele, abia trecute, cu viscole care i-au rupt uşi şi i-au spart geamuri... Erau singurii turişti prezenţi pe aici, acum! Ce tristeţe, în luna mai să nu urce nimeni pe Ceahlău...

Amândoi simţeau o nevoie nebună să se culce, să viseze, că li se închideau ochii. Să viseze, să înţeleagă exact ce naiba li se întâmplă, ce caută ei pe coclauri, în preajma Schitului, pe vârful Ceahlăului – deşi le era frică să se gândească la urmări, că nu orice năzărire este de luat în seamă, nu? Oricum, cabana Dochia era deschisă.

Bun. Înainte să se cazeze în cabană, Culiţă diaconul îi sublinie înnegurat profesorului Silviu că în mod sigur pe aici, în vârful Ceahlăului (considerat munte sfânt, ştiţi, energizant), pe şea, unde curenţii de aer fac ravagii trecând dintr-o depresiune în alta, la Schitul de lemn, exact pe aici există cel mai bun ţinut pentru morminte care poate fi găsit în întreaga ţară românească. Pământul este sfânt prin preajma Schitului (unde văzuseră morminte şi nu înţelegeau de unde apăruseră morţii din rândul călugărilor pe aici într-un an, de când el a fost sfinţit), şi cine are norocul să fie îngropat acolo, poate fi sigur că va face o bună transmigraţiune a sufletelor... Transmigraţiune a sufletelor? I-auzi, se miră Silviu, căruia i-au sticlit brusc ochii – în asemenea hal îi sticliseră, încât lui Culiţă i-a stat inima pentru câteva clipe! Oare ce se întâmplă? A simţit o gheară în inimă... Silviu avusese pentru câteva clipe alţi ochi, ochi înroşiţi, de diavol (ptu! ptu!), care îl pătrunseseră până în străfund. Culiţă apucase să-şi facă din reflex cruci cu limba în gură. Rău am ajuns...

S-au cazat, bineînţeles, fără probleme, într-o cameră cu patru paturi, cu ferestrele spre prăpastie, amândoi. Şi-au lipit paturile, să fie siguri că se pot întrajutora dacă vor avea vizitatori nepoftiţi la noapte, niciodată nu se ştie, intră ei şi urşi flămânzi în cabane. Le era foame şi sete; somnul le sărise, nu le venea să creadă.

Au venit împreună la bar, au mâncat şi au băut pe cinste. Apoi iar au mâncat (uscături sărate) şi au băut până s-au îmbătat şi au început să plângă unul pe umerii celuilalt, de drag. Se sorbeau din ochi, Culiţă îi linsese urechile lui Silviu, Silviu îl sărutase pe gură pe Culiţă, pe furiş. Cabanierii îi lăsaseră în plata Domnului, culcându-se de mult şi încuind bufetul barului, după ce le-au satisfăcut toate cererile. Culiţă şi Silviu au cheltuit o groază de bani, parcă

era sfârşitul lumii. Târziu, cântând, au părăsit barul şi au venit cu o sticlă de whisky în dormitorul lor şi şi-au băut minţile de tot, încet, încet. Pentru ca, la vreo trei ore după miezul nopţii, să ajungă să facă dragoste împreună! Că erau sortiţi unul altuia cine ştie de când şi ei habar nu avuseseră până azi... După care s-au culcat şi au visat – ca-n poveşti. Au visat un vis mortal.

A doua zi, profesorul Silviu a fost găsit sufocat de propria lui limbă întoarsă în gură, înghiţită. Era mort-mort, vânăt tot, în dormitorul cabanei Dochia, pe care îl plătise pentru o noapte. Iar în a şaptea zi a fost găsit mort, după miros, în prăpastia din preajma cabanei Dochia, mâncat de animale sălbatice, căzut într-o crăpătură a stâncii, şi diaconul Culiţă – somnambul, el plecase gol spre schit, se pare, greşind direcţia. Sau poate Culiţă s-a sinucis?

Ciudat în tot acest fapt divers e că amândoi au presimţit că vor muri şi, la beţie, au lăsat chiar scris, în culmea euforiei sexuale, că atunci când o fi să moară, să fie îngropaţi împreună pe vârful muntelui Ceahlău, la Schit, unde e pământul sfânt, bun pentru transmigraţia sufletelor... O palmă de pământ sfânt, altfel, pentru fiecare... “Neuitând niciunul din noi doi că migrarea sufletelor, emigrarea sau transferul lor se face pe filiera aceluiaşi cod genetic, pe aceleaşi lungimi de undă, de atracţii, de elanuri, de fobii sau de personalitate”, mai apucase să scrie Culiţă diaconul, citând din memoria lui fenomenală, pe biletul de adio, testamentar, pe colţ, în stânga hârtiei, cu pixul albastru...

DIN CUPRINS

Liviu Ioan Stoiciu

NOTE BIOBIBLIOGRAFICE

Liviu Ioan STOICIU s-a născut la 19 februarie 1950, în comuna Dumbrava Roşie (Canton CFR) – Piatra Neamţ. Prenumele tatălui: Ioan. Copilărie la Cantonul 248 – Halta CFR Adjudu Vechi (la 2 kilometri de comuna Adjudu Vechi şi la 4 kilometri de oraşul Adjud), mutat cu părinţii aici din 1951 (în acest an, pe 21 iunie, îi va muri mama, Ioana Sandu; după recăsătoria tatălui, va fi crescut de mama adoptivă, Elena Berescu şi va avea un frate şi trei surori). Şcoala primară şi elementară (până în clasa a VI-a), în comuna Adjudu Vechi. Adolescenţă (începând cu clasa a VII-a) la Adjud, regiunea Bacău / judeţul Vrancea. Absolvent Liceu teoretic (diplomă bacalaureat umanistică) Adjud, promoţia 1967 (în anul 2000 i-a fost acordată Diploma de "Cetăţean de Onoare al oraşului Adjud"). Studii superioare – filologie şi filozofie (1967/1968 – Baia Mare şi între anii 1971 şi 1975, cu absenţe şi cu încă un an de studiu pierdut – Bucureşti şi Cluj, fire inadaptabilă; a condus un cenaclu studenţesc, intitulat *3,14* la Bucureşti acum). Stagiu militar, octombrie 1968 (plecat voluntar, la 18 ani, după "ocuparea Cehoslovaciei de către trupele Tratatului de la Varşovia"!) – februarie 1970. Locuri de muncă şi "meserii", boemă şi "tentative de sinucidere" în întreaga ţară, până în 1975: profesor suplinitor, miner şi vagonetar în subteran (la Bălan-Harghita şi Dâlja-Petroşani), calculator-contabil, corector şi ziarist (la Miercurea Ciuc, la *Informaţia Harghitei*), arhivar, expeditor CFR import-export,

magaziner, normator transporturi auto, zilier (inclusiv pe Litoral), primitor-distribuitor, şantierist, “muncitor necalificat” (inclusiv la o fabrică de coniac), încărcător de vagoane de marfă, controlor de calitate în siderurgie (la Bucureşti). În 1975 se căsătoreşte la Focşani (cu prozatoarea Doina Popa), an în care i se naşte un fiu, Laurenţiu (absolvent Drept, ziarist, creator software). La Focşani va avea domiciliu stabil până în 1990 – în această perioadă va fi pedagog şcolar (liceu) şi mânuitor de carte şi bibliotecar la Biblioteca Judeţeană Vrancea.

Nemembru de partid, contestatar recunoscut, la Revoluţie, din 22 decembrie 1989 şi până la 5 martie 1990 (când se va retrage) va fi înscăunat în fruntea judeţului, preşedinte al CFSN/CPUN Vrancea, membru al Parlamentului Provizoriu. În ianuarie 1990 fondează la Focşani revista literară bilunară *Revista V*, pe care o va conduce trei sferturi de an. Din 5 martie 1990 îşi va aduce cartea de muncă la Bucureşti (trei sferturi de an va face naveta la Focşani), la Uniunea Scriitorilor, la redacţia noului săptămânal literar *Contrapunct*, ales fiind din februarie 1990 redactor şef – pentru ca în anul următor să demisioneze din funcţie şi să se transfere, ca redactor principal, la revista *Viaţa Românească* (unde lucrează şi azi; din 2001, redactor-şef adjunct). Din 1991 până azi este şi redactor-colaborator (publicist comentator) la ziarul *Cotidianul*. De la sfârşitul anului 1990 are domiciliu stabil la Bucureşti. În 1995, cofondator al publicaţiei literare *Caietele de la Durău*.

Debut publicistic – 1967, cu versuri în pagina literară a ziarului regiunii Bacău, *Steagul Roşu* (în 1974 este prezentat ca poet în revista *Familia* de Ştefan Augustin Doinaş). După Revoluţie, deţine numeroase rubrici în presa scrisă, publică eseuri şi texte de frontieră, dramaturgie, publicistică, pe lângă poezie şi proză.

Debut editorial – Ciclurile de versuri *Balans* în *Caietul debutanţilor, 1977* (Editura Albatros, 1978) şi *Cantonul 248* în *Caietul debutanţilor, 1978* (Editura Albatros, 1979).

A publicat volumele de versuri (pentru care a primit premii literare, selectiv):

– *La fanion* (Editura Albatros, 1980) – Premiul de Debut al Uniunii Scriitorilor;

– *Inima de raze* (Albatros, 1982);

– *Când memoria va reveni* (Editura Cartea Românească, 1985);

– *O lume paralelă* (Cartea Românească, 1989);

– *Poeme aristocrate* (Editura Pontica, 1991) – Premiul de Poezie al Uniunii Scriitorilor;

– *Singurătatea colectivă* (Editura Eminescu, 1996) – Premiul "Mihai Eminescu" al Academiei României, Premiul de Poezie al Asociaţiei Scriitorilor Profesionişti din România (ASPRO), Premiul "Poesis" ("Cea mai bună carte a anului 1996"), Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova;

– *Ruinele Poemului* (Editura Pontica, 1997) – Marele Premiu al ASPRO, Marele Premiu al Festivalului Internaţional de Poezie (Ediţia I, Oradea), Premiul pentru Poezie pe anul 1997 – Superlativele Revistei "Cuvântul";

– *Post-ospicii* (Editura Axa, Seria "La Steaua – Poeţi optzecişti", 1997) – Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti.

– *Poemul animal* (Editura Călăuza, 2000, colecţia "Poeţi români contemporani") – Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti (volum nominalizat la Premiile Uniunii Scriitorilor şi ASPRO), Premiul pentru Poezie al Festivalului Internaţional de Poezie "Lucian Blaga" (Cluj), Premiul "Poesis" ("Cea mai bună carte de poezie a anului 2000"), Premiul pentru poezie al Festivalului Internaţional de Poezie (Ediţia a II-a, 2001, Deva).

A publicat volumul de publicistică intitulat *Jurnalul unui martor (13-15 iunie 1990, Piaţa Universităţii, Bucureşti)* – Editura Humanitas, 1992.

A publicat romanele:

– *Femeia ascunsă* (Asociaţia Scriitorilor din Bucureşti şi Editura Cartea Românească, 1997, Colecţia "Biblioteca Bucureşti") – Marele Premiu "Alexandru Vlahuţă" al Salonului literar Dragosloveni, Vrancea.

– *Grijania* (Editura "Paralela 45", 1999) – volum nominalizat la Premiile Uniunii Scriitorilor, ASPRO şi Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti, Premiul Naţional de Proză "Ion Creangă" (Humuleşti, Neamţ).